DUMITRU CRUDU

UN AMERICAN LA CHIȘINĂU

Dumitru Crudu

Un american la Chişinău

roman

casa de pariuri literare
2013

seria Proză | colecţia Roman

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producţie: Victor Jalbă-Şoimaru
prefaţă de Liviu Antonesei
redactor: Silvia Dumitrache
Fotografia de pe copertă: Chişinău © Liubomir Ţurcanu, 2004, 500px.com / Liubomir

ISBN ePub: 978-606-8342-82-5
ISBN Print: 978-606-8342-89-4

elefant.ro

•

dumitru crudu

Alături de Marius Ianuş, în 1998, Dumitru Crudu a întemeiat mişcarea fracturistă printr-un manifest publicat în ziarul *Monitorul de Braşov*. Dumitru Crudu a publicat cinci volume de poezie, cel mai nou dintre ele, *Eşarfe în cer* (Editura Cartier, Chişinău), în 2012.

În 2003, a obţinut Premiul UNITER pentru Cea mai bună piesă de teatru a anului din România. Piesele sale sunt jucate în România, Republica Molodova, Germania, Italia, Franţa, Haiti, Camerun, Bulgaria. După unele dintre piesele sale s-au turnat filme în Italia, România şi Republica Moldova.

În 2008, Dumitru Crudu a publicat romanul *Măcel în Georgia* la Editura Polirom din Iaşi şi, în 2011, romanul *Oameni din Chişinău* la Editura Tracus Arte din Bucureşti. Unele fragmente din romanele sau povestirile sale au fost traduse în cehă, germană şi engleză.

Scrisoare către Dumitru Crudu şi strămoşul său, Anton

Cuvânt însoţitor la un excelent roman de pană şi votcă

Dragă autorule, mărturisesc că am întârziat puţin cu prefaţa promisă, mai întâi pentru că am aşteptat să-mi vină ideea călăuzitoare. Romanul îmi plăcuse, făcusem şi nişte notaţii pe manuscris şi pe nişte foi separate, dar asta îmi lipsea. Slavă cerului, mi-a venit în cele din urmă, sper că înainte de a fi prea tîrziu. Mi-a venit ea, ideea, dar a apărut altă problemă. Să decid care este strămoşul şi care urmaşul dintre cei doi destinatari. Cum personajul pare să aibă puţin peste douăzeci de ani, iar autorul său se învârte în jurul a vreo patruzeci, poate un pic mai puţin, unii ar socoti, cu o anume dreptate de partea lor, că Dumitru Crudu e strămoşul şi Anton, succesorul. Mai ales că cel dintîi este şi autorul portretului romanesc. Pare logic, dar nu este. În fapt, autorul există numai în măsura în care, acum peste cincisprezece ani, când a fost scrisă prima versiune a romanului – de altfel, definitiv dispărută în contul unei datorii! –, Anton a avut parte de aventurile care vor fi povestite, acum, de urmaşul său, autorul. Ce vreau să spun cu asta, fără să mă învârt prea mult în jurul cozii? Că romanul are o puternică dimensiune autobiografică şi că este, cu un cuvânt mai tehnic, o autoficţiune. O, nu, aceasta nu este o acuzaţie, nici măcar o judecată de valoare, ci o simplă constatare, o judecată de existenţă. Şi, în măsura în care eu socotesc că literatura adevărată este întotdeauna realistă – chiar şi dacă e fantastică sau magică –, mai mult biografică, afirmaţia mea are, mai degrabă, conotaţii pozitive. De bună seamă, îmi permit să gândesc aşa numai în măsura în care operez cu un concept al realităţii mult mai bogat decât simpla fizicalitate şi numai întrucât integrez în ceea ce numim viaţă şi, pe cale de consecinţă, biografie, mai mult decât aglomerarea de fapte şi succesiunea evenimentelor. În opinia mea, sunt la fel de reale, aparţin la fel de mult biografiei şi amintirile, inclusiv cele deformate de trecerea timpului sau modificate cu intenţie auctorială, tot ceea ce ne imaginăm, visăm sau sperăm, deci toate visele, reveriile şi fantasmele noastre. De altfel, că nu mă înşel stau mărturie diferitele semne pe care le strecori cu bună ştiinţă în acest roman, de la persoanele transformate în personaje la puzderia de întâmplări care nu pot fi pur şi simplu inventate, ci evocate sau invocate în roman numai în virtutea faptului că ţi le-a povestit strămoşul tău sau, poate mai exact, ţi le-ai amintit de pe vremea cînd tu erai el. Interesant este că, dintre toate aceste semne, cel mai mult m-a amuzat – şi poate m-a condus spre ideea acestei structuri nu foarte convenţionale a textului meu însoţitor – unul cu conotaţii livreşti. Anton evocă la un moment dat titlul unuia dintre cele trei volume de poezie publicate până atunci. Se chema *Falsul Anton*, titlu în oglindă la cel al volumului *Falsul Dimitrie*, care îţi aparţine.

Dragă Dumitru Crudu, cum probabil ştii, şi eu te-am descoperit mai întâi ca poet, şi încă unul foarte bun, cofondator, împreună cu Ianuş, al fracturismului, curent poetic ce a făcut nişte valuri în primul deceniu postdecembrist. Nu mai ţin minte dacă am apucat să scriu despre vreunul dintre volumele tale de poezii, cred însă, dacă memoria nu-mi joacă feste, că am publicat un grupaj în revista *Timpul*, pe care încă o mai scot aici, la Iaşi, de parcă timpul n-ar trece destul de apăsat peste mine – în august se vor împlini douăzeci de ani! Apoi, te-am descoperit ca autor dramatic, mai întâi citindu-ţi câteva dintre piesele de început, apoi văzând şi un spectacol. Nu la Iaşi, nu în România, ci la Teatrul „Eugen Ionescu“ din Chişinău. Am urmărit cu bucurie succesele tale ca dramaturg, atât aici, cât şi dincolo de Prut, dar şi în alte colţuri ale lumii, pe unde au mai ajuns piesele tale. Poeziile şi teatrul tău m-au convins de la bun început şi te-am trecut mereu în rândul scriitorilor importanţi pe care Basarabia i-a oferit literaturii române. Nu sunteţi puţini şi e bine, ba mulţi dintre voi sunteţi excepţionali, ceea ce e excelent. N-o să reiau acum lista de nume, am făcut-o în mai multe articole, inclusiv de ziar, privind fenomenul, dar voi adăuga şi acum că acesta nu priveşte numai literatura, ci şi artele plastice, muzica, artele spectacolului, filmul. Se pare însă că nu erau destul poeziile şi piesele de teatru! Anul trecut, cu întârziere, pentru că îmi scăpase la apariţie, am citit excepţionalul roman *Măcel în Georgia*. Am avut norocul să-l găsesc amintit într-o prezentare a ta, care preceda interviul dintr-o carte a lui Mihail Vakulovski. Lectura a fost o încântare, cum ţi-am şi scris imediat ce am închis cartea. Poate că acel mesaj a fost evenimentul care a provocat solicitarea ta de a scrie un cuvânt de însoţire pentru acest nou roman. L-am aşteptat cu nerăbdare, pentru că l-ai tot modificat, la un moment dat schimbând şi persoana relatării, dar fără emoţii – cine scrisese un roman atât de bun, atât de viu, pe care l-am citit ca pe un thriller mustind de suspans, nu avea cum să scrie după aceea un roman prost! Şi aşteptările mele nu au fost deloc înşelate. Am citit cu aceeaşi pasiune şi acest nou roman…

Da, dragă autorule, m-ai dat gata şi cu acest roman, în care am regăsit ritmul trepidant din celălalt, ritm care vine şi din succesiunea – uneori amuzantă, alteori tristă sau melancolică – a evenimentelor, dar şi din stilul perfect adecvat substanţei naraţiunii. Întâmplări? Da, cu duiumul, ca să spun aşa, aventuri erotice, băute homerice, bătăi sosite pe neaşteptate care se succed unele altora într-o succesiune picarescă. Ba chiar rocambulescă. Şi se tot deplasează – din Braşov la Piteşti, de acolo înapoi, apoi în Basarabia, dar după un drum cumva legendar, cu toate mijloacele de transport, cu popasul la o nuntă lângă Vaslui, unde Anton al tău şi americanul Martin – poet, pe deasupra, ceea ce aveai să afli, de fapt să afle Anton, mai tîrziu –, unde călătorii devin naşi la o tipică nuntă sătească. Da, îmi place privirea pe care o arunci asupra lui Anton – e, în acelaşi timp, plină de bunăvoinţă, de simpatie, dar şi exigentă. O exigenţă care lipseşte celor mai mulţi dintre noi atunci când ne evocăm în postura de strămoşi, în ipostazele noastre din tinereţe, ocupându-ne intens să ne ameliorăm prestaţiile, să ne eroizăm, dacă se poate.

Acest Anton, cu naivităţile sale erotice, cu alternanţa fugoasă a stărilor sale interioare, cu frumoasele sale excese de toate felurile, cu intermitentele sale pasiuni şi crizele sale de dezabuzare, este un personaj care-mi place. Cum îmi place şi Martin, chiar dacă şi eu, nu doar Anton, aflu cam târziu, dar nu prea târziu, că e şi poet. Şi apropo de personaje, toate mi se par reuşite, deşi uneori schiţate din câteva linii. Unele poartă nume de stare civilă, altele sunt purtătoare de pseudonime, dar şi în unele dintre aceste personaje am regăsit contururile unor persoane. Chiar dacă experienţa mea cu oamenii din Braşov sau Chişinău nu este atât de bogată precum a ta. M-au amuzat foarte tale unele dintre ele, de pildă, bunul meu prieten, editorul de la Piteşti. Ceea ce sper este ca aceste persoane devenite personaje să nu pună la inimă, să nu se supere degeaba, ca văcarul pe sat, cum spunem noi, cei de pe amândouă maluri ale Prutului. Ar fi păcat să nu înţeleagă că este o onoare să devii personajul unui roman foarte bine scris!

Dragul meu, acum când mă pregătesc să închei, îmi vine în minte o emisiune duplex pentru Europa Liberă, la care eu am participat telefonic de la Iaşi, colegii mei de peste Prut aflându-se în studio cu tine. E una dintre nenumăratele emisiuni de radio şi TV la care am participat, dar este una dintre cele puţine în care m-am simţit foarte bine. Cum m-am simţit şi la lectura noului tău roman, dar şi în orele în care am scris această scrisoare. Nu prea seamănă a prefaţă sau postfaţă, aşa că nu ştiu exact ce vei face cu el. Mie însă îmi place! Indiferent însă de soarta acestui text, eu vreau să recitesc romanul şi cuprins între coperţile unei cărţi! Să-l citesc de data aceasta agale, cumva moldoveneşte. Până una, alta, vânt bun la pupă, că de partea asta a Prutului, noi încă mai trăim sub zodia marinarului…

7 martie 2013, Iaşi, Liviu Antonesei

Nota autorului

Prima versiune a acestui roman am terminat-o în vara lui 1995 la Flutura, ca să mi-o piardă cinci ani mai târziu un albinos saşiu, după ce mi-a sechestrat-o în contul unei datorii la chirie, dispărând ulterior cu tot cu manuscrisul meu şi cu alte lucruri de-ale mele în Italia, de unde nu a mai revenit niciodată. Şi când te gândeşti că şi tipul era basarabean, fiind de pe undeva din Călăraşi! Ei bine, o vreme am crezut că o să mă şantajeze cu cei 150 de dolari cât îi datoram pe chirie şi că o să încerce să-mi vândă scump pielea romanului meu. De la o zi la alta, mă aşteptam să mă zbârnâie şi să dubleze, dacă nu chiar să tripleze suma. Da de unde! Tipul nu numai că nu mă căuta, dar nu-mi răspundea nici la telefoane sau e-mailuri. Un pic mai târziu, am aflat că a divorţat. Te miri cine mi-a zis că bea de stinge. Şi altcineva l-a surprins cerşind în piaţa San Marco şi dormind în port. Cui şi ce să-i mai ceri în asemenea condiţii? Dar eu nu m-am dat bătut şi am găsit-o pe fosta sa nevastă la telefon. Şi aşa am aflat că Adriana, încă de pe vremea când îmi subînchiriau mie o cameră din apartamentul pe care îl închiriau de la un proaspăt nabab din Braşov, voia să divorţeze, fiind foarte nemulţumită de faptul că Anatol stătea toată ziua cu degetul în gură şi nu făcea nimic, trăind doar din banii pe care-i scotea de pe urma celor şase subchiriaşi basarabeni, printre care eram şi eu. Ea nu ştia nimic despre soarta manuscrisului meu, care, după ce s-au despărţit, a rămas la fostul ei soţ, într-un oraş din Italia. Însă, până să divorţeze, Anatol se lăsase o vreme purtat în cârcă de Adriana. Dar, în timp ce ea îşi petrecea toată ziua îngrijind o bătrână dementă, el începuse să bea cu alţi suflă-vânt din Basarabia, până când Adriana i-a dat paşaportul. „Înseamnă că manuscrisul romanului meu l-a luat cu el?“, am întrebat-o eu dezabuzat. „Fireşte că da“, mi-a confirmat ea şi se grăbi să-mi închidă telefonul pentru a-i face o cafea soţului ei italian. Probabil că nu mi-a spus chiar tot ce ştia, pentru că, oricâte încercări am mai făcut după aia (cele mai multe dintre ele la insistenţele unui editor care voia să-mi publice romanul) să-i smulg vreo mărturisire, a evitat să mai abordeze subiectul.

Acum, oricine o să citească aceste rânduri m-ar putea suspecta că am inventat această poveste ca să mă dau mare. Poate că, în realitate, manuscrisul ăsta nu a existat niciodată. Mai ştii? De la basarabenii ăştia te poţi aştepta la orice. Şi mai ales de la un tip aşa de dubios cum e autorul acestor rânduri.

Totuşi, l-am scris. Ba mai mult decât atât, a avut şi câţiva cititori, astăzi împrăştiaţi prin toată lumea. Frumoasele Liudmila şi Liuba mi-au înghiţit romanul într-o seară, în camera mea din Memorandumului, înainte să mergem la un chef la Radu Mailat în Feldioara. Cu toate că Liudmila e în Portugalia, iar Liuba e în Grecia, fetele mă mai întreabă şi acum dacă mi-am recuperat romanul. Nu, fetelor, nu l-am mai recuperat nici astăzi. Dar tot răul e spre

bine, pentru că, în urmă cu trei ani, m-am apucat să-l rescriu. Şi l-am rescris. Rezultatul însă fu un alt roman, complet diferit faţă de ăla sechestrat. În fine, nu asta am vrut să vă povestesc, ci faptul că, nu mult după aceea, am trăit nişte întâmplări parcă desprinse din romanul pe care l-am scris în vara lui 1995 la Flutura şi pe care mi l-a pierdut cinci ani mai târziu basarabeanul ăla albinos.

Ei bine, dar despre asta poate că am să vă povestesc cu o altă ocazie.

D.C., 14 februarie, 2013, Chişinău

Un american la Chişinău

Când Anton intră în *Barul ziariştilor*, Lora se întinse peste masă şi o pupă pe Olga pe gură, stârnind rumoare în jur. Dar nu şi printre prietenele ei, care fumau impasibile şi plictisite. Anton stătea pierdut în mijlocul cafenelei, căutând cu ochii o masă liberă, ca să-şi bea cafeaua fierbinte pe care o ţinea în mână. Dar toate erau ocupate şi el nu ştia ce să facă. Când deja era gata să renunţe, îl strigă Lora. Pe Lora, Corina şi Irina le ştia din vedere de pe holurile facultăţii, unde se ignorau reciproc, iar pe Olga, de pe culoarele redacţiei, unde erau colegi.

— Hai, Anton, stai cu noi, îl îndemnă Lora şi Anton se aşeză pe marginea singurului scaun liber de la masa lor. Erau foarte frumoase şi, pentru prima dată, una dintre ele i se adresă pe nume şi el păli. La Filologie nu erau fete mai frumoase decât ele. Pe deasupra, tipele mai erau faimoase şi pentru chefurile pe care le dădeau din când în când într-un hotel din Poiana Braşov, a cărui proprietară era mama Irinei. La zaiafeturile lor, fetele îi luau şi pe băieţi. Sâmbăta asta, l-au chemat pe Sandu Pleşea. Pe Anton însă nu l-au invitat niciodată.

— Hai aşază-te mai ca lumea, dom’le poet, îl bătu cu palma pe picior Lora. După care adăugă, abrupt: Să ştii că mie nu-mi place poezia, dar îmi plac foarte tare poeţii, pentru că poeţii sunt nişte personaje tare nostime.

Anton îşi plimba ochii de la una la alta foarte încurcat.

— Iată de ce te-am chemat…

— Aşa…

— Ca să ne spui cu ce tipă se întinde Po, tu, l-a luat tare Lora.

— Habar nu am, îngăimă el, cu o voce pierită.

— Dar cu Elena nu se culcă, tu?

— Cu Elena din anul trei?, preciză poetul.

— Eu i-am zărit după ore, ţinându-se de mâini în Schei, interveni Corina.

— Eu habar nu am despre asta.

— Irina, oare nu tu i-ai văzut ieri seară pupându-se în Schei, în faţa bisericii româneşti?

— Sigur că eu.

— Elena asta e o mare carieristă, tu, şi nu e prea mare lucru de capul ei. Oare ce a putut găsi Po la ea?, se miră Lora. Uite, tu, bunăoară, te-ai întinde tu cu Elena? l-a luat la bani mărunţi tipa aia răpitor de frumoasă.

— Eu nu.

— Bravo, meriţi o bere. Vrei o bere? Fac eu cinste, tu, şi îi făcu semn chelnerului să-i aducă o halbă.

— Dar dintre noi patru, tu cine crezi că ar fi cea mai bună pentru Po?, îl interogă Lora şi Anton se făcu trandafiriu la faţă.

— Nu-l intimida, tu, pe băiat, se răsti Olga la Lora.

Dacă nu îl chemau ele la masă, Anton niciodată nu ar fi îndrăznit să se apropie. Erau genul de tipe după care îi curgea saliva, dar nu i se ridica nasul să le acosteze.

— Nu vă dau voie să fumaţi, tu, dacă Anton nu o să-mi răspundă la întrebare.

Olga o mângâia pe Lora pe păr, în schimb, Corina şi Irina chicoteau înfundat.

— Hai, zi, odată, tu?

— Tu, şi-a îndreptat poetul degetul spre Lora şi aceasta, de bucurie, a început să bată din palme.

— Ei, vedeţi, nu v-am spus eu că o să mă aleagă pe mine, tu?, li se adresă fetelor şi iar se întinse peste masă şi o pupă pe Olga pe buze.

A doua zi, Anton pleca la un festival de poezie la Craiova şi, nici una, nici două, le propuse fetelor să-l însoţească. Le chemă pe toate patru. El însuşi nu-şi putea explica ce-i veni să le invite, dar mai ales fetele erau tare contrariate. Poate băuse prea mult. Or, de fiecare dată când Anton se pilea, devenea de nerecunoscut. Mai că nu devenea un alt om. Începea să-şi dea foc la pantofi şi să vorbească mult. Sau îşi zbârnâia amicii.

— Iată, scoase Anton o scrisoare din geantă şi le-o arătă, mai pot lua cu mine un poet. Veniţi cu mine?

— Cum să venim dacă nici una dintre noi nu a scris niciodată vreo poezie, tu?

— Asta nu contează.

— Cum nu contează, tu? Şi dacă organizatorii o să ne ceară poeziile, ce o să ne facem atunci, tu?

— Nu o să vi le ceară nimeni.

— Ei, aş!

— Nu au ei timp pentru asta.

— Şi, pe deasupra, noi urâm poezia. E o mare pierdere de timp. Dar nu-i urâm pe poeţi tu. Poeţii sunt nişte tipi foarte drăgălaşi. Mai ales Sandu Pleşea. Sau… Anton.

— Şi, totuşi?

— Şi când e plecarea?

— Peste două ore.

— Hai, Lora, nu fi proastă, şi hai să mergem!

— Stai niţel, invitaţia e pentru un singur poet şi nu pentru patru?! Şi apoi, oare ce o să spună poeţii de la cenaclul *Interstiţii* când o să audă că nu i-ai luat pe ei la Craiova şi ne-ai luat pe noi, care în viaţa noastră nu am scris vreo poezie, tu?

— Dar n-o să afle. Niciodată n-o să afle.

Lora şi-a cufundat privirile în ochii poetului.

— Sau mergem toate sau nici una, tu!

Anton şi-a aprins o ţigară şi a tras un fum în piept, gândindu-se că fetele

vorbeau ca într-o proză de Mihail Celarianu. Adică cu foarte mulţi „tu". Cu mult mai mulţi decât ar fi fost normal. Se vede că erau încă sub influenţa lecturii acestui romancier din perioada interbelică, pe care unii profi de la ei de la facultate îl considerau un mare scriitor nedreptăţit. Drept urmare, li-l băgau pe gât studenţilor, impunându-i să-l citească cu orice preţ şi să scrie despre el.

— Stai să văd ce pot face.

— Eu, oricum, sunt răcită şi nu pot să merg. Dar nici pe voi nu vă sfătuiesc să vă trambalaţi tocmai până la Craiova, le zise Olga şi plecă înţepată la farmacie ca să-şi cumpere nişte picături pentru nas.

— Dar voi vreţi să mergeţi?

— Mai încape vorbă?

Anton scoase mobilul din buzunar, mobilul redacţiei, şi îi bâzâi pe organizatori. Îi răspunse domnul Voreanu. Spre surprinderea sa, acesta fu de acord. Fetele au ţipat de bucurie şi l-au îmbrăţişat toate deodată. După care i-au mai făcut cinste cu o bere. O bere pe care poetul a băut-o în picioare. Lora îi smulse halba din mână şi i-o trânti pe masă.

— Şi totuşi, cum să mergem fără nici o poezie la noi, tu?

— Şi chiar nici una dintre voi nu a scris vreo poezie la viaţa ei?

— Se pare că, vara trecută, eu am comis vreo cinci texte, îşi aminti Corina roşind.

— Minunat. Hai, fuga după ele! Într-o oră jumate, te aştept la gară şi să nu uiţi să-ţi iei cât mai multe haine, că la Craiova o să stăm aproape o săptămână, i-a mai zis poetul şi a împins-o afară.

— Iar voi, li se adresă el Lorei şi Irinei, veniţi după mine!

Anton opri un taxi şi le invită pe fete să urce. În faţa redacţiei ziarului *Monitorul de Braşov*, care era pustie la ora aia, maşina frână şi Anton le îmbie să coboare. A intrat glonte în redacţie, dar Lora şi Irina l-au urmat neîncrezătoare.

— Uite de ce v-am adus încoa', le zise poetul, după ce le aşeză în faţa a două computere. Ca să scrieţi câteva poezii.

— Dar noi n-am scris niciodată vreo poezie.

— Cu atât mai bine. O să scrieţi acum. Hai, începeţi, le îndemnă el şi fetele, vrând-nevrând, s-au apucat să scrie, mai mult dintr-o joacă, pentru că li se părea ceva tare.

După ce au terminat, fetele nu se mai puteau opri din râs.

În aşteptarea trenului, tipele fumau cu fundul pe geamantane şi îi forfecau pe profii de la facultate. Prima care a schimbat subiectul a fost Lora, care i-a zis că, în tren, ar vrea să stea lângă fereastră şi a trecut prin dreptul lui Anton, atingându-i pieptul cu ţâţele ei zgomotoase.

— Lora, tu ai început să aligneşti?

— Ce înseamnă să aligneşti?, îl întrebă Corina.

— Să şchiopătezi, îi explică Anton.

— La noi nimeni nu zice să aligneşti, nu ai putea să vorbeşti şi tu ca toată

lumea?

— OK, Lora, tu ai început să şchiopătezi?

— Un pic.

— Anton, dacă ai să mai vorbeşti încă o dată ca la Chişinău, eu n-am să urc în tren, îl ameninţă Corina.

Pe loc, lui Anton i s-au înecat corăbiile şi Lora l-a apucat de mână. Avea o mână moale ca iarba cosită şi nişte ochi dogorâtori.

— Ce dracu, te-ai supărat cumva?, l-a întrebat Lora şi l-a muşcat de lobul urechii.

— Corina a glumit. Eu sper că, în curând, o să te convingi de asta tu, i-a zâmbit Lora şi l-a lovit cu palma pe obraz. Celelalte fete însă nu împărtăşeau optimismul şi veselia Lorei şi tăceau îmbufnate, în parte pentru că erau dezamăgite de Anton şi în parte pentru că regretau că au acceptat să meargă la Craiova. Începu să ningă. Ningea cu nişte fulgi mari şi pufoşi cât nişte bile de biliard, ninsoarea sfida faptul că era începutul lui aprilie şi că iarna trecuse de mult şi se aşternea, în straturi, peste oamenii de pe peron. Într-o clipită, s-au trezit ninşi din cap până în picioare şi dârdâind de frig. Lora îi lăsă impresia că ar fi urmărit buletinele meteo, căci, spre deosebire de el, nu se miră deloc că revenise iarna. Ba mai mult decât atât, se îmbrăcase adecvat vremii de afară. În plus, mai scoase din geantă şi un pulover, pe care i-l dădu lui, ca să-l îmbrace chiar acolo, pe loc, în mijlocul peronului şi el se gândi că poate-l luase special pentru el. Oricum ar fi, îşi trase pe el puloverul ei, de lână, foarte călduros, şi o flancă. Păşea în dreapta ei, pentru că ea nu suporta ca cineva să meargă în stânga ei. Ea îi vorbea de sub o umbrelă maronie, sub care se adăposti şi el în curând. Încă mai ningea, când au urcat într-un compartiment de clasa a doua, unde s-au apucat să golească o sticlă burduhănoasă de votcă. După vreo oră de mers cu trenul, Lora îi prinse mâna sub fundul ei dulce şi apetisant, în timp ce polemiza cu Irina în privinţa profilor de la facultate, susţinând că Virgil Podoabă e cel mai fain dintre toţi. Corinei însă îi plăcea mai mult Crăciun, pe când Irinei îi plăceau Cistelecan şi Muşina. Fundul ei moale îi strivea mâna, îi strivea mâna cu care Anton îşi scria poemele şi articolele la *Monitorul*, dar îi trimitea şi un mesaj foarte clar, făcându-l să se gândească cu optimism la viitor. Sticla de votcă ambula între ei ca o minge de fotbal pe Ghencea. Totuşi, cel mai obosit dintre toţi părea a fi Anton. Cu toate astea, Lora nu-l lăsă să doarmă şi îi muşcă buzele, până când acestea au început să-i sângereze. În gară, domnul Voreanu îi aştepta cu o pancartă deasupra capului pe care scria „Aştept patru tineri poeţi din Braşov". Văzându-le pe fete, acesta scăpă pancarta pe podeaua de beton.

Lipit de Lora, Anton pătrunse într-o sală vopsită în negru, a unei cafenele îmbâcsite de fum de ţigară, unde toată lumea era îmbrăcată în negru, inclusiv domnul Voreanu. S-au aciuat la o masă de abanos şi şi-au aprins câte o ţigară. Domnul Voreanu se mişca prin sală cu un microfon negru în mână şi făcea prezentările. La gât îi flutura un fular negru. Cel mai mult a vorbit despre tinerele poete din Braşov. Apoi au început recitaţiile. Au citit unul după altul,

mai întâi Anton şi apoi fetele. După care au urmat discuţiile. Tonul l-a dat Dan-Silviu Boerescu.

— Cireaşa de pe tort a festivalului sunt poeziile celor trei fete din Braşov care, de departe, sunt cele mai bune.

I-a ţinut hangul şi Marin Mincu.

— Toate cele trei poetese sunt autentice. Au textuat excelent starea de disperare feminină, fiecare în felul ei, dar gradul zero al limbajului l-a atins domnişoara Lora. Nu am mai întâlnit de mult o poezie erotică feminină în care limbajul să dea peste margini, adică să atingă ceea ce se cheamă plenitudine textuală. Domnişoară, dacă îmi daţi acum volumul, acum îl trimit la tipar!

Apoi s-a întors spre Anton şi i-a zis:

— Dragă Anton, nu te supăra, dar colegele dumitale scriu chiar mai bine decât dumneata.

Anton se făcu mic-mic şi alb la faţă. Nu numai Mincu şi Boerescu, dar toată lumea vorbea despre cele trei poetese din Braşov, declarându-le surpriza festivalului, şi nimeni nu scoase un cuvânt despre poezia lui Anton. Fetele chicoteau stasifăcute, pe când Anton turba de furie şi fuma ţigară de la ţigară. Suferea că bucureştenii îl trecuseră cu vederea sau, şi mai rău, pentru că îi vestejiseră poezia pe care a recitat-o în cadrul festivalului. Ca să-l liniştească, Lora i se urcă în braţe şi îl muşcă de ureche, provocându-i o nouă hemoragie. Observând că nu-l poate calma, Lora îl apucă de mână şi îl scoase din subsolul ăla întunecos, sărutându-l tot drumul până la hotel şi zicându-i că, oricum ar fi, după părerea ei, tot el e mai bun.

— Dar nimeni nu ştie de asta!

— Important e că eu ştiu. De altfel, să ştii că mie-mi pare rău că tu ai rămas în umbră, îi mai zise Lora în timp ce-şi rupea în bucăţi textele pe care le-a scris dintr-o joacă la compul lui Anton şi pe care le lăudaseră atâta Mincu şi Boerescu. Goală, se întinse peste poeziile alea rupte în bucăţi şi îl trase deasupra ei. Tot ea îi scoase pantalonii şi începu să-l călărească. Frânturi din poeziile alea ale Lorei pe care atâta le lăudaseră Boerescu şi Mincu alunecau de sub corpurile lor încinse pe podea. Anton nu mai făcuse sex de vreo trei sau patru ani sau poate şi mai mult, aşa că uitase ce mâncare de peşte mai e şi asta. După ce ejaculă, văzu stele argintii în faţa ochilor şi pereţii începură să se clatine în jurul său şi leşină. L-a trezit votca rece ca gheaţa pe care Lora i-o turna în gură. Lora îl ajută să se ridice în fund şi îl obligă să o bea până la fund.

După ce-şi reveni, Lora îl convinsese să meargă la o discotecă şi au coborât treaptă cu treaptă scările unui bar din subsolul hotelului Majestic şi s-au amestecat printre dansatori. Dansau printre mese îmbrăţişaţi, când un goliard balaoacheş, cu o mustaţă rărită, îmbrăcat într-o cămaşă vişinie şi cu o bere în mână, îi ceru voie să o ia la un vals pe Lora, şi Anton nu avu nimic împotrivă, dar, în curând, regretă foarte mult că i-a permis acest lucru, întrucât huiduma aia tuciurie o luă pe Lora pe sus şi se porni, nici mai mult, dar nici mai puţin, spre ieşirea din bar. Atunci, Anton sări la gâtul tipului ăla ţigănos şi

i-o smulse pe Lora din braţe şi o trase după el pe scări, nu înainte, însă, de a-şi sparge o sticlă de votcă în cap şi de-a răcni în rusă că aşa va proceda cu toţi cei care vor mişca în front şi simulă că are un pistol în buzunar şi toţi tipii ăia s-au vălurit înapoi ca o armonică.

— Bă, dacă se ia cineva după noi, îi smulg coaiele, bă, şi îl pun imediat să le mănânce, poneali, blea, suki, sucearâ, răcni el înfuriat, amestecând cuvinte în română cu cuvinte în rusă, iar tipii ăia s-au dat într-o parte când l-au auzit răcnind în rusă şi ei au ţâşnit afară în stradă. Lora nu pricepu dintr-odată ce i s-a întâmplat, dar zâmbea încântată. La un moment dat, a ajuns-o şi pe ea ce s-a petrecut şi a început să hohotească. Era o răpire ca în filmele americane şi tipa era tare încântată.

Şmecherii însă şi-au revenit repede din stupoare şi au erupt cu duiumul afară, aşa cum doar mai izbucneşte sângele din nas sau din gură, după o lovitură bine ţintită cu pumnul, şi au început să alerge cu hoarda în urma lui Anton şi a Lorei, care, aşijderea, alergau, alergau spre prefectură, unde staţiona un taxi galben. De bine ce au trântit portierele, că indivizii au început să bată cu bâtele în geamuri şi au spart fereastra din dreapta Lorei, năclăind-o de sânge. Şoferul a demarat imediat. Dar şi şmecherii s-au pornit cu maşinile după ei şi era o urmărire ca în filme, iar Lora plescăia încântată din buze, fiindcă aşa ceva mai trăise doar în faţa teveului. Ce mai, era pur şi simplu fericită de ceea ce i se întâmpla. Mai puţin fericit era Anton şi aproape deloc şoferul care, însă, reuşi să-şi păstreze toţi îngerii acasă şi cârni, subit, la stânga, pe care, de altfel, nu ar fi avut voie să meargă. Zburau pe lângă Teatrul Naţional, cu mafioţii după ei. O maşină de-a şmecherilor le ieşise în faţă şi alta în spate, prinzându-i ca într-un cleşte şi atunci nea Gicu, căci aşa îl chema pe şoferul lor, viră la dreapta, şi deschise cu botul o poartă, pătrunzând într-o curte străină, de unde sări din caroserie şi o luă la fugă prin grădini şi tot prin grădini au fugit şi ei, reuşind pentru câteva minute să le dejoace planurile. Barosanii însă îi căutau peste tot, vîjâind cu maşinile în sus şi în jos, enervaţi că le-au alunecat printre degete. Lorei însă nu-i prea păsa de barosani şi încerca să-l pupe. Anton prinse un moment când pe stradă se înscăună liniştea şi au părăsit grădina. Nu, însă, şi şoferul, care a rămas să aştepte zorii, dar şi pe colegii săi pe care i-a chemat la mobil, sub crengile ude ale unui cireş cu florile scuturate. Fără să le mai caute pe fete sau să-i anunţe pe organizatori, Anton şi Lora şi-au făcut iute bagajele şi au părăsit pe întuneric Craiova, chiar dacă afară ploua cu găleata.

În compartiment, au fost singuri până pe la Sibiu, când intimitatea le fu spulberată de un tip supraponderal, care se aşeză pe bancheta de vizavi cu un rucsac masiv în spate, fără a catadicsi să-i privească. Un ciocănit puternic se auzi în uşă. Nici n-a reuşit Anton să se desprindă din braţele Lorei, că în prag se ivi figura mătăhăloasă şi lăbărţată a naşului care îi măsură sfruntat din cap până în picioare în timp ce se izbea cu perforatorul în palma puhavă şi fluiera un tril dintr-o manea de-a lui Adrian Copilul Minune:

— „Duşmanii mă invidiază, iar eu stau şi chefuiesc…“

Poetul i-a întins imediat biletele, ca într-un test de Pavlov, şi naşul i le-a înapoiat uşor dezamăgit, după ce le-a întors pe toate părţile. Dar beculeţele i s-au aprins în ochi când grăsanul ăla îmbrăcat neglijent începu să se scociorască prin toate buzunarele. Pe loc se răsti la tip:

— Şefule, da cât am să mai stau eu după curu' matale? A, şefule?

Individul ăla supraponderal tăcea şi continua să-şi întoarcă pe dos buzunarele.

— Sau îmi arăţi biletul, sau îmi plăteşti amenda, şefule. Hai, decide-te mai iute!

Grăsanul, însă, îi răspunse cu o întrebare:

— I'm from America. I do not understand Romanian. Once again, but in English?

— Zice că nu ştie româna, i-a şoptit Lora lui Anton la ureche, cu gura ei fierbinte.

Naşului îi cazu faţa. Abia acum Anton observă că avea o bilă enormă şi nişte urechiuşe foarte mici, ca de bebeluş.

— Ce a spus tipul?, o descusu pe Lora.

— Zice că e american şi că nu ştie româna, i-a explicat Lora şi ieşi pe hol să fumeze o ţigară şi atunci controlorul i se adresă lui Anton.

— În cazul ăsta, zi-i să nu-şi mai caute biletul, că nu mă îndoiesc că-l are. Hai, spune-i asta. Doar sunteţi împreună nu-i aşa?

— Nu suntem împreună.

— Măi să fie.

— Da de unde? Chiar nu suntem împreună.

— Tu vrei să-ţi râzi de mine?

— Şi de ce aş vrea să râd de dumneavoastră?, îl întrebă Anton.

Nici tipul însă nu binevoi să-i răspundă la întrebare şi se luă de Anton, uitând cu totul de american.

— Şi unde mergi, şefu'?

— La Braşov, i-a explicat Anton cu o voce împietrită.

— Ce chestie! Stai aşa, da mătăluţă nu eşti cumva di pisti Prut, o dădu naşu', brusc, în grai moldovenesc.

— Nu sunt!

— Ba, eşti.

— Nu sunt, domnule!

— Da di undi eşti atunşia?

— Sunt din Târgu-Secuiesc.

— Şi pe ce stradă stai în Târgu-Secuiesc?

Anton bâigui prima denumire care-i veni pe limbă.

— Pe strada Primăverii.

Dar tipul nu-l crezu.

— Sî nu-mi umbli mie cu şioara boitî că nu există aşa stradă în Târgu-Secuiesc. Stai aşa, da poate că voi tustrei sunteţi di pisti Prut? Nu-i aşa, dragi

tovarăşi, că v-am mirosit bine?

Apoi se apropie de străin şi începu să răcnească la el.

— Bă, să nu-mi zici mie că eşti străin că am să mor de râs? Nu semeni tu deloc a străin, fratele meu! Deloc! Ia mai tunde-o de aici, că nu aşa arată americanii, că am mai întâlnit şi eu americani la viaţa mea, dar nici unul nu era aşa de gras şi aşa de prost îmbrăcat ca tine. Tu eşti moldovean de peste Prut, am înţeles eu asta din prima. Gata, hai termină cu circul ăsta de prost-gust şi plăteşti-mi amenda sau te dau jos din tren!

Şi când vru să-l înşface pe american de guler şi să-l scoată afară din compartiment, acesta îşi scoase biletul dintr-un buzunar al rucsacului şi i-l băgă naşului în faţă şi acesta o tăie rapid din loc, cu coada între picioare.

După ce se cără tipul, pe uşă intră Lora şi i se aşeză lui Anton în braţe.

Nişte răcnete bubuitoare izvorâră din compartimentul vecin, în care te miri cine zbiera la dracu' ştie cine să o fută din gară. Îi auzeau fără să vrea. Anton îşi iţi capul prin uşă şi-l văzu pe un individ negru ca bezna sărind pe coridor. Din urma sa i se rostogoli şi pălăria sa neagră şi veche. Tipul o culese de jos şi o puse în cap, fără s-o scuture. După care îl dădu într-o parte pe Anton şi vru să intre la ei, dar americanul îi bară drumul.

— Să-mi moară tata, dacă stau mai mult de o staţie. Mânca-ţi-aş, doar o staţie, încerca să-i înduplece ţiganul, rostogolindu-şi ochii de la unul la altul, însă Anton îşi feri privirile într-o parte. Americanul se ţinu o vreme cu mâinile de nas, făcându-i semne disperate să se care afară, după care îl îmbrânci pe hol şi încuie lacătul. Se lipi cu spatele de uşă, de unde se apucă să-i studieze pe Anton şi Lora din cap până în picioare, ca să se convingă dacă nu sunt şi ei cumva ţigani. Nu, nu sunt ţigan şi nu put. Da, e adevărat că sunt moldovean, însă nu sunt ţigan, îşi spuse Anton, parcă ghicindu-i gândurile. Nu port pălărie, mustăţi sau cămăşi colorate, îşi mai spuse Anton în sinea sa. Nici vorbă că aş avea ceva contra ţiganilor, ba chiar îi simpatizez foarte tare, însă pur şi simplu nu sunt ţigan, ci sunt român, un român din Republica Moldova şi asta iar nu sună bine, dar nu sunt ţigan, mai monologă Anton în forul său interior. Într-un mod sfruntat, americanul îi supuse unui tir ocular amănunţit, stând la doi paşi în faţa lor, în picioare. Se pare că ezita să tragă vreo concluzie, căci continua să-i privească cu suspiciune. Chestia asta îl cam scotea din sărite pe Anton şi acesta scrâşni din dinţi, fiind gata să-l ia la palme, oricât de american şi de gras ar fi fost tipul, dacă nu l-ar fi ţinut de mână Lora. Ce mai, dacă Lora nu l-ar fi tras de mână să se liniştească, Anton ar fi sărit la american. Totuşi, între ei plutea un miros înecăcios de praf de puşcă, care nu se risipi nici măcar după ce vocea ţiganului pieri pe hol. Oricum ar fi, americanul îi privea pe sub ochi, iar Anton voia să-l porcăiască. Ceva similar a mai trăit primăvara trecută la Heidelberg, unde a mers să vadă un spectacol lectură după o piesă de a sa de teatru, când, nitam-nisam, îi veni să strige la spectatorii din sală: „Bă, voi sunteţi nişte fascişti, bă! Nişte porci de fascişit, bă!“ Aşa şi acum, abia se stăpânea să nu se ia de american şi să nu-

l facă în tot felul: „Bă, voi, americanii, sunteţi nişte imperialişti, bă. Eu nu am ochi să vă văd, bă. Voi conduceţi toată lumea. Voi controlaţi totul. Voi i-aţi ucis pe indieni, bă!"

După ce trenul frână brusc, americanul scăpă sticla din mână şi aceasta se rostogoli pe podea năclăind carpeta. Americanul însă nu se grăbea să se aplece ca s-o ridice de pe covor sau să şteargă balta ce se formase pe podeaua dintre cuşeta sa şi a lui Anton şi a Lorei, de parcă aia nu ar fi fost sticla sa. Muşca absent dintr-un sendviş, uitându-se pe fereastră, cum defilau nişte tineri tuciurii pe peron, făcându-se că nu vede că berea din sticla sa se scurgea pe covor. Cineva striga afară: „Fa, suge-mi pula", urla, „de ce mi-ai făcut porcăria aia tocmai mie, fa?", în timp ce berea americanului continua să se reverse din sticla aia căcănie năclăind covoraşul, dar lui i se rupea în paişpe, el scoase din rucsac un alt Killkines, cu atâta grijă şi evlavie, de parcă ar fi scos o pungă cu ouă. „De ce m-ai făcut, fa, de cacao, de vreme ce de atâtea ori mi-ai zis că-ţi place de mine?", ţipa acelaşi tip pe peron, în timp ce americanul muşca impasibil dintr-un alt sendviş. „Chiar de ce mi-ai pus coarne, fa? De ce? Oare ce credeai că nu am să te prind şi nu am să-ţi dau la bot, dar, uite, eu te-am prins şi am să te caftesc bine de tot. Vacă nenorocită ce eşti! Am să dau cu tine de toţi pereţi", urla tipul, în timp ce americanul împingea cu vârful adidasului său argintiu sticla în coridor. Apoi adormi în pofida înjurăturilor ce se răspândeau de pe peron. Nu dormi mult, însă. Se trezi speriat şi începu să-şi pipăie agitat buzunarele, privindu-i pe sub ochi. Se linişti doar atunci când îşi găsi portmoneul în buzunarul sacoului. Cu toate astea, continua să se uite cu suspiciune la Anton şi la Lora, care se giugiuleau în faţa sa.

Americanul ieşi pe hol, cu rucsacul în spate, şi furia lui Anton se mai potoli un pic. Ori de câte ori ieşea din compartiment, îşi lua şi lucrurile cu el, chiar şi dacă ieşea doar pentru câteva clipe. Toate lucrurile. Nu peste mult, reveni şi se trânti în pat, încălţat în adidaşi. Puţea îngrozitor a Killkines. Oare când naiba se pilise, că parcă nu l-am văzut să bea bere?, se gândi Anton şi o apucă pe Lora de mână şi o trase după el pe coridor. Ea fuma pe hol, iar el se pişa la toaletă. După ce s-au întors, americanul ieşi pe hol, cu rucsacul pe umăr, de parcă voia să le spună că cu ei doi el nu poate rămâne în acelaşi compartiment mai mult de câteva minute. De data asta însă plecă atât de subit, încât, intrigaţi, Anton şi Lora au crăpat uşa şi l-au urmărit cum se îndepărta pe coridor, legănându-se ca o raţă. Pentru că mergea din ce în ce mai repede, s-au luat după el, mergând ca nişte umbre în spatele său, fără însă a se apropia prea tare, păstrând o distanţă decentă, aşa ca să nu-i vadă. Totuşi, nu-l slăbeau din ochi. Când s-a oprit tipul, s-au oprit şi ei. Tipul intră la budă, cu rucsacul său voluminos în spate. Se pişa cu rucsacul în spate. Auzindu-l cum se pişă, Anton trase o linie că nu e nici o deosebire melodică între susurul urinei unui american şi murmurul pişatului unui român. Ce mai, cu toţii se pişă la fel. Totuşi, se pare că americanii un pic mai mult. Un pic mai mult decât românii. Şi nu pe ei, se mai gândi Anton şi o convinse pe Lora să se întoarcă în compartiment ca să nu dea americanul peste ei.

Ceea ce ei nu puteau pricepe era de ce americanul a plecat la toaletă cu toate lucrurile sale. Oare nu de aceea că se temea ca Anton şi Lora să nu fugă cu rucsacul său în timp ce el o să facă pipi? Dar noi, dom'le, suntem poeţi! Oare nu ştii că în România mai sunt şi poeţi?, i-ar fi spus Anton americanului dacă ar fi ştiut engleza. Probabil că o fi fost atenţionat să se ferească de români, indiferent dacă sunt poeţi sau nu, pentru că românii fură, îşi mai zise Anton în sinea sa. Dar chiar să meargă cu rucasul la budă, asta i se părea lui Anton prea de tot. Şi oare îl va lua cu el şi atunci când o să vrea să se cace? Şi o să stea pe colacul de la budă cu rucsacul în spate?, o mai întrebă şocat Anton pe Lora, dar aceasta nu-i putu da nici un răspuns cât de cât mai mulţumitor.

După ce americanul reveni de la budă, îşi dădu rucsacul jos din cârcă şi-l aruncă pe poliţa de sus ca să-l aibă permanent sub ochi, şi se culcă încălţat pe pat, cu o sticlă de Killkines în mână. Dintr-odată, lui Anton îi pică fisa că rucsacul său o fi fiind plin cu Killkinesuri şi de aia nu pleacă nicăieri fără el, pentru că îi este frică să nu rămână cumva fără sticlele alea de bere irlandeză, pe care, probabil, le-a cărat tocmai din America sau, poate, nu este exclus, ca înainte să vină în România să fi trecut şi prin Irlanda, de unde a şi cumpărat aceste sticle. Nu este exclus. Anton se uita la sticla aia căcănie şi înghiţea în sec. Apoi, rămase cu gura căscată, când extraneul ieşi pe hol, fără să-şi ia şi rucsacul cu el. Ba mai mult decât atât, îşi uită pe masă sticla aia de bere desfăcută, un pachet de Hamlet şi un portmoneu umflat. Fără să stea prea mult pe gânduri, Lora a luat berea şi a tras câteva gâturi. Lui Anton ochii îi alunecau de la Lora la Killlkinesul din mâna ei şi înapoi şi se vedea de la o poştă că o invidia pentru curajul ei de a gusta o bere care nu era a ei. Hai, hai nu fi fricos şi ia şi tu un gât, îi zise Lora, că nu o să observe, bei un gât şi o pui imediat la loc, doar un gât, nu mai mult, o singură înghiţitură, că nu eşti nesimţit să bei mai mult, numai un gât, numai unul, sorbi o gură şi imediat o pui la loc, şi nici dracu' nu o să-şi dea seama. Şi Anton luă sticla şi o duse la gură. Dar bău numai un gât, nu mai mult. Asta însă nu-l împiedică să constate că era foarte gustoasă. Ce gustoasă mai e!, exclamă Anton. Apoi Anton a scos o ţigară din pachet şi a dus-o la nas. Ce delicat mai miroase şi ce denumire frumoasă mai are, exclamă Anton şi Lora îi dădu dreptate! Ce mai, să tragi un Hamlet după Snagov e ca şi cum ai citi un roman de Joyce după un roman de Samson Şleahu sau te-ai plimba cu un Rover după ce ai ieşi dintr-o Pobedă. Haide, haide, îl îndemna Lora, deschide fereastra şi trage un fum că nu o fi nebun să-şi numere ţigările din cutie? S-o aprind sau nu?, stătea poetul la dubii. Sigur că aprinde-o, îl îmboldi Lora, după ce mai trase o gură de bere. Şi dacă o să dea buzna când voi slobozi primul fum?, se alarmă el. Nici mai devreme şi nici mai târziu, ci anume în momentul când voi da drumul pe gură primului fum? Nu o să dea buzna, încercă Lora să-l convingă. Dar dacă ne-a întins o capcană? Dacă toată povestea asta e o capcană?, exclamă iar el speriat. Dar cu ce scop? Nu văd cu ce scop ar face-o, dacă nu e tâmpit cumva, săracul, îl contrazise Lora. Ca să demonstreze că toţi românii sunt hoţi, îi mai

zise poetul şi mâna în care ţinea ţigara începu să-i tremure. Şi el o băgă iute la loc în pachet şi se retrase ca fript pe banchetă, izbindu-se cu ceafa de spetează. Cât ai bate din palme, tipul trânti uşa şi se porni pufăind spre masa adosată de geam şi-şi numără dolarii din portmoneu, după care răsuflă uşurat, ca un om care a trecut printr-un mare pericol. Apoi îşi numără şi ţigările din pachet. Şi iar răsuflă uşurat.

Poetul îl urmărea cu inima bubuindu-i în piept şi cu palmele transpirate şi nu-şi regăsi liniştea decât după ce au părăsit compartiment ăla nesuferit în care americanul îşi examina sticla de bere în lumina soarelui, de parcă voia să vadă dacă nu e mai goală decât a lăsat-o, şi se mutară într-un compartiment pustiu dintr-un vagon aflat în capătul celălalt al trenului. Acolo, Lora se dădu iar la poet: îl dezbrăcă de haine şi se aruncă asupra sa, fără să-i pese că vreun călător sau controlorul ar fi putut deschide uşa şi i-ar fi putut surprinde în flagrant delict, adică i-ar fi putut surprinde futându-se, el întins pe spate şi Lora legănându-se deasupra sa ca o salcie. După ce poetul termină, Lora îşi scoase din sutien un Hamlet şi îl aprinse. Oare când naiba a reuşit s-o sfeterisească şi cum, că parcă tot timpul am fost cu ochii pe ea?, se interogă nedumerit Anton. Lora i-a dat şi lui un fum. Ce bun mai e, îşi zise el în mintea sa şi, în semn de recunoştinţă, o pupă pe Lora pe ureche. Ceea ce văzu până atunci însă fu o nimica toată faţă de ceea ce-i fu dat să vadă în continuare: Lora scoase din poşetă un Killkines şi poetul a rămas poem.

— Eşti dată dracului. I-ai şutit un Killkines. Dar oare când şi cum ai reuşit?

Au băut-o cu înghiţituri mici vreo cinci ore şi fiecare gură de bere le părea mai gustoasă decât precedenta. Ultimele înghiţituri le-au supt în timp ce trenul intra în gara din Braşov, iar ultima, când începu să ningă.

Ningea. Ningea cu nişte fulgi mari cât pumnul sau cât nişte bile de biliard. Pe neaşteptate, Lora ţipă că vrea să meargă la Olga şi câţiva călători îi priviră uluiţi.

— Lasă-mă să merg la Olga, răcni ea, de parcă Anton nu ar fi vrut s-o lase sau ar fi vrut s-o violeze. Căzăturile ce se buluceau în jurul lor şi-au căscat şi mai tare ochii şi Anton o îmbrăţişă strâns-strâns, pupând-o pe gură. Dar ea s-a smuls din braţele lui şi a luat-o la fugă către un taxi tras în faţa gării. Anton o ajunse din urmă în faţa maşinii şi iar a strâns-o în braţe. Acum ea striga şi mai tare, striga ca din gură de şarpe că vrea să meargă la Olga. Dar el nu voia s-o lase să urce în maşină, şi atunci ea l-a muşcat de mână, şi-a înfipt adânc dinţii în carnea sa până când îi năclăi braţul şi el începu să ţipe de durere şi o întrebă ce dracului se întâmplă cu ea. Ea încerca să i se smulgă din mâini, dar el o ţinea strâns în braţe, nevrând s-o lase să plece. Nu îl interesa că încerca să-l pălmuiască şi că striga că vrea să meargă la Olga, deoarece credea că berea o ajunsese la cap şi nu ştia ce face. Şi tipa chiar era muci. Cine ar fi crezut că un om se putea îmbăta dintr-o singură bere? Uite, doar după o singură bere ea s-a făcut varză. Pe sus, a urcat-o într-un autobuz şi a aşezat-o la el pe genunchi.

Dintr-o ochire, şi-a dat seama că toată lumea îi urmărea cu atenţie. Nitamnisam, ea a izbucnit în plâns şi el nu putea să-şi dea seama dacă plângea pentru ieşirea ei de acum câteva clipe sau că nu a lăsat-o să plece la Olga. Oricum ar fi, după ce au coborât din autobuz, a căzut în genunchi în faţa lui şi l-a rugat s-o ierte.

— Acum sunt a ta.

În garsoniera lui din Schei, Anton a pus vreo zece cartofi la copt, după care a început să-i smulgă hainele. Un miros de fum înecăcios ce se răspândea dinspre bucătărie îl făcu să se rupă din braţele ei şi să meargă în chicinetă. După ce deschise uşa cuptorului, văzu că toţi cei zece cartofi fumegau ca nişte tăciuni.

A doua zi era să înnebunească nu altceva când îl sună Lora.

— Ştii ce fac eu acum?

Nu ştia, fireşte.

— Stau în cadă şi apa creşte în jurul meu. Deja mi-a acoperit ţâţele. Uite, am dat robinetul mai tare. Auzi cum apa clipoceşte în jurul meu?

Da, o auzea, bineînţeles, că o auzea.

— Şi uite că acum mi-am săpunit ţâţele. Nu ai vrea să vii să-mi faci o vizită?, îl invită ea, cu o voce suavă. Într-o clipită, Anton sună la uşă, dar Lora nu i-a deschis imediat, lăsându-l o vreme să se perpelească la foc mic.

— Noi trăim într-o casă naţionalizată, ai cărei proprietari ar putea să ne bată într-o bună zi la uşă. De aia nimănui nu-i deschidem din prima, îi explică ea, în timp ce-l conducea în vârful picioarelor spre camera ei. Mamă-sa tuşea în dormitor. Lora i se sui pe genunchi, înlănţuindu-l cu braţele pe după ceafă şi muşcându-i buzele. Doamna Janeta tuşea tot mai tare şi Lora a mers să vadă ce are. Ţipetele Lorei o făcură pe doamna Doboş să se însănătoşească într-un mod miraculos. După ce reveni, Lora îl întrebă dacă s-a spălat pe mâini sau nu.

— Nu, nu m-am spălat.

— Dacă nu te speli pe mâini, nu o să facem dragoste, l-a ameninţat ea.

— Dar nu numai pe mâini să te speli, îl mai povăţui ea şi îşi luă o scobitoare dintr-un pahar şi începu să-şi cureţe urechile. Revenit din baie, Anton o găsi pe Lora stând întinsă pe spate pe o blană de urs, cu ţâţele ei ispititoare la vedere şi cu picioarele larg desfăcute în părţi. Fără halat, parcă ar fi ieşit dintr-o scoică sidefie. Corpul ei alburiu licărea în întuneric. Stătea cu ochii închişi, mimând că doarme. Cât ai bate dintr-un picior, Anton şi-a smuls halatul de pe el şi s-a întins ca o plapumă peste ea. Doamna Janeta iar începu să tuşească. Tuşea şi se uita la *Surprize, surprize*. Anton agoniza deasupra trupului Lorei ispititor şi atât de frumos. A terminat foarte repede, cu mult mai repede decât şi-ar fi putut imagina vreodată, a ejaculat la a doua pătrundere, adică aproape că imediat şi s-a prăbuşit dezamăgit alături de ea, cu faţa întoarsă spre pernă.

— Hai, nu mai fi aşa plouat, puiuţu', că i se poate întâmpla oricui. Oricum ar fi, în noaptea asta nu am să te las să dormi.

Peste o jumătate de oră, încercă din nou, dar fu chiar şi mai rău decât prima oară, fiindcă ejaculă la prima pătrundere.

Hodoronc-tronc, Lora a străbătut încăperea şi a deschis uşa. După care s-a reîntors în pat, cuibărindu-se la pieptul său.

— Maică-mea a adormit cu telecomanda în mână.

Ea iar voia sex, dar lui nu i se mai sculă şi atunci ea, aproape că instantaneu, începu să se masturbeze şi asta în timp ce îl pupa lacom. Apoi se apucă el s-o masturbeze până când Lora prinse să geamă.

După ce reveni de la toaletă, unde-l mânase o infecţie la rinichi de care nu putea să scape de câţiva ani buni, o găsi pe Lora mai deprimată ca niciodată, în parte, pentru că iar nu avea ţigări, şi în parte, pentru că peste trei zile urma să-şi predea lucrarea de licenţă şi ea încă nu scrisese nici un rând.

— De obicei, când mi se termină ţigările, merg şi împuşc de la Veronica, dar acum ea nu e acasă. Pe vremea împuşcatului era invers, eu o ajutam pe ea, cu toate că vipera de taică-meu, care pe atunci era un mare ştab la Tractoru', îmi interzisese acest lucru. În fiecare zi îmi împărţeam, pe şestache, sendvişurile cu ea. Numai datorită mie a mai mâncat şi ea în copilărie salam adevărat. Dar acum ea nu-i acasă. Mi-a spus maică-sa, când am sunat-o acum câteva clipe.

O servi el cu ţigări.

— Şi pentru atâta lucru merită oare să te întristezi aşa de tare?

— Cum, ţipă ea la el, pentru atâta lucru? Tu ştii ce o să-mi facă taică-meu dacă nu o să termin facultatea?

Nu, nu ştia. Cum nu ştia nici faptul de ce, brusc, după ce au revenit din Craiova, a încetat să-şi mai condimenteze intervenţiile cu pronumele personal la persoana a doua. S-o fi terminat cu Mihail Celarianu şi să fi început lectura vreunui alt roman?

— O să mă zvânte în bătăi. Tu poate că nu ştii, dar el deseori mă căpăceşte. Şi după ce îi şopti toate astea la ureche, îşi ridică maioul şi îi arătă o vânătaie pe spate.

— Mi-a făcut-o ieri.

I-a cercetat vânătaia şocat.

— Şi pe mama uneori o căpăceşte.

— Nu mai spune.

Ea începu să plângă cu faţa în pernă.

— Îţi scriu eu lucrarea, i-a promis el cu o voce sigură, numai să-mi spui care e tema şi când trebuie să fie gata.

— Fenomenologia. O privire fenomenologică asupra prozei lui Mihail Celarianu, tu.

Aha, îşi spuse Anton în capul său, uite că încă mai e sub influenţa lui Celarianu, deşi aceasta e din ce în ce mai slabă.

— Şi când trebuie s-o dai?

— Poimâine.

— OK. O s-o ai. Merg s-o scriu.

— Stai, stai niţel, îşi încolăci ea braţele-i în jurul feselor sale, dar oare nu ar fi mai bine s-o scrii la mine?

Două zile şi două nopţi la rând a stat Anton chircit în faţa compului ei, ca, în a treia dimineaţă, după două nopţi de nesomn, să se scoale din faţa computerului având lucrarea despre Mihail Celarianu gata. Dar Lora nu era acasă, acasă nu era nimeni şi uşa era încuiată. M-au încuiat în casă şi au plecat dracu să ştie unde. Am fost atât de concentrat, că nici nu i-am auzit când au plecat, îşi spuse mâhnit Anton. O sună ca să-i comunice vestea cea fericită. Sosise taică-său cu un camion cu haine second-hand din Germania şi toată familia ei a mers să-şi aleagă ceva boarfe pentru ei. Scurt pe doi, Lora îl implora s-o aştepte la ea acasă. A adormit cu receptorul în mână. Răcnetele Lorei îl treziră spre seară. Nu-i căzuse bine la stomac textul. Nu asta aşteptase ea de la el. Cu lucrarea făcută şumuiag, se porni să înconjoare camera. Oare când a reuşit s-o scoată la imprimantă şi unde oare? Să fi mers oare la Veronica, căci, Veronica are printer? Probabil că da. Dar când oare? Cheaun de somn, Anton se ţinea după ea, strângând de pe podea foile pe care ea le arunca supărată în aer.

— Ce-s cu cuvintele moldoveneşti din textul ăsta de căcat, zi-mi, ce-s cu cuvintele moldoveneşti din textul ăsta de tot rahatul?, se luă ea, hodoronc-tronc de Anton, de ce le-ai folosit, căci eu nu vorbesc aşa, de ce, ca să mă faci de băcănie în toată facultatea?

— Care cuvinte moldoveneşti, Lora? Nu e nici un cuvânt moldovenesc în tot textul ăla.

— Dar exoftalmic, ce fel de cuvânt e? Eu nu l-am mai auzit, până acum, niciodată.

— Şi dacă tu nu l-ai auzit, înseamnă oare că e moldovenesc? Nu e moldovenesc. E un neologism, împrumutat din franceză.

Dar ea refuză să-l creadă şi i-o trânti în faţă că a dezamăgit-o foarte tare.

— Ratatule, răcni ea la Anton, acum o să mă pice, şi eu mi-am legat atâtea speranţe de tine, dar tu mi-ai înşelat toate aşteptările, acum taică-meu o să mă zvânte în bătăi, răcnea ea la Anton, după care începu să plângă în hohote.

— M-ai băgat într-un căcat şi mai mare şi de ce oare m-am încurcat cu un impotent?

Vru s-o ia în braţe, dar ea îl împinse într-o parte.

— Ia laba de pe mine, ţipă ea, în timp ce-i dădea rotocoale, aruncând foaie după foaie în aer, de parcă ar fi aruncat petalele unui trandafir veştejit. Foile cădeau ca ploaia în jurul său şi, brusc, i s-a urcat şi lui muştarul la nas şi i-a aruncat lucrarea despre proza lui Mihail Celarianu în faţă, ţipând că, dacă nu-i place, să-şi scrie alta mai bună şi a ieşit trântind uşa. Ajuns afară, a luat-o întins la vale, vrând doar un singur lucru, să ajungă cât mai repede acasă şi să doarmă. Acasă, a adormit imediat, a adormit îmbrăcat, trezindu-se însă foarte des, s-a trezit în noaptea aia de vreo şapte ori şi numai pentru a merge la budă. La un moment dat, se făcu dimineaţă şi el se simţea foarte obosit.

Abia peste vreo lună îşi mai reveni şi el un pic din depresie, deşi dormea la

fel de prost din cauza nenumăratelor micţiuni nocturne. Într-o dimineaţă, i se păru că sună telefonul. Avea un aparat foarte straniu care nu scotea nici un zgomot când era apelat. Cu puţin noroc, putea să ridice receptorul exact când îl suna cineva, dar putea şi să lufteze. De data asta, auzi o voce la capătul celalălat al firului şi vocea aia era a Lorei care îl informă că e în faţa uşii lui şi că îl roagă s-o lase să intre. I-a deschis imediat. În hol, Lora i-a sărit în braţe şi l-a pupat dulce-dulce şi mult. Apoi a început să-i mulţumească.

— Pentru ce îmi mulţumeşti?

— Mi-au dat zece pentru lucrarea de diplomă. M-au gratulat că cercetarea mea fenomenologică asupra prozei lui Mihail Celarianu e excelentă. Iar din comisie au făcut parte oameni foarte serioşi ca Cistelecan, Crăciun sau Muşina.

— Şi care e meritul meu?

— Cum care e, când tu mi-ai scris lucrarea? Toţi au rămas încântaţi, iar cel mai fericit dintre toţi e Romulus Toma care e înnebunit după proza lui Mihail Celarianu. De altfel, Cistelecan o s-o publice în *Vatra*.

— În *Vatra*?

— Cum se vede, da, îi confirmă ea şi începu să-i ceară iertare.

— Pentru ce?

— Cum? Ai uitat?

— Ce să uit?

— Pentru că te-am jignit în dimineaţa aia când mi-ai terminat lucrarea.

Nu-şi amintea nimic. Oare ce-i făcuse? Nu-şi amintea absolut nimic.

Spre seară, au mers în Cetate, unde îi servi un garson mocăit, care moţăia din picioare. La un moment dat, au simţit o nevoie uriaşă să şi-o tragă şi s-au furişat sub masă, unde el a pătruns-o adânc, ejaculând după a treia penetrare. Chelnerul trecu pe lângă masa lor într-un rond al sălii, deschise o uşă şi ieşi în curte, unde începu să-i strige să se întoarcă şi să-şi plătească consumaţia. Un alt chelner îi striga pe la budă. Toţi umblau prin restaurant şi îi căutau. Dar nu din cauza asta au ieşit ei de sub masă, ci pentru că el termină mult prea repede. În momentul când s-au aşezat pe scaunele lor, în sală nu era nici un chelner. Iar când aceştia, unul câte unul, au dat buzna în restaurant, au rămas interzişi văzându-i la locurile lor, stând unul în faţa altuia, zâmbitori şi oarecum surprinşi că domnii chelneri chiuleau de la locul lor de muncă.

Cineva sună la uşă şi Anton ieşi în prag. Era Marian, care pentru prima dată-l vizita acasă, spre uluiala poetului. Nu se întreba de unde şi cum îi aflase adresa, pentru că, în Braşov, oamenii nu prea au secrete, dar mai ales basarabenii. Nici una, nici două, Marian îl invită să-şi ude gâtul cu o bere, la el, la bar, în Răcădău. Sau să dea cu tacul. Anton îl cunoştea pe Marian încă din 1990, când acesta a venit la Braşov ca să facă silvicultură, dar de carte nu s-a prea ţinut – se zice că unele examene le-au dat alţii în locul lui –, în schimb, a vândut drepturile la repatriere ale studenţilor basarabeni care-şi luau cetăţenie română unor şmecheri din Braşov; or, repatrierea presupunea că poţi

aduce în România maşini, televizoare şi aşa mai departe, fără a plăti taxe vamale; vânzându-şi repatrierea, fiecare student basarabean câştiga pe ea cam 1.500 de mărci germane; cât câştigau Marian sau şmecherii braşoveni nu e greu de dedus; drept urmare, Marian a prins la seu şi şi-a deschis propria sa afacere: o sală de biliard, iar la ora actuală, toate sălile de biliard din Braşov sunt ale lui. Lui Marian îi plăcea să-l invite din când în când la un biliard şi să-l descoasă despre ce mai face.

În barul său din Răcădău, Marian l-a servit cu o bere şi l-a dus în biroul său, unde i-a pus *Spasite naşi duşî* de Vâsoţki.

— Tu pentru asta m-ai chemat? l-a întrebat Anton, când acesta reveni în biroul său cu un telefon în mână.

— *I dlea ătova toje, patamu şto zdesi nicto ne mojet ţeniti muzâcu Vâsoţkovo. No ăta vedi crasivo, moi drug, ăta tac krasivo!*

Ori de câte ori se întâlnea cu un basarabean, Marian îl punea să asculte muzică rusească şi trecea la rusă. Şi cu Anton făcea la fel. Cu românii vorbea fără accent şi doar în română, încât pentru nimic în lume nu ai fi zis că e din Basarabia, dar cu basarabenii o dădea pe rusă dintr-un nestăvilit alean faţă de Uniunea Sovietică. Cu toate astea, nu încerca să se întoarcă acasă, de teamă să nu-l ţepuiască mafioţii. Un chelner le-a adus o farfurie cu mici şi cartofi prăjiţi.

— *Cuşai, bratan, ia znaiu şto tî goloden!*, l-a îndemnat Marian vesel.

Într-adevăr, Anton era flămând, însă nu voia să mănânce. Avea şi el demnitatea sa.

— Tu pentru asta m-ai chemat?

— *Znaeşi şto esli ne pacuşaeşi, to nicevo ne scaju.*

Şi Anton începu să pape doar ca să-l facă să vorbească.

— *Spasibo şto ne otcazalisea priiti ca mne.*

Anton se holba la el năucit, neînţelegând ce urmăreşte.

— Dar nu tu ai venit după mine?

— *Ia. No tî mog i ne priiti.*

— Şi totuşi, pentru ce m-ai adus la tine?, l-a întrebat Anton cu o voce plictisită.

— *No brat tî daeşi, pacemu tâ tac taropişsea blea, vedi ia pa liubomu tebe scaju zacem privioz tebe siuda? Iasnâi hui, sto scaju. Tî lucşe mne scajî esli ne hoceşi şto-nibudi vâpiti?*

Pe uşă întră un chelner şi goli vasele murdare de pe masă.

— Nu, nu vreau.

Apoi Anton se enervă şi se sculă în picioare ca să plece.

— Marian, eu întârzii la o şedinţă de redacţie.

— *Ne gani, drug. Blea, ia znaiu şto un vas sevodnea netu nicacoi zasedanii.*

— Tu ştii asta? De unde?

— *Alghi vâpil u menea pivo sevodnea.*

— Măi să fie.

— *Paţan, vot zacem ia tebe pazval…*
— De ce, Marian?
— *Şto-b tebe scazati şto ia mogu finansirovati izdanie tvoevo rucopisea stihov. Zacem davati evo Călinu Vlasie.*
— Tu vrei să-mi finanţezi editarea manuscrisului meu de poezie?
— *Nu caneşno.*
— Da' de unde ştii că vreau să i-l dau lui Vlasie.
— *Vesi Braşov znaet ob ătom.*
— Măi să fie!
Marian scoase dintr-un sertar un teanc de dolari şi-l azvârli pe masă. Banii s-au împrăştiat de-a lungul şi de-a latul blatului, dar fără să cadă de pe masă.
— *Ia ne şuciu, drug.*
— Atunci îţi mulţumesc, Marian.
— *No s adnim usovie.*
— Să trec la rusă când mă întâlnesc cu tine.
— *Net, drugoie.*
— Şi care e, fratele meu?
— *Ustupi mne Loru na adnu noci.*
Anton îşi întoarse iute capul într-o parte, de parcă cineva i-ar fi aruncat cu un pumn de sare în ochi. I-a întors imediat spatele. Dar Marian l-a ajuns din urmă şi l-a tras într-o parte ca să nu-i audă nimeni. Un chelner îi urmărea prin geam.
— *Bratan, iz ătoi sdelkoi mî oba vâigraem,* îi şopti la ureche Marian. *U tebea vâidet kniga stihov, a ia budu spati s Loru adnu noci. Nu şto, saglasen, brat?*
Marian îl privea ţintă în timp ce Anton trăgea absent dintr-o ţigară şi se uita cum un urs încerca să se bage într-un container după resturi alimentare. Putea băga mâna în foc că şi Ianuş văzuse ursul ăsta înainte să-şi întituleze volumul *ursul din container*.
— Sigur că nu, Marian! Că doar nu m-am dilit, frate. Cum să ţi-o cedez pe Lora pentru o noapte?! Tu eşti nebun!
— *No mne cajetisea şto ăta zameceatelnaia sdelca. U tebea vâidet kniga, brat, v kakoi izdatelstve zahoceşi! Ăta zamecatelina, drug! U tebea vâidet novaia kniga i vse budut gavariti o nei. Şto, ni saglasen?*
— Nu, Marian, nu, îi strigă Anton în faţă, spre uluiala lui Marian, şi o întinse spre ieşire, fără a se mai lăţi prea mult la vorbă.

A doua zi, Lora îl împinse în tindă pe un lungan cu o faţă rubicondă şi îi spuse lui Anton.
— Tipul ăsta e tot basarabean şi vorbeşte fără accent.
— Mai rar aşa ceva.
— Îmi spune Vlad.
— Iar mie…
— Anton. Cine nu-l ştie pe Anton?, îi luă tipul vorba din gură.
— Aşa-i că vorbeşte frumos?

— Nu vorbeşte rău.
— Şi ştii unde l-am găsit?
— Unde?
— În piaţa din Bartolomeu, unde încerca să vândă sau să-şi cumpere un Mercedes.
— Încercam să-l vând.
— Hai, zi şi tu, nu vorbeşte fain?
— Cum să nu!
Tipul stătea pe un scaun şi îşi privea vârful bocancilor.
— Uite despre ce-i vorba. Vlad e un mare patriot. Vrea să stabilească legături între organizaţiile patriotice din Braşov şi alea din Chişinău.
— Salutabilă iniţiativă.
— Da, dar Vlad stă la hotel, şi aruncă o grămadă de bani pe fereastră.
— Şi ce propui?
— Să-l iei la tine.
— Dacă tu zici.
— Doar până îmi vând maşina.
— OK. Poţi să rămâi cât vrei, i-a zis Anton şi i-a arătat o saltea pe care să doarmă.
— Nu te deranjează că o să dormi pe jos, la bucătărie?
— Deloc.
— Atunci e perfect.
— Ştiam eu că nu ai să-l laşi pe un basarabean în stradă, îi zise, peste două săptămâni, Lora, în timp ce se grăbeau să-l viziteze pe Sandu Pleşea, poet şi el şi originar din Codlea, care, în Braşov, închiria o garsonieră la doi paşi de redacţie şi de facultatea unde preda literatura optzecistă. Sandu era unul dintre puţinii poeţi braşoveni cu care Anton îi plăcea să discute poezia contemporană. În plus, ambii frecventau cenaclul *Interstiţii*, pe care-l conducea un fost profesor de-al lor de la facultate, poetul Romulus Toma. Acolo s-au şi împrietenit. Mai bine zis, nu la cenaclul propriu-zis, cât la chefurile de după din Cerbul sau de la Clubul Ziariştilor, care erau cu mult mai fascinante decât şedinţele în sine. Toate ca toate, dar dacă nu i-a fi pus Pleşea o pilă lui Anton, cine ştie dacă astăzi ar mai fi ajuns acesta să scrie la *Monitorul de Braşov* şi nu ar fi bătut încă şi acum în uşile redacţiilor sau bibliotecilor, pentru a-şi căuta un job, căci asta făcea, atunci când l-a întâlnit într-o bună zi Sandu în faţa Centrului de Etnografie şi Folclor, unde Anton încercase zadarnic să-i convingă să-l angajeze. Ce-i drept, e drept, vreo trei luni a predat literatura română la Liceul Forestier din Codlea, dar directoarea l-a mătrăşit, după ce Anton şi-a uitat în cancelarie jurnalul său personal în care descria punct cu punct viaţa din şcoală, dar mai ales chefurile din weekend, când cu toţii dansau macarena, încolăciţi în spatele directoarei, până se spărgea de ziuă. Ei bine, după asta Anton a ajuns pe drumuri, nemaireuşind să se angajeze în altă parte, iar cel care i-a schimbat soarta a fost Sandu, care i-a pus o pilă la Alghi, cu care a stat într-o bancă în clasele primare, şi acesta l-a

luat la *Monitorul*.

De aia şi se grăbea Anton să-i facă o vizită.

Cum au intrat în garsoniera lui Pleşea, cum acesta îi aşeză la masa din bucătărie şi îi servi cu o salată gătită de mama sa. În bucătărie, ca şi în garsoniera lui Sandu, era curat ca într-un pahar, ceea ce însemna că maică-sa trecuse pe la el şi îi spălase vesela şi podeaua. Or, Pleşea niciodată nu-şi spăla farfuriile pe parcursul săptămânii, ci aştepta ca să se facă sâmbătă ca să treacă mama lui să i le spele. Acum acestea erau curate, cum erau curate şi paharele, tacâmurile sau hainele sale, ceea ce însemna că maică-sa îl vizitase recent.

După ce au terminat salata, Sandu îl provocă pe Anton la o întrecere cine suge mai multă votcă, spre hazul Lorei. În frunte era Sandu care dădea pahar după pahar pe gât, pe când Anton se strâmba după fiecare înghiţitură. Dar, cu toate că rămăsese în urmă cu cinci pahare, încă mai spera să-l ajungă din urmă pe Sandu, care băuse deja zece pahare de votcă şi nu avea nici pe dracu', în timp ce Anton se făcu petică după al treilea pahar. Iar după al cincilea, merse la baie să borască. După ce reveni, au continuat confruntarea, la care, însă, nu participa şi Lora. Lora era arbitru şi bătea din palme după fiecare pahar băut. Apoi Sandu plecă la budă şi Anton apucă din greşeală paharul lui Pleşea şi rămase perplex, descoperind că paharul lui Sandu era plin cu apă plată. Oare în tot răstimpul ăsta, Pleşea să fi băut doar Borsec? Şi cu ce scop oare?, se întrebă nedumerit Anton şi tot el găsi răspunsul: pentru a mă îmbăta. Dar de ce să mă îmbete oare? Oare nu pentru a se da la Lora? Cu siguranţă pentru asta, conchise Anton şi îi puse paharul lui Pleşea la loc. Dar, după ce acesta reveni de la baie, o apucă pe Lora de un braţ şi o scoase afară, cu toate că ea voia să mai rămână şi insista să ducă până la capăt competiţia lor bahică. Anton însă ţinu morţiş să plece, spre disperarea lui Sandu şi spre dezamăgirea Lorei. Pe drum, însă, Anton îi povesti despre cum vru să-l îmbete Pleşea şi ea tare se mai indignă.

După ce o conduse pe Lora acasă, îl găsi pe Vlad sforăind în patul său şi treaba asta îl supără rău de tot, pentru că alta le fusese înţelegerea. Dar din cauza unui asemenea fleac n-a vrut să se certe cu un *patriot basarabean* şi s-a întins pe salteaua desfăcută pe podeaua bucătăriei. Dimineaţă, totuşi, l-a zgâlţâit de umăr pe Vlad. Tipul îl scruta cu nişte ochi nedumeriţi.

— Pleci? Ai vrea să ies şi eu?

— Nu neapărat. Dar oare nu m-ai rugat tu ieri să te trezesc când am să plec? Sau azi nu mai vrei să mergi să-ţi vinzi maşina?

Vânzătorul de maşini îl privea încurcat. Pe semne că se sforţa să-şi amintească ce îi spusese ieri seara şi nu era în stare. Genele i se lipeau de gene şi nu reuşea să-l urmărească.

— Dacă vrei să mai dormi, mai dormi. Nu pentru asta te-am trezit, ci ca să-ţi amintesc să-mi laşi cheia sub preş. Hei Vlad, te rog, azi să-mi laşi cheia sub preş, că ieri am crezut că am să înnebunesc, căutându-te prin tot oraşul.

— Mergi fără grijă, că am să ţi-o bag sub preş, îl asigură Vlad şi îşi trase plapuma peste faţa sa maciată. Nici nu reuşi Anton să ajungă bine la uşă, că acesta începu să sforăie. În stradă, Lora, îmbrăcată într-o fustă scurtă şi cu câinele în braţe, îi făcea semne disperate cu mâinile să se grăbească şi, fără să-l mai aştepte, o luă înainte.

Dihania îşi trânti labele pe genunchii lui şi începu să mârâie şi să-l miroase chiar în clipa când era gata să-şi bage sendvişul în gură. Mâna îi încremeni deasupra mesei şi nu îndrăznea nici s-o lase în jos şi nici să-şi bage sendvişul cu icre roşii şi negre în gură. A rămas cu gura larg deschisă şi din ea începu să i se scurgă o şuviţă de salivă. Mâna îi dansa cam la fel de tare, precum îi dansau şoarecii în burtă. Un sos roşu i se prelingea pe degete şi prinse să înghite în sec. Pe urma lui se porni să curgă şi un sos alb – pesemne că era te miri ce fel de maioneză –, care-i năclăi palma şi nărăvea insistent să-i intre sub mânecă. Simultan, din celălalt colţ al gurii îi mai izvorî o şuviţă de salivă. În dimineaţa aia, Anton nu halise absolut nimic şi maţele îi chiorăiau rău de tot. De la Braşov şi până la Piteşti, bătuse un drum foarte lung, dar nu găsise timp să înfulece ceva. După cele cinci ore cât a stat amorţit într-o rablă de autobuz, alături de Lora, i se făcuse o foame de lup şi coastele i se lipiseră de spate. Iată de ce, atunci când don Călin îl îmbiase să îmbuce ceva, nu a stat prea mult pe gânduri şi l-a urmat supus în chicinetă. Don Călin a deschis cu piciorul uşa bucătăriei, fără să-şi scoată mâinile din buzunare, şi tot cu piciorul a deschis şi uşa frigiderului, şi tot fără să-şi scoată mâinile din buzunare.

— Ia-ţi tot ce vrei, i-a zis acesta, şi el a înşfăcat o roată de salam şi a tăiat-o într-o farfurie, urmărind cu ochii broştiţi cum bucăţile alea groase se rostogoleau pe platou în toate părţile. Dar don Călin l-a strâns cu putere de cot.

— Ai să papi mai târziu, acum hai să-ţi arăt apartamentul, şi l-a purtat dintr-o cameră în alta cam vreo jumate de oră, dacă nu şi mai mult, arătându-i toate colţurile apartamentului său vast, foarte întunecos la acea oră, din cauza draperiilor vineţii care acopereau geamurile şi nu lăsau să pătrundă nici măcar o rază de soare şi lui Anton nu-i pica fisa de ce.

— Poţi să-ţi faci şi o baie dacă vrei, i-a mai zis bărbatul chel, cu faţa suptă, care parcă înghiţise un melesteu. Sau poţi să tragi un pui de somn pe divan, i-a mai sugerat dânsul, deschizând cu piciorul uşa dormitorului.

Apoi au revenit în bucătărie. El înainte, cu mâinile în buzunare şi poetul în urma sa, cu ochii roată. Domn Călin i-a pus o mână pe umăr şi l-a forţat să se aşeze pe un scaun ce stătea în faţa platoului, plin ochi cu bucăţele mărunte de salam. Alături de acesta, editorul i-a mai trântit o farfurie cu icre roşii şi negre, după care poetul pur şi simplu se dădea în vânt. De unde oare îmi ştie preferinţele?, se întrebă uimit poetul şi nu putu găsi vreun răspuns. Pe masă, se înmulţeau tartinele cu icre roşii, pe care doar de vreo două ori în viaţa sa le mai gustase. Şi acum, iată că se găseau chiar în faţa sa, la vreo zece centimetri depărtare de mâna sa rozalie. Abia aştepta să se care editorul, ca să le poată

înghiţi în voie.

— Eu merg să-ţi citesc manuscrisul de poezii în grădină, da’ tu mănâncă, bătrâne, şi dacă nu ai să te saturi, deschide uşa frigiderului şi ia orice doreşti, inclusiv coniac sau vin, dar eu mai mult nu pot să rămân, că vreau să te citesc, îl bătu don Călin cu palma sa puhavă pe obraz şi abia atunci poetul observă că editorul său avea un început de burtă.

Poetul îi era recunoscător că a uşchit-o şi îl urmări atent, prin uşa rămasă deschisă, cum trecea înfipt, cu mâinile adâncite în buzunare, dintr-o odaie în alta, prin tot apartamentul său nemărginit, până când ieşi în grădină, unde s-a întins într-un hamac, sub un cireş înflorit, cu manuscrisul său pătat de cafea în faţa ochilor. Dar abia după ce s-a convins că editorul său începu să-l citească şi-a întors ochii spre farfuria cu icre roşii.

Nici măcar nu l-a întrebat ce dracului a mai făcut în ultimul timp, că l-a pus să înfulece ceva. Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar, cum dă nas în nas cu vreun cunoscut, acesta îl târâie neapărat în vreo cantină şi îl pune să înfulece ceva. Iată de ce, de la o vreme încoace, a început să se simtă tot mai mult şi mai mult ca un personaj din *Pizdeţ*-ul lui Alexandru Vakulovski, care se ghiftuie nonstop. Bunăoară, mai deunăzi, s-a izbit în plină stradă de un fost coleg de grupă şi ăsta îndată l-a cărat într-un restaurant şi l-a silit să halească o ciorbă şi s-a şifonat rău de tot când Anton a împins farfuria într-o parte.

În dimineaţa asta însă, Anton chiar că era cu burta lipită de coaste şi pentru nimic în lume nu ar fi declinat propunerea lui don Călin. După care visa să facă o baie şi să se întindă pe divan, cu telecomanda în mână. Nu cred că editorul său s-ar fi supărat, dacă l-ar fi găsit mânând porcii la jir, pentru că e un băiat de nota zece don Călin ăsta. Pe de altă parte, tare s-a mai bovinat că l-a putut lăsa singur în apartamentul său, fără să se teamă că i-ar fi putut da vreun tun. Oare chiar nu-i era frică? Oare nu se temea că i-ar fi putut goli casa în schimbul unui manuscris de poezii? Pe ce se baza când s-a cărat în grădină, cu manuscrisul său sub braţ şi l-a lăsat singur în apartamentul său nemărginit? Că, pentru a-i publica poeziile, Anton e gata să-i pupe şi tălpile? Poetul şi-a ambulat ochii prin bucătărie şi a constatat că aceasta era cu mult mai spaţioasă decât garsoniera sa, pe care i-o închiria o fostă fosilă comunistă. Asta era prima diferenţă între un tânăr poet basarabean necunoscut de nimeni şi un prosper editor român. Dar mai erau şi altele. Şi cea mai importantă era că editorul avea şi un ogar, pe când poetul, nu. La asta se gândi Anton, când o javra uriaşă izbi uşa de perete şi dădu buzna în bucătărie şi asta se întâmplă exact în momentul când el şi-a tras farfuria cu icre roşii şi negre sub nas şi ridica lent o tartină spre gură. Era gata-gata să şi-o bage în gură când, hop, uşa se izbi de perete şi năvăli peste el ogarul. Anton nu avea nici o îndoială că era un ogar, fiindcă acesta avea un bot alungit şi nişte picioare foarte lungi, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru, că domnul editor era pasionat de vânătoare. Nici nu reuşi Anton să clipească din gene, că acesta îşi trânti labele din faţă pe genunchii săi tremurânzi, adulmecându-l cu botul şi mârâind. De unde oare putuse să apară într-un mod atât de inoportun?, se întrebă uluit Anton. Chiar nu-l ducea capul. Căci, în timpul promenadei prin toate colţurile casei, Anton nu-l văzu nicăieri şi nici don Călin nu-l preveni că ar avea în casă un câine de vânătoare. Să fi uitat oare să-i facă cunoştinţă cu dihania? Şi de ce oare nu a luat-o cu el? Să însemne oare asta că el nu a fost singur nici pentru o secundă în casa lui don Călin, aşa cum crezu în marea sa naivitate? Anton se întrebă iar de unde şi cum putuse să apară ogarul ăsta în bucătărie? Să-l fi trimis editorul, după ce începu să-i citească manuscrisul de poezie în grădină? Sau să fi venit el singur pe urmele mirosului de mâncare? Pe de altă parte, monstrul nu năvăli peste poet decât după ce editorul se făcu nevăzut în grădina cu trandafiri, cu manuscrisul său de poezii sub braţ. Doar după aia, l-a împuns cu botul său lung în piept. Anton încerca să reţină toate detaliile acestei întâmplări fabuloase ca să i le povestească Lorei la o bere.

Lorei care avu înţelepciunea să refuze să vină la Vlasie şi acum se plimba în libertate pe străzile din Piteşti. Gândurile lui Anton reveniră la animalul care-l mirosea din cap până în picioare şi poetul constată că acesta parcă ar fi aşteptat ca mai întâi Vlasie să se topească în grădina cu trandafiri sângerii şi abia după asta să se năpustească în bucătărie. Aparent, între plecarea domnului Călin şi apariţia câinelui său de vânătoare nu părea să existe o legătură strânsă şi directă, conchise poetul. Dar poate că exista? Nu, nu avea cum, îşi zise Anton. Nea Călin prea tare ţine la mine ca să-şi trimită ogarul asupra mea, trase o nouă linie poetul. Unde mai pui că, prin 1996, mi-a mai editat şi o carte de versuri despre viermi şi gândaci, îşi mai aminti el. Dar poate n-o fi câinele său? Poate e un ogar străin? Poate e al vecinilor?, se mai interogă Anton. Cu toate astea, dihania se purta ca la ea acasă. Ceea ce continua să-l şocheze pe Anton era că acesta a năvălit peste el doar după ce a plecat editorul său. Dacă ar fi fost un maidanez, şi nu un câine de rasă, ar fi sărit imediat din cuşcă, dar ăsta mai întâi a aşteptat ca stăpânul lui să dispară în grădina parfumată şi abia după aceasta i-a dat de veste lui Anton că există şi el, trântindu-şi labele fioroase pe genunchii săi fragili şi adulmecându-l cu botul peste tot. Nu a lătrat, însă, ca şi cum se aştepta sau ştia că îl va găsi acolo pe Anton. De parcă în tot răstimpul ăsta l-ar fi urmărit necontenit prin vizor, neslăbindu-l o clipă din ochi. Anton îl căută cu ochii pe patronul editurii Paralela 45 în grădină, dar nu-l văzu în hamac. Hamacul pustiu se legăna singur în stânga şi în dreapta sa. Nu era nici în foişorul din mijlocul plantaţiei de trandafiri albi. Şi nici printre merii înfloriţi. Adică domnul editor plecase din grădina sa şi treaba asta îl alarmă pe poet, care nu mai avea cui să-i semnaleze că devenise prizonierul unui ogar.

Or, până să apară ogarul, Anton îşi făcuse atâtea planuri: visa să mănânce, să facă o baie fierbinte şi să se spele pe cap cu şampon de bere, să se întindă pe divan cu telecomanda în mână sau să se uite la un film porno, pe net. Acum, însă, toate aceste planuri ale sale păreau irealizabile. Dar mai ales intenţia sa de-a păpa un sendviş cu icre sângerii.

Când ogarul se năpusti peste el în bucătărie, poetul ţinea în mână o tartină cu icre roşii. Şi aşa a şi rămas încremenit. Prinse un moment când ogarul îşi culcă botul pe genunchii săi şi încercă să o bage în gură, dar dihania aia îşi înălţă fulgerător botul spre el şi începu să-l hârâie şi să-l împungă cu colţii în piept. Măcar dacă javra ar fi înfulecat-o, dar aşa, nu, acesteia nu-i era foame, dar nici pe el nu-l lăsa s-o pape. Pe loc, toate visele sale i s-au spulberat ca nişte bule de săpun. Cât timp nu şi-a ridicat tartina spre gură, nu l-a stingherit cu prezenţa sa, dar fu destul să-şi arunce mâna cu buterbrodul cu icre roşii spre gură ca dihania să înceapă să-l mârâie. Ba mai mult decât atât, aceasta începu să-l clănţănească şi-şi mută labele şi mai sus pe genunchii lui Anton, fixându-l ţintă cu ochii săi mici şi sfredelitori. Avea nişte labe grele ca nişte barosuri şi o limbă sângerie, constată poetul. Între botul lung al ogarului şi faţa lui Anton distanţa era infinitezimală, încât respiraţia sa îi frigea poetului

obrajii. La un moment dat, Anton vru să renunţe la visul său de-a mai mânca ceva în dimineaţa aia şi îşi lăsă mâna în jos, ca să scape de tartina aia blestemată, dar nu-l lăsă dihania, care iar începu să-l latre, şi Anton înţepeni cu mâna în aer, cam la jumătatea drumului dintre farfurie şi gura sa pungită. Apoi dădu drumul tartinei pe masă, dar ogarul îl împunse cu colţii în piept cu atâta violenţă, încât Anton iar apucă sendvişul în mână şi mâna o ridică deasupra mesei, şi atunci ogarul se calmă. Dar fu destul să-şi mişte capul în stânga, pentru a-l căuta pe don Călin în grădina cu trandafiri proaspăt înfloriţi, ca animalul să-şi zburlească părul. Nu-i convenea nici asta şi lătră. Lătră şi atunci când poetul încercă să-şi bage cealaltă mână, mâna liberă, în buzunar ca să-şi scoată mobilul şi s-o sune pe Lora ca să-i povestească în ce căcat a nimerit şi s-o roage pe ea să-l caute pe Călin Vlasie sau să cheme vecinii. Nimic din toate astea nu a putut face întrucât ogarul îl înşfăcă cu colţii de pantaloni şi i se tăie respiraţia. De la un punct încolo, ogarul deveni foarte nervos. Era pe atât de nervos pe cât de disperat era Anton. Nu suporta nici măcar să-şi sucească ochii spre stânga sau spre dreapta sa ca să nu hămăie. Chiar şi atunci când Anton se întrebă în sinea sa dacă lui Călin Vlasie îi place sau nu noul său manuscris de poezii, îl lătră. Sau când se gândi oare unde mai e Lora acum şi de ce nu-l sună sau când îşi aminti cum au făcut dragoste în tren, după ce au plecat din Craiova. Numai într-un singur caz nu-l lătră: când îşi pironi ochii pe pereţii garnisiţi cu diplome din faţa sa. Nu numai că nu-l lătră, dar se apucă să-l şi lingă pe obraji, de parcă voia să-i dea de înţeles că-i aprobă gestul. Văzându-l pe Anton că studiază cu atâta acribie peretele împodobit cu diplome şi medalii, câinele îşi culcă botul pe genunchii săi, totuşi, fără a-l slobozi din ochi. Brusc, lui Anton îi amorţi mâna în care ţinea sendvişul, dar nu putea nici s-o culce pe masă, nici s-o bage în buzunar, fără să trezească furia ogarului, cu care don Călin ieşea să vâneze între o carte şi alta. Apoi capul lui Anton se goli de gânduri. De la un moment dat încolo, nu se mai gândea la nimic. Pur şi simplu stătea cu mâna ridicată în sus, fără să mai aibă îndrăzneala s-o mişte într-o parte sau alta şi fără să-l mai aştepte pe Călin Vlasie. Pe de altă parte, o durere îngrozitoare îi sfredelea braţul şi simţea că, dacă domnul Călin Vlasie nu va intra chiar acum pe uşă, are să înnebunească de durere şi o să înceapă să urle, chiar şi cu riscul de-a fi sfârtecat de animal.

Şi când deja era gata să răcnească din toţi bojocii, ogarul se făcu nevăzut, dispărând la fel de fulgerător cum apăruse; nici nu reuşi Anton să se dezmeticească bine, că acesta dispăru din bucătărie. Imediat, pe uşă intră domn Călin, roşu la faţă, de parcă în tot răstimpul ăsta ar fi stat în saună şi nu i-ar fi citit manuscrisul său de poezii. În timp ce editorul avansa spre masa la care stătea poetul, acesta nu putu să nu se gândească oare cum de ogarul a dispărut chiar înainte să apară domn editor? Cum oare? Anton îşi dădu mâna în jos şi-şi descleştă degetele, lăsând ca sendvişul să-i cadă pe masă. Vlasie se uită perplex că nu hăpăise nimic şi îi împachetă toate sendvişurile într-o pungă. În cealaltă mână îi puse manuscrisul şi-l bătu prieteneşte pe faţă.

— Bătrâne, manuscrisul tău e foarte bun, dar mai lucrează-l un pic şi adu-mi-l peste vreo jumate de an şi atunci mai vorbim noi.

Apoi scoase din frigider un coniac şi îl îmbie să tragă un pahar, dar Anton refuză şi se sculă în picioare. Odată ieşit din casă, mâna i se smuci automat în sus, ca într-un film american sau rusesc. Poetul încercă s-o bage în buzunar, dar ea iar îi săltă cu putere în sus.

În ghena din faţa casei editorului aruncă punga cu sendvişuri cu icre roşii şi negre şi porni spre terasă ca s-o caute pe Lora, cu mâna dreaptă smucindu-i-se mereu în sus. Din urma sa ieşi şi don Călin ca să-şi plimbe ogarul prin faţa casei. Lora însă nu era pe terasă. Văzându-l cu mâna în sus, un chelner se apropie şi îl întrebă ce ar vrea să servească.

— Nimic, îi arătă Anton ceafa. Părăsi iute terasa şi apoi şi centrul Piteştiului, cu mâna ridicată în sus. De Lora a dat întâmplător pe o stradă lăturalnică. Stătea pe o bancă şi lingea un Ursus. După ce a văzut-o, brusc, mâna îi căzu moale în jos.

— Gata, mai mult nu mai vreau să aud nimic despre Călin Vlasie şi ogarul său. Pentru că tu nu ştii să povesteşti. Prea o dai cu detaliile. În loc să povesteşti esenţialul, tu începi s-o scalzi şi să te întinzi la nesfârşit. Istoria asta eu ţi-aş fi povestit-o într-o frază. Să nu te superi, Anton, dar tare plictisitor mai eşti, l-a admonestat Lora şi s-a pornit să alerge desculţă, cu Mihuţ în braţe, direct prin mijlocul câmpului, către pârâul ce şerpuia în vale.

— Dacă scrii la fel cum povesteşti, atunci şi eu ţi-aş fi respins manuscrisul.

El fugea după ea, cu pantofii în mâini, sprintând din ce în ce mai repede, dar tot nu o putea ajunge.

— Nu cred că don Călin nu ştia că are un ogar în casă. Mai degrabă, cred că a vrut să ţi-o coacă şi să te facă să-ţi vezi lungul nasului. Te-a luat la vale, aşa cum toţi îşi bat joc de tine, îi striga ea, în timp ce alerga gâfâind spre malul abrupt al pârâului. Ai tu ceva în tine care-i determină pe oameni să-şi bată joc de tine, îi mai strigă ea, iar el se gândea oare în care roman a mai întâlnit fraza asta. Nu-şi amintea. În general, se gândi că are o memorie ciuruită. Lora schimbă macazul şi începu să-l consoleze:

— Hai, nu mai fi trist, iepuraşule, că ai să-ţi găseşti o altă editură şi până în toamnă o să-ţi apară cartea.

Stăteau pe malul abrupt şi îşi roteau gâturile în toate părţile, dar nu în căutarea unei edituri, ci a unui loc unde să se aşeze. Zeci de grupuleţe de oameni mişunau ca furnicile prin crângul de sălcii de pe celălalt mal, în căutarea aceluiaşi lucru.

— Aici e cel mai bun loc, îngăimă ea şi întinse o pătură sub o salcie pleşuvă.

— Haide, gata, uită-l pe don Călin şi câinele lui că nu pentru asta am venit aici.

A apăsat pe butonul aparatului de fotografiat şi i-a făcut o poză, aşa cum

stătea trântită pe spate, cu un Assos în gură. Apoi a scos o bere din rucsac şi i-a prins capacul între dinţi, apăsându-l cu putere. I-a întins sticla, iar sie şi-a destupat alta.

— Iată-iată că o să înceapă, l-a asigurat ea şi s-a lipit cu ţâţele de pieptul lui. Şi ceea ce va începe dintr-o clipă în alta va fi cu mult mai interesant decât tot ce-ai păţit tu acasă la don Călin.

Înghiţea în sec şi aştepta să înceapă. Cât ai bate dintr-un picior, s-a făcut o beznă ca în dricul nopţii. Era un întuneric ca de abanos, încât nu reuşea să-i vadă faţa şi mâinile. Brusc, Mihuţ s-a rupt din braţele ei şi a luat-o la fugă pe malul hopuros, schelălăind îngrozit. Ea se făcu petică şi începu să se clatine. Clănţănea din dinţi şi scâncea, şi îl întreba oare când o să se termine o dată şi o dată povestea asta. Îl înlănţui cu braţele tremurânde şi asudate pe după gât. Gâfâia, de parcă ar fi alergat câţiva kilometri.

— Stai fără grijă că o să se termine imediat, a căutat el s-o liniştească, după care a încercat s-o răstoarne sub el, dar ea se împotrivi.

— Am şi prezervative.

— Nu-i vorba despre asta.

— Dar oare noi nu pentru asta am venit aici?

— Vorbă să fie, dar acum nu vreau.

Acum tremura şi mai tare. Îi zvâcneau nu numai mâinile, dar şi picioarele şi atunci a forţat-o să se scoale şi i-a dat să bea bere. Cam după a treia înghiţitură, întunericul se destrămă fulgerător şi soarele îi izbi cu putere în ochi. Ea se rupse din braţele lui şi o luă la fugă pe câmp, aşa cum făcuse un pic mai înainte câinele ei micuţ şi scămoşat. A alergat şi el după ea, crezând că-şi pierduse minţile, căci fugea foarte repede şi îşi chema câinele, cu mâinile făcute pâlnie.

— Mihuţ, Mihuţ, unde eşti, puiuţule?, striga ea disperată, dar după un kilometru şi ceva, renunţă.

— Pesemne că l-o speriat foarte tare eclipsa dacă nu-i nicăieri, îi zise el cu o voce stinsă. S-au întors cu picioare de vată şi limbi de plumb şi, ca să mai prindă la puteri, au mai supt câte o bere. El a adus iar vorba despre don Călin şi dihania lui, dar ea a dat supărată din mâini şi l-a silit să-l uite pe Vlasie. În faţa lor, un tip cu ceafa groasă îşi poza iubita, cu lăptăria goală, printre beţele de floarea-soarelui. Apoi ea şi-a reamintit de Mihuţ şi s-a pornit să-l caute printre sălciile obosite de pe malul râului, până a prins-o întunericul. Prin beznă, au început să caute ieşirea din lanul de răsărită. Ajunşi la şosea, mâna aia dreaptă în care ţinuse sendvişul i se ridică automat în sus, înţepenindu-i în dreptul gurii, şi asta o făcu pe ea să se tăvălească de râs. Nici una dintre maşinile prăfuite ce fulgerau pe şosea nu a frânat în dreptul lor. El stătea cu mâna ridicată în sus, chiar şi atunci când nu trecea nici o maşină şi ea nu se mai putea opri din hăhăit.

— Uite că ţi-a făcut-o domn Călin, trăgea ea de braţul lui în jos şi râdea nechezat. Pe nepusă masă, se apucă să plângă. Să plângă după Mihuţ. Şi să plângă că s-a legat cu el. Să se lamenteze că s-a legat cu un neisprăvit, cu

buzunarele dezumflate. Să plângă că nu se poate baza pe el. Că uite în ce căcat a băgat-o. Şi să se întrebe cum oare o să revină ei în oraş dacă el nu poate să-şi dezdoaie braţul. În clipele alea, când mergeau transpiraţi şi obosiţi de-a lungul şi de-a latul şoselei ce alerga spre orizont, o detesta din fundul rărunchilor. Nu peste mult, ea se apucă să număre maşinile ce vâjâiau pe alături. După o oră de milogeală, s-au aşezat cu spatele la şosea şi şi-au aprins câte un Carpaţi. La început, ea îi înjură pe şoferi, apoi începu să-l porcăiască pe el. Lora îl acuza că a lui a fost ideea să-i dea manuscrisul lui Călin Vlasie chiar în ziua eclipsei şi să vină încoace. Poate, cine ştie, perora ea, dacă ar fi venit într-o altă zi, Vlasie nu i-ar fi respins poeziile. Era tare supărată că a târât-o la mama dracului şi că l-a pierdut pe Mihuţ. Zicea că e un încurcă-lume. Că e un pupă-vânt. Un ratat. Un poet umflat. Pe măsură ce ploaia se înteţea, Lora devenea tot mai năbădăioasă şi îl făcea cum îi venea la gură, cam aşa cum ar fi vrut el să-l facă pe americanul ăla din tren, dacă ar fi avut mai mult curaj şi ar fi ştiut engleza.

— Şi acum unde o să dormim în pula calului? Unde băi, că a ta a fost ideea să venim încoace? Şi de ce naiba oare te-am urmat? Probabil de proastă ce sunt.

Pe şoseaua completamente pustie se auzeau numai răcnetele Lorei. Pe neaşteptate, prietena sa îşi scoase pantofii ei roşii cu tocuri din picioare şi i-i aruncă în faţă. S-a ferit la vreme într-o parte şi aceştia se rostogoliră undeva în spatele său. Nu-şi găsea cheia de la uşă. Şi-a pipăit buzunarele şi nu dădu de ea.

— Nu se poate, fir-ar să fie. Mi-am pierdut cheia.

— Dar în buzunarul din spate ai căutat-o?, reveni Lora la sentimente mai bune şi lipăi desculţă spre el.

— Nu e.

Apoi şi-a amintit că i-a lăsat-o lui Vlad.

— Cum, tipul ăla mai stă încă la tine?

— Da, mai stă. Pentru că unde să stea şi el?

— Ar trebui să-i faci vânt afară, îi sugeră Lora, şi el se gândi cum de a putut ea să uite cine i l-a plasat în garsoniera sa din Schei, acum câteva zile sau săptămâni, nici el nu mai ţinea minte când s-a petrecut asta, pe basarabeanul ce încerca să-şi vândă o maşină într-o piaţă auto din Braşov. Sau o făcea pe niznaiul. Oricum ar fi, el ţinea minte foarte bine ziua aia când ea i l-a adus în casă pe Vlad pe care l-a cunoscut la piaţa de maşini, unde acesta încerca fără succes să-şi vândă Mercedesul. L-a recunoscut după accent şi i l-a adus acasă, iar lui i s-a făcut milă de el şi l-a primit la el şi de atunci nu mai putea scăpa de tip.

— Dar tu nu te-ai întrebat niciodată de ce nimeni nu vrea să-i cumpere maşina?

— Cere prea mult.

— Ei, aş. Pun gâtul că a şutit-o din Germania şi că e un mic mafioţel.

Se ia degeaba de Vlad, nu cred că acesta ar fi capabil să vândă maşini

furate din Germania, se gândi Anton. Mai degrabă vrea prea mult. Totuşi, renunţă s-o contrazică pentru a nu arunca paie pe foc.

Apoi îşi căută mobilul şi nu-l găsi şi se făcu alb la faţă. Era mobilul redacţiei pe care Alghi i-l dădea doar în situaţii ieşite din comun, când îl trimitea să facă un material foarte important. Odată, i-l şutise un mahăr dintr-o cafenea din Piaţa Sfatului unde a mers să bea o cafea şi asta se întâmplase ziua în amiaza mare şi el şi-a alertat toţi cunoscuţii ca să-l ajute să-l găsească. Dacă nu l-ar fi găsit, probabil că Alghi l-ar fi concediat de la ziar. Celulare au foarte puţini oameni şi el se panică foarte tare. Până la urmă, un văr de-al colegului său Ionuţ, o huidumă de vreo doi metri, l-a scos de la un mafioţel, care îşi făcea veacul în cafeneaua aia, dar l-a rugat ca o vreme să nu mai treacă pe acolo, dacă nu voia să dea de dracu'. Acum l-a găsit într-un buzunar din geanta sa, descărcat.

O Dacie albă frână câţiva paşi în faţa lor şi se porni în marşarier spre ei. Un tip foarte gras deschise portiera şi îi fixă cu nişte ochi râzători şi albaştri. Asta da surpriză: să se oprească cineva de bunăvoie şi să mai fie încă şi cunoscut! Chiar şi dacă-i cam ura pe americani, îi făcu o mare plăcere să-l reîntîlnească pe tipul ăla din tren, nu ştiu, poate şi de aia că s-a oprit şi e gata să-i ia cu maşina. Totuşi, după mimica feţei, încerca să-şi dea seama dacă şi el i-a recunoscut. Se pare că da. I-a recunoscut. Pentru că le-a făcut chiar cu mâna şi le zise ceva în engleză, dar, în afara cuvântului Sibiu, el nu pricepu nici o boabă. Cu toate astea, încerca să-şi dea seama dacă nu cumva tipul s-a oprit ca să-i ia la palme că i-au furat o bere şi o ţigară. Se pare însă că nu pentru asta oprise maşina. Ci pentru a-i culege dintr-un câmp pustiu peste care se lăsase întunericul. Tipul le făcu un semn să urce în maşină şi chiar le deschise portiera. Cine ştie, poate că nici nu a realizat că ei i-au subtilizat o bere şi o ţigară. Americanul ieşi din maşină şi îşi aprinse un Hamlet. Adică fuma aceleaşi ţigări pe care le fumase în tren. Să însemne oare asta că fumează foarte rar?, se întrebă Anton, dar nu se obosi să găsească şi un răspuns. În schimb, o strigă pe Lora.

— Lora, ăsta e americanul din tren, Lora. E americanul ăla cu care am călătorit în acelaşi compartiment, când am revenit din Craiova. Vino mai repede, Lora, că vrea să ne ia cu maşina!

— *Where are you going?*

— Ce spune, Lora?

Dar Lora nu voia să-i traducă şi pace, încăpăţânându-se să-şi caute pantofii în buruienile murdare de lângă şoseaua întunecoasă în tăcere.

— *Were are you going?*

— Ce dracului oare spune că nu înţeleg nimic? Lora, nu fi nebună şi răspunde-i, că tipul vrea să ne ia cu maşina. E americanul ăla din tren. Ce altă ocazie mai bună ca asta vom mai avea în noaptea asta?

Tipul îi privea intrigat şi îi întrebă.

— Câmpullung? Bran? Braşov?

— Braşov, exclamă Anton fericit că a înţeles ce-i întreabă.

— Braşov! *It's okay. Get in.* Grăsanul le făcu din nou un semn cu capul să urce.

— Hai mai repede, Lora! A strigat-o el iar şi mai tare. Mai repede! Tipul ne ia până la Braşov. E americanul ăla din tren.

Dar Lora nu reacţionă în nici un fel şi continua să-şi caute pantofii în bezna de lângă şosea. El începu să se enerveze.

— Lasă-i dracului de pantofi, Lora, că americanul nu o să mai stea mult după curul nostru.

Se apropie supărat şi o apucă de mână, dar ea îşi trase mâna înapoi.

— Fără pantofii ăştia, eu nu plec nicăieri. Tu dacă vrei, du-te, dar eu am să rămân să-i caut.

Brusc, Anton se gândi că poate Lorei îi este teamă să se urce în maşină ca tipul să nu-i recunoască şi să-i dea la poliţie.

— Pe dracu'. Nu e vorba despre asta. Nu cred că a observat el că i-a dispărut o bere dintr-un rucsac bucşit cu bere. Şi nici nu cred că ne ţine minte. Pur şi simplu ţin foarte mult la pantofii ăştia, fiindcă sunt un cadou de la mama mea, îi zise ea şi începu să pipăie iarba cu palmele, târându-se în genunchi. Americanul, cu o ţigară înfiptă în gură, se sui cu fundul pe capot şi se holba amuzat când la unul, când la altul. Îngenunche şi Anton lângă prietena sa şi dădu într-o parte buruienile ude de la marginea şoselei şi îi găsi pantofii Lorei pe care-i flutură în aer şi americanului îi pică fisa ce au căutat ei cu atâta îndârjire şi rânji vesel.

— *Now, can you get in?*, îi întrebă grăsanul.

— Ce ne-a întrebat, domnul? se interesă Anton.

— N-am fost atentă.

Cu toate astea, au urcat în habitaclu în şir indian, mai întâi Anton şi la urmă Lora.

— Zi-i că-i mulţumim foarte mult că ne-a luat. Zi-i asta. Şi mai explică-i de ce nu am urcat imediat. Şi mai zi-i că ne cerem scuze că ne-am mocăit atâta şi că ne bucurăm că ne-am reîntâlnit. Asta da surpriză. De ce taci?

— Pentru că nu vreau să mă justific în faţa nimănui. Ţin prea mult la pantofii ăştia ca să mă justific în faţa unui străin. Chiar şi dacă aş fi riscat să dorm printre beţele de floarea-soarelui, nu aş fi plecat nicăieri fără pantofii mei pe care mi i-a dăruit mama. Sunt un cadou de la mama mea, înţelegi?

Americanul îi iscodea contrariat în oglindă. Lorei însă i se fâlfâia de extraneu. Ea îşi plângea câinele dispărut.

— Mihuţ, drăguţule, oare unde eşti acum?

Îşi culcă pantofii pe genunchi, fără să-i pese că-şi murdărea rochia. Şoacăţul însă îşi bulbucă ochii la ea.

— Nu vezi cum se uită la noi, hai zi-i şi lui ce ni s-o întâmplat, o îndemnă el, dar ea se făcea că plouă. De la hainele lor ude se udă automat şi bancheta pe care stăteau. Afară ploaia se înteţi atât de tare, că şiroaie se prelingeau pe parbriz. A tras-o de mânecă. Dar ea tăcea bosumflată. A tras-o iar de mânecă.

— Nu vezi cât de urât se uită tipul la noi?

— Nu mă forţa să mă uit la un tip care nu-mi place.

— Mă tem că ne-a recunoscut, căci ne priveşte prea acuzator. Să-şi fi dat seama imediat cum ne-a văzut că noi suntem cei care i-am furat berea? Şi acum oare ce o să întreprindă? Oare o să ne dea la poliţie?, o întrebă Anton cu o voce nesigură, dar nu din cauza asta îi făcu un semn grăsanului să oprească, ci pentru că simţi că face pe el.

Ieşi cu greu din maşină. Şi tot anevoie se apropie de un salcâm singuratic, peste care ploua cu găleata, şi se dosi după tuplina sa udă şi îşi scoase ciocanul. Stropii săi de urină se amestecau cu picăturile de ploaie, iar în faţa sa se căsca un câmp părăginit. Oriunde se uita, vedea doar paragini, de parcă toată lumea din acea zonă şi-ar fi abandonat pământurile şi-ar fi plecat dracu' ştie unde, poate chiar în America sau poate în altă parte. S-a încheiat la prohab şi s-a târât spre maşină, ud ciuciulete. Mai avea încă vreo patru, cinci metri de parcurs, când Dacia aia albă demară în mare trombă, împroşcându-l din cap până în picioare cu noroi. Imediat, a luat-o la fugă după maşină fluturând din mâini şi strigând bezmetic, dar autovehiculul prinse viteză şi îl lăsă departe în urmă. Totuşi, alerga, alerga şi ţipa, alerga mai mult din inerţie sau din disperare că a fost abandonat în ploaie, în plină noapte. Alerga pe şoseaua încadrată de un câmp lăsat pârloagă. Paragini erau atât în stânga, cât şi în dreapta sa, cu toate că în calendar se făcuse iulie. Peste toate, ploua din ce în ce mai năpraznic. Şi era o ploaie rece ca toamna. Iar maşina era tot mai departe. Primul gând care-i veni în minte fu acela că tipul o luase ostatică pe Lora. Sau, mai bine zis, o luase ostatică pentru a o viola. Sau poate că a recunoscut-o ca fiind tipa aia din tren care i-a furat o bere şi acum merge s-o dea pe mâna poliţiei. Dar de ce nu l-a luat şi pe el? Pentru că Lora şi-o asumat întreaga vină. Dar dacă a luat-o ostatică pentru a o viola? Oricum ar fi, el alerga pe şoseaua pustie şi-l porcăia pe american cum îi venea la gură, el alerga din toate puterile, cu toate că maşina dispăruse de mult după un deal sufocat de mărăcini. Totuşi, continua să alerge pe şoseaua udă şi pustie care şerpuia ca o eşarfă în jurul măgurii încă sperând s-o salveze pe Lora. Ploaia răpăia pe asfalt ca într-o tobă, făcându-l pe el să fie din ce în ce mai convins că americanul i-o răpise pe Lora. Dădea energic din mâini şi din picioare pe de o parte ca să se încălzească şi, pe de altă parte, pentru că încă mai spera într-o minune. La un moment dat, începu să plouă cu piatră şi el simţi că a dat de dracu'. Unde mai pui că nicăieri nu ardea nici o lumină. Nicăieri. Şi nu avea unde să se ascundă. Noroc că Vlasie îi respinsese manuscrisul şi îl putu folosi pe post de cască. Dacă nu i l-ar fi respins, cu ce s-ar mai fi apărat acum de grindină? Unde şi unde se mai oprea ca să-şi tragă sufletul şi să-şi mai aprindă, fără succes, o ţigară, fiindcă vântul stingea flacăra brichetei, imediat cum se aprindea. Şi apoi iar se puse pe alergat. De la un punct încolo, îşi pierdu speranţa că ar mai putea să-i ajungă din urmă şi se opri locului, răsuflând din ce în ce mai greu. Dar dacă americanul ăla e un maniac şi acum o tortureazză pe Lora? Sau e un pervers sexual? Sau e un ucigaş? La aceste gânduri părul mustăţii i se zburli şi el uită că s-ar putea să răcească şi iar

începu să alerge. O dubă a poliţiei care se ivi în spatele său îi reaprinse speranţa din suflet. Iată cine o s-o scape pe Lora din labele americanului ăla dubios. De ce oare a fost aşa de credul şi nu a luat-o cu el când a mers să se pişe? Oricum ar fi, acum salvarea era aproape. Anton se întoarse cu faţa spre şosea şi flutură din mână, dar maşina aia a poliţiei sfârâi ca un glonte pe lângă el şi speranţa sa se dezumflă ca o minge de fotbal, dar, totuşi, continuă să orbecăiască prin întuneric şi prin noroi.

Zărind o maşină cu farurile aprinse şi cu portierele larg deschise, înţepenită la marginea şoselei, în jurul ei foindu-se două mogâldeţe negre, cu ţigările arzându-le în gură, lui Anton i se reaprinse speranţa în suflet. Şi i se stinse imediat cum îi recunoscu pe Lora şi extraneul ăla nesuferit şi gras ca un butoi. Nu părea ca unul dintre ei să fi fost victimă şi altul agresor, cum nu descoperi nici pe faţa Lorei urme de violenţă fizică sau pishică. Nu numai că nu o găsi pe Lora văitându-se şi scâncind, ci o surprinse spărgându-se în hohote de râs şi asta îl făcu pe Anton să nu mai priceapă nimic. Abia acum observă că maioul spălăcit în care era îmbrăcat americanul îi curgea până la genunchi. Lora stătea de o parte a caroseriei, iar el de cealaltă parte şi fumau nepăsători. Se opri şi ploaia. Pe neaşteptate, l-au ginit şi ei şi Lora a început să-l zorească să se mişte mai repede că pe el îl aşteaptă. A ajuns în dreptul lor, dar nu a urcat, ci a mers mai departe şi ei s-au luat după el, cu portiera deschisă. El iuţi paşii şi Lora îşi scoase capul din maşină şi ţipă să nu o facă pe nebunul şi să urce înăuntru. Adică în caroseria aia infectă. Pentru nimic în lume, îi zise el. Călca din ce în ce mai apăsat, fără să ocolească bălţile de pe şosea şi fără să-i pese că se stropea din cap până în picioare. Nici una, nici două, Lora s-a dat jos şi l-a împins în habitaclu. Vrând-nevrând, a urcat. Lora se lăsă cu şoldurile peste el şi îi atinse buzele cu limba, dar el o îndepărtă furios.

— Nu fi prost, Anton, îi zise ea, că nimeni nu a vrut să te abandoneze. Dacă am fi vrut să te abandonăm cu adevărat, nu ne-am fi oprit să te aşteptăm. Am plecat val-vârtej când s-a ivit duba aia a poliţiei pentru că americanul nu are permis. De aia am plecat aşa repede şi nu te-am aşteptat: ca să nu-l prindă poliţia pe Martin şi să nu-l lase fără permis, fiindcă atunci nici unul dintre noi nu ar mai fi ajuns nicăieri. Tu ştii că maşina asta nu e a lui, ci e a unui prieten de-al său din Braşov?

— Deci, voi m-aţi abandonat în plin câmp ca să evitaţi o dubă a poliţiei ce se ivise la orizont? a maimuţărit-o el.

— Întocmai, Anton, întrucât Martin nu are permis.

— Stai aşa, dar tu deja ştii şi cum îl cheamă şi că are prieteni în Braşov. Aha, deci, în timp ce eu orbecăiam prin întuneric şi prin ploaie, voi aţi făcut cunoştinţă şi ştie şi el cum te cheamă?

Lora tăcu bosumflată, iar Anton se gândea încordat la ceea ce i-a spus iubita sa. Cu toate că şi pe el îl depăşise o dubă a poliţiei, nu-i venea să creadă că aceasta de ce l-au lăsat în plin câmp pustiu, pradă ploii şi întunericului. Se îndepărtă şi mai tare de ea şi o măsură din cap până în picioare. Arăta istovită.

Şi mirosea ciudat, ca după o partidă de sex. Oare nu pentru a face sex l-au abandonat în plin câmp pustiu? Pentru că Lora îşi putea ascunde foarte bine stările interioare, o scrută foarte concentrat. Buzele îi sângerau şi bluza îi era boţită. Ochii i-au alunecat asupra americanului şi, bah, observă că şi el avea buzele muşcate şi maioul şifonat rău de tot şi părea a fi sleit de puteri. Unde mai pui că se ferea să-l privească. Şi Anton trase concluzia că şi-au tras-o, după ce l-au abandonat în inima paraginilor. Când oare le veni ideea de-a şi-o pune, oare atunci când mă pişam?, se întrebă Anton. După ce au făcut sex, americanului, probabil, i se făcu milă de el şi i-a propus Lorei să-l aştepte. Anume americanul şi nu Lora, fiindcă occidentalii ăştia sunt nişte tipi ai naibii de civilizaţi, îşi mai zise Anton, în timp ce Lora începu iar să scâncească după Mihuţ. Pe nepusă masă, Anton începu să ţipe la ea.

— Tu ţi-ai tras-o cu tipul ăsta.

Apoi iar a ţipat la ea.

— Tu te-ai întins cu huiduma asta.

Şi a scuturat-o de braţ, dar şi ea îi urlă în faţă.

— Tu eşti nebun, Anton!

Şi iar şi-a amintit de Mihuţ.

— Săracu' Mihuţ!

Ceea ce îl şoca cel mai tare pe Anton era faptul că yankeul era absent şi nu intervenea. Sau poate că se simţea cu musca pe căciulă şi de aia nu se băga, îşi explică poetul indiferenţa americanului. Da de unde? Pur şi simplu tipul avea căşti pe urechi, observă Anton şi treaba asta îl întristă şi mai tare, îl deprimă atât de tare, încât o rugă pe ea să-i zică burticosului să oprească maşina că el vrea să coboare.

— Cum să merg mai departe cu tine în aceeaşi maşină după ce m-ai încornorat? Eu vreau să cobor. Tu ţi-ai tras-o cu tipul!

— Tu te-ai dilit, Anton! Poate mai crezi că mi-am tras-o şi cu Vlasie cât timp ai discutat tu cu câine lui?

— Da, cred că ţi-ai tras-o şi cu Vlasie.

— Tare prost mai eşti, iepuraşule, îi şopti ea la ureche şi vru să-l pupe pe buze, însă el o îmbrânci într-o parte şi-l bătu pe american pe umăr, făcându-i un semn să frâneze. Şi tipul opri maşina impasibil la o intersecţie, de parcă de mult se aştepta ca Anton să-l roage treaba asta. Cu toate astea, evită să-l privească în ochi. Dar nici Anton nu-l învrednici cu atenţia sa. În schimb, îi strigă în faţă Lorei.

— Curvo!

Apoi iar se puse pe urlat.

— Curvo!

Şi tot răcni aşa până când maşina dispăru după un colţ. După ce se linişti, o luă agale printre blocurile cu trei etaje, fără să vrea să afle în ce oraş a nimerit. O vreme, a mers uitându-se în gol, fără să fie atent la casele din jur. Apoi se aşeză pe o terasă pustie şi o chelneriţă brunetă şi foarte prevenitoare i-a adus o bere blondă. După ce a băut-o, îl trase aţa s-o ia în sus, şi, spre

surprinderea sa, a nimerit într-o autogară, unde un autocar rablagit pufăia pe peron şi pe parbriz citi Câmpulung-Braşov. Deci e în Câmpulung, îşi zise el, după care concluzionă că Lora e o paraşută ordinară, căci, dacă nu ar fi, de ce atunci nu a coborât şi ea din maşină, preferând să rămână cu yankeul ăla umflat?, se mai întrebă Anton, în timp ce urca în autobuz.

— Ai bilet?, l-a întrebat şoferul

— Da, am. Iată-l, şi i l-a întins plictisit.

— Mergi la Braşov?

— Da, merg până în Braşov.

— Tu nu eşti cumva din Republica Moldova?

Toţi l-au fixat cu ochii studiindu-l cu o mare curiozitate de parcă ar fi văzut un extraterestru.

— Nu, nu sunt din Republica Moldova, a infirmat el, sunt din România, şi observă că toată lumea din jurul său răsuflă uşurată.

— Dar vorbeşti ca ăia din Chişinău.

— Vi se pare.

— Se poate. Şi atunci de unde eşti?

— Din Târgu Secuiesc, i-a trântit-o el, aşa cum le zicea la toţi care voiau să afle din ce oraş e. Acum important e ca nimeni din autobuzul ăsta să nu fie din Târgu Secuiesc că atunci m-am ars, îşi mai zise Anton, dar i-a mers, el fiind singurul tip din Târgu Secuiesc. Spre deosebire de naşul din tren, tipul nu merse chiar aşa de departe încât să-l întrebe de pe ce stradă e. Pentru el nu asta era important, ci faptul că Anton nu era moldovean de peste Prut.

— Moldovenii de peste Prut, dom'le, au împânzit România. Din cauza lor, nu mai poţi să respiri în ţara asta. Sunt peste tot, fratele meu. Peste tot. Unde te uiţi, dai de un frate de peste Prut care abia aşteaptă să-ţi vândă ceva. Toţi ca unul vor să-ţi vândă ceva, dom'le.

— Dacă e să fiu sincer, nici eu nu prea îi înghit, se băgă în vorbă un domn cu mustaţă neagră.

— Şi nici eu, le ţinu hangul Anton şi se bucură că nici unul dintre cei din autobuz nu i-a depistat minciuna. Anton se sinchisea de identitatea sa moldovenească, aşa cum te-ai ruşina de o haină uzată. Rădăcinile sale moldoveneşti îl incomodau şi îl deranjau şi, de aia, se dădea peste tot drept secui. Oricui îl întreba de unde e îi punea bărbi că e dintr-un oraş secuiesc. Or, şi secuii vorbeau cu accent, dar de secui românii nu se prea legau. De aceea, Anton prefera să se dea drept secui decât să le spună că e de dincolo de Prut, fiindcă atunci lumea şi-ar fi proiectat asupra lui scârba faţă de moldoveni şi el, automat, ar fi trebuit să devină un ţap ispăşitor al tuturor moldovenilor de peste Prut.

Anton stătea înfăşurat în gândurile sale pe scaunul de lângă geam şi moţăia, când îşi aminti iar de curva aia de Lora şi piperul i se urcă la nas şi izbi, cu toată puterea de care eram capabil, cu pumnul în fereastră până când mâna i se năclăi de sânge. Până la Braşov, toţi l-au evitat. Numai şoferul s-a făcut că ninge, chiar şi dacă îi spărsese fereastra. Important era că nu era

moldovean. Încolo, ce mare lucru e că i-a spart o fereastră?

A doua zi, în timp ce împingea cu mâna uşa redacţiei, i-au sărit în ochi tăieturile de ieri şi a realizat gravitatea acestora. Lora nu-i răspundea la nici un telefon şi asta îl oftica mai tare decât cicatricele alea. Abia îşi găsise femeia vieţii sale că o şi pierduse. Doar două luni au fost împreună, că iar a pierdut-o şi asta doar din cauza geloziei sale excesive, doar din cauză că a suspectat-o pe nederept, odată ce şi el văzuse duba poliţiei, dar tăgădui că o văzuse, fiindcă e prea gelos de felul său. După ce revenise în Braşov, se învinuise pe sine că a porcăit-o şi că a supărat-o aşa de rău, încât nu-i mai răspunde la telefon. Acum era sigur că ea era curată ca lacrima şi el, un ticălos ordinar. Că nu-i răspunde la telefon face foarte rău, îşi spunea Anton, pentru că el i-ar putea cere iertare. Un tip de la departamentul economic refuză să-i strângă mâna sănătoasă, pe care i-o întinse, pentru că se temea de microbi. Dar lui Alghi, care se ivi în spatele său, îi strânse mâna.

— Servus, bătrâne, l-a bătut pe umăr un tip de la sport şi a zburat într-o altă sală, cu nişte foi deasupra capului. Era prea fericit că Steaua a învins ca să mai stea de vorbă şi cu Anton. O fată de la social şi-a dezlipit preţ de o secundă ochii din monitor, dar pe altcineva aştepta ea să-l vadă în faţa sa şi nu pe Anton, care-l lovi uşor cu pumnul în spate pe Doru, dar şi acesta prea urla la te miri cine la telefon ca să-i mai acorde şi lui atenţie. Nici n-a reuşit Liza să-l pupe pe obraz, că şoferul a început s-o zorească să iasă mai repede afară, ca să-i mai prindă pe şoferii răniţi lângă maşinile lor avariate de pe şoseaua din Făgăraş. Ionuţ muncea la o anchetă, cu picioarele pe masă, despre ce mai fac azi foştii secretari de partid şi se făcu că nu-l vede. Cum se făcu şi Anton că nu-l vede pe Viorel, un reporter de la departamentul de investigaţii sociale, pe care încă mai era era foarte supărat, după ce, acum vreo săptămână, l-a prins cum îşi băga piciorul între picioarele Lorei, în timp ce ieşiseră să bea o bere în Groapă. La început, i se păru doar că tipul îşi strecură sub pavăza feţei de masă un picior între picioarele Lorei. Dar îşi scăpă intenţionat bricheta sub masă şi când se aplecă s-o ridice, pleosc, Lora îi sfârâi o palmă şi se apucă să-l facă în tot felul. Ba mai mult decât atât, îl apucă pe Anton de mână şi îl scoase afară din bar, răcnind din toţi bojocii că Viorel e un porc şi îl trimise pe poet să-i dea la bot, dar Anton nu-l găsi nicăieri pe Viorel. Însă, din secunda aia, rupse orice relaţie cu el şi încetă să-l mai salute.

— Hei, salut, kaghebistule!, răcni Lucică Voicu în timp ce pătrundea în sala reporterilor. De după spatele său, se ivi Olga, care se apropie şi îi întinse un sendviş.

— Eclipsa a fost *frumoasî*?, nu rată ocazia Lucică Voicu ca să-şi etaleze cunoştinţele sale de limbă moldovenească în faţa întregii redacţii. Şi toţi şi-au întors ochii spre Anton. Între două înghiţuri, acesta i-a răspuns:

— Mi s-a părut a fi un simbol al morbideţei.

— A ce?

— Al morbideţei.

— Dragă prietene de peste Prut, ce înseamnă morbideţe?

— E ceva legat de moarte.

— Ei, aş. Nu de moarte, ci de boală. Frate de peste Prut, eu am impresia că dumneata nu cunoşti sensul cuvintelor pe care le foloseşti.

Anton se bosumflă şi reveni la scris. Ca să dreagă busuiocul, Lucică Voicu îl întrebă:

— Nu-i aşa că pe la noi până şi eclipseli sunt mai frumoasi, dragă Anton Şleahtiţchi?

— Aşa e.

— Şi atunci, băi, moldovene, *dă* ce nu *vreţ* voi să vă *uniţ*?

Auzind voci, Alghi ieşi din cabinetul său, şi-l ţistui pe Lucică Voicu, şi acesta se potoli imediat. Nu mult după aceea, îşi putu şi Anton termina articolul, care-i plăcu foarte mult lui Alghi.

— Şi chiar, îl întrebă Alghi, după ce-l invită să ia loc, americanul ăla a venit în România numai ca să vadă eclipsa?

— Aşa mi-a spus tipul.

După ce se aşeză pe divan, Anton îl zări şi pe Decebal, care stătea cu un păhăruţ de coniac în mână şi îl privea amuzat. S-a sculat şi i-a întins mâna. Acum un an, Decebal l-a ţinut la el o lună de zile şi asta s-a întâmplat într-o perioadă în care nu-şi găsea nicăieri gazdă şi tipul nu i-a luat nici un sfanţ pentru asta. Ba mai mult decât atât, i-a mai dat, pe deasupra, şi de păpat sau de băut. Şi toate pe degeaba. Decebal e mare prieten cu Alghi şi e prezent la toate chefurile lor, dar nu pentru că e politician, ci că e foarte dezgheţat la minte.

În timp ce Anton şi Decebal stăteau de vorbă, Alghi macheta prima pagină. La un moment dat, exclamă necăjit că ceva nu-i ajunge acestei pagini.

— Uite, e un articol despre accidentul din Făgăraş, e textul tău despre eclipsă şi textul lui Ionuţ despre ce fac în prezent foştii nomenclaturişti şi toate sunt oarecum grave. Ar fi bine să mai fie şi vreo chestiuţă, ceva, care să contrabalanseze agresivitatea din celelalte articole, dar nu ştiu unde dracului s-o găsim. Tu nu ai nimic de felul ăsta, Anton?

— Nu.

— Atunci mergi în oraş şi găseşte ceva. Sau în afara oraşului! Să ştii că nu trimit ziarul la tipografie până nu-mi aduci o poveste care să te apuce de gât. Ceva sfâşietor de tot. Hai, du-te în oraş, ce mai stai. Pentru asta îţi dau o maşină.

Şi Alghi îl chemă la el pe şofer şi îi spuse să-l ducă pe Anton acolo unde o să-i spună acesta să meargă, după care îi mai turnă lui Decebal o sută de coniac, iar pe Anton îl împinse pe uşă afară. Dar Anton nu vru să plece cu una, cu două şi se porni prin redacţie să caute câteva băncuţe. Toţi însă erau lefteri sau poate zgârciţi, constată el. Doar Olga i-a întins portmoneul, îndemnându-l să-şi ia cât îi trebuie. Anton i l-a înapoiat fără 200 000 de lei, iar ea îl aruncă în geantă, fără să-l întrebe câţi bani a luat sau să-i numere.

Totuşi, Anton i-a spus, după care a urcat în maşina redacţiei şi i-a cerut

lunganului roşcat din dreapta sa să o ia spre Bran.

Pe unul dintre dealurile din Bran, Vlasie, cu o puşcă de vânătoare pe umăr, străbătea o păşune. Din partea opusă, ogarul său alerga după un iepure, pe care-l împungea cu botul în direcţia editorului, care îşi ridicase arma la ochi. Instantaneu, de parcă ar fi fost înţeleşi, câinele său fugi într-o parte, iar Vlasie trase şi iepurele se prăbuşi murdar de sânge la pământ. În următoarea secundă, ogarul îl înhăţă de blană, dar nu-l sfârtecă, ci i-l aduse domnului editor în colţi. Nu peste mult, lunganul o făcu la dreapta, în direcţia castelului lui Dracula şi Anton îl pierdu cu totul din vedere. Totuşi, la următoarea cotitură cei doi îi ieşiră din nou în faţă.

Prin Bran însă nu văzu nimic spectaculos. Nici o crimă, nici o bătaie, nici un jaf, adică nimic demn de atenţie. Şi pe şoselele patriei era linişte. Nici o maşină răsturnată, nici o maşină furată, nimic interesant. Revenit în Braşov, îl rugă pe şofer să-l lase în Tractorul, sub balcoanele căminelor de nefamilişti, dar degeaba, căci şi aici era o linişte ca în codru. Nu văzu pe nimeni să se urce pe acoperiş şi să ameninţe că vrea să se sinucidă. După ce vreo jumătate de oră şi-a plimbat urechea prin parcul de lângă gară, zgâindu-se la toţi ecologiştii de pe bănci, a priceput că ar trebui să-şi caute subiectele în altă parte, dacă vrea să mai găsească astăzi vreunul. Ce mai încolo şi încoace, în oraş nu se întâmpla nimic important, concluzionă el pe loc, şi se retrase decepţionat pe terasa de la Muzeu ca să bea o cafea. Şi în timp ce îngiţea licoarea aia dulce-amăruie, printre mese se iţi un boschetar uscăţiv şi înalt care semăna leit cu Constantinescu. Avea o faţă la fel de lunguiaţă şi, pe deasupra, mai purta şi ţăcălie, care-i punea şi mai clar în evidenţă asemănarea cu preşedintele României. Câţiva inşi bărboşi au început să-l aplaude, pentru că prea le amintea de Constantinescu, şi l-au chemat la masa lor şi l-au servit cu bere şi mici. Şi băieţii de la masa de sub paltan l-au luat la masa lor. Sosia domnului preşedinte era chemată de la o masă la alta, pentru a fi servită cu tot ce-i poftea inima. Un tânăr şi o tânără s-au fotografiat cu boschetarul, pe fundalul unei mese doldora cu sticle de bere şi mici, iar o doamnă mai în vârstă i-a cerut numărul de telefon ca să-l cheme la ziua ei de naştere. Într-un târziu, boschetarul plecă, dar plecă cu căciula plină, de pe terasa aia plină buză cu simpatizanţi ai convenţiei democrate. Şi, în timp ce tipul se pregătea să plece, bah, lui Anton îi pică fisa că, iată, anume boschetarul ăsta este *eroul său* pe care atâta l-a căutat pe la Bran sau prin oraş. Într-o clipită, l-a ajuns din urmă şi l-a fotografiat, ca imediat după asta să se aştearnă pe scris. Într-un sfert de oră, găti povestea şi aceasta era pe atât de melodramatică pe cât voise Alghi să fie. Era o poveste lacrimogenă despre un bombagiu fără casă şi masă, pe care, după ce convenţia democrată veni la putere, asemănarea sa cu preşedintele îl ajută să se ridice din colb şi să prindă la seu. Nu se lăsă de cerşit, ba chiar acum, futu-i, îi mergea şi mai bine, căci, toţi se izbeau să-l ajute pe preşedinte cu câte un leuţ, ceva. Ca să-i dea o şi mai mare greutate textului, Anton îi mai inventă şi o biografie. Se făcea că tipul avusese în

tinereţe o legătură pe când lucra la uzină şi, iată că, peste ani, iubita sa îl informă că băiatul său, îmbolnăvindu-se de scleroză în plăci, căzuse la pat, iar pentru a-l păstra în viaţă, acesta avea nevoie de un tratament foarte sofisticat şi costisitor şi atunci nea Gicu se apucă să cerşească. Cerşea pentru a-i plăti tratamentul băiatului său imobilizat la pat. Anton îşi mai reciti o dată textul şi îi plăcu cum a întors-o ca la Ploieşti. După care bău şi el o bere. Din care cauză culegătoarei i-a dictat textul cu o băsmăluţă lipită de gură, ca să-şi mai estompeze un pic şmahul de bere.

— Stai fără grijă, că nu eşti tu primul şi ultimul, i-a zâmbit tanti Lola, în timp ce-i culegea articolul.

După ce-l citi, Alghi ţâşni din biroul său oval şi îl strânse cu putere în braţe.

— Pică de coaptă, bătrâne! Mi-ai salvat prima pagină. Dar satisfă-mi, te rog, şi mie un farafastâc, cum de dracului dai tu peste asemenea specimene, că uite, parcă şi eu tot în Braşov locuiesc, dar mie nu-mi ies niciodată în cale.

— ‘re coaie, kaghebistul, ce mai, strigă Lucică Voicu din cealaltă cameră. Că, ce crezi, Alghi, că în kaghebe este acceptat chiar oricine? Da’ dă unde! Stai liniştit, că sunt luaţi numai cei mai buni! Toţi sunt aleşi pe sprânceană!

— De altfel, îl împinse Alghi în cabinetul său, lăsându-l pe Lucică Voicu să peroreze de unul singur, ce ar fi ca mâine s-o găseşti şi pe iubita boschetarului ăsta? Ai putea să dai de ea?

— Cum să nu, i-a promis Anton, după ce se aşeză în fotoliul în care a stat şi Decebal, care, înainte să plece, bucşi o scrumieră cu ţigări fumate doar pe jumătate. După care reveni la masa sa. Pe astăzi era liber şi îşi deschise e-mailul pentru a vedea dacă nu i-a scris cumva Lora, de la care chiar aştepta scrisori, mai ales după ce a priceput cât de tare a putut s-o jignească. Dar cutia sa poştală era goală. De la eclipsă încoace, Lora nu îi mai scrisese nimic şi chestia asta îl atingea rău la maţe. Însă nu-i era ciudă pe ea, ci pe el, că a putut-o învinui pe nedrept de cele mai neverosimile lucruri. Nu-şi putea explica şi pace cum de a putut fi un asemenea bădăran şi, de ciudă, îi venea să-şi dea foc la pantofi. Pe neaşteptate, îl plesni în cap ideea s-o sune iar şi să-i ceară scuze. I-a răspuns maică-sa care l-a asigurat cu o voce stinsă că fiică-sa a plecat la bunică-sa la ţară pe câteva zile şi lucrul ăsta l-a făcut să spere că, cine ştie, poate, după ce se va întoarce de la ţară, o să-i treacă supărarea şi o să-l ierte. Flacăra speranţei iar începu să-i mocnească în suflet. Urma doar să aibă răbdare. Un pic de răbdare şi de înţelepciune, ca să nu o mai comită din nou.

Pe la ora şapte seara, prin redacţie începură să se audă muştele. În mod normal, ar fi trebuit să se care şi el, dacă ar fi ştiut unde. Numai nu acasă. Şi-a bâzâit unul câte unul toţi cunoscuţii şi prietenii săi, ca să constate, în cele din urmă, că toţi ieşiseră în oraş. Exceptându-l pe Sandu Pleşea, care era acasă şi cu care, după ce acesta încercase să-l îmbete pentru a se da la Lora, o habă de vreme nu a mai vorbit deloc. Acesta însă de câteva ori îl căutase pe la redacţie pentru a se împăca, susţinând că nu Anton ar trebui să fie şifonat pe el, ci

dimpotrivă, Sandu pe Anton, pentru că lui nici pentru o clipă nu i-a trecut prin cap să-l îmbete pe Anton şi că adevărul era că paharul ăla cu apă pe care l-a băut Anton după ce s-a întors de la baie nu era al lui, ci al Lorei. Iată ceea ce nu ştiuse atunci Anton când a plecat trântind furios uşa. În cele din urmă, Anton sfârşi prin a-l crede pe Sandu şi se împăcară. Chiar şi dacă nu mai erau la fel de mari prieteni ca altădată, oricum, Pleşea era unul dintre puţinii poeţi braşoveni cu care lui Anton îi plăcea să discute despre poezia contemporană, inclusiv despre poezia lor.

Abia a atins butonul soneriei, că fostul său coleg de grupă îi deschise fulgerător uşa, cu o faţă râzătoare, de parcă l-ar fi aşteptat de o veşnicie.

— Hai intră, Anton, ce mai aştepţi!

— Cine e?, strigă doamna Nicoleta din bucătărie.

— E, Anton, mamă.

— A, Anton, să intre! Intră, Anton!

— A venit mama la mine, îi şopit Sandu şi îl împinse în hol. În timp ce îşi scotea pantofii din picioare, doamna Nicoleta ieşi din bucătărie cu o farfurie cu sendvişuri în mână.

— Sunt pentru dumneavoastră, domnule Anton Şleahtiţchi, exclamă ea şi aşeză farfuria pe masă. Apoi se ghemui ca o umbră în fotoliu şi îi zise: E foarte fain articolul dumneavoastră din numărul de azi al *Monitorului* despre sosia lui Constantinescu. Şi chiar are o amantă?

— Da, are, o minţi el, ca să nu rupă vraja.

— Să aveţi poftă, iar eu imediat am să vă fac şi o cafea.

În timp ce tânărul poet basarabean mânca, Pleşea i-a scris un autograf pe noul lui volum de poezie, apărut la Paralela 45, adică exact la editura aia din Piteşti la care Anton nu şi-a putut împinge manuscrisul. Futu-i, exclamă în sinea sa tânărul poet basarabean în timp ce luă cana fierbinte de cafea, pe care i-o aduse doamna Nicoleta, care s-a retras la fel de repede cum a venit. Nu peste mult, Sandu a spart tăcerea şi i-a dat cartea. Arată foarte bine şi Anton nu pregetă să-l felicite.

— Sper că ai să scrii ceva despre cartea asta, Anton, mai ales că tu eşti unul dintre puţinii care înţeleg poezia, l-a mai gratulat fostul său coleg de la Litere, după care s-a interesat de ce a venit fără Lora.

— Pentru că e la ţară, la bunică-sa.

— Ai pus mâna pe o bucăţică faină, îl mai auzi Anton pe Sandu spunându-i şi descoperi o mare discrepanţă între ceea ce-i spunea Pleşea şi zvâcnirea maliţioasă din ochii săi. Spre deosebire de vocea sa, care era foarte călduroasă şi învăluitoare, ochii săi trădau o veselie răutăcioasă, de parcă s-ar fi bucurat că Lora a plecat la ţară şi că l-a lăsat singur pentru câteva zile. Oare nu o fi şi el amorezat de Lora? Să fie, că nu e primul şi ultimul. Nu cred să existe vreun coleg de-al său din redacţie care să nu viseze în taină să se dea la Lora. Căci, ori de câte ori o ia şi pe Lora în redacţie, toţi încep să plescăie din buze sau să fluiere. Cu toate astea, dintre toţi, ea m-a ales pe mine, jubilă Anton.

Zbârnâi telefonul şi doamna Nicoleta îl anunţă pe Sandu că-l caută o fată la telefon. După ce acesta închise uşa în urma sa, de sub perna sa căzu un sutien sângeriu şi Anton îl ridică de jos şi înlemni cu el în mână, fiindcă şi Lora avea un sutien aidoma ca acesta, adică la fel de sângeriu. Bine, bine, putea fi şi al unei alte tipe, îşi zise Anton, dar nu încape nici o îndoială că umbrela pe care o vedea în cuier nu putea fi decât a Lorei, deoarece chiar el i-o dăruise, i-o dăruise în ziua aia ploioasă după ce s-au întors din Craiova şi Lora i se plânse a doua zi că a pierdut-o, dar, după cum se vede treaba nu a pierdut-o, ci a uitat-o la Pleşea. Şi Anton nu putu să nu-şi amintească de ziua aia de miercuri, fiindcă fusese ziua de naştere a Corinei, la care el nu putuse să meargă, fiindcă cineva îi furase pantofii şi de aia a rămas toată seara singur în casă şi acum, na, pantofii săi îi găsi sub patul lui Pleşea. Iată, deci, cine-i subtilizase pantofii şi iată de ce. Acum Anton nu mai avea nici un dubiu că Lora a fost în noaptea aia acasă la Pleşea şi s-a culcat cu el şi că, în ziua aia nefastă, Pleşea chiar a încercat să-l îmbete cu votcă, cu concursul Lorei, pentru a se da la ea. Nu mai avea nici un dubiu în acest sens şi îl apucară năbădăile şi se fofilă din casa lui Pleşea în mare grabă, evitând să dea ochii cu doamna Nicoleta şi să-şi ia rămas-bun, gândindu-se obsesiv doar la un singur lucru: cum dracului să se răzbune pe prefăcutul ăsta pentru tot răul pe care i l-a făcut, după ce s-a dat la prietena sa, care, acum, se pare că era plecată la ţară? Tot gândindu-se la aceste lucruri, se trezi în faţa redacţiei. Doamna Ecaterina îşi sorbea un ceai în biroul ei strâmt, deşi se făcuse nouă seara. După moartea soţului ei, nu se mai grăbea nicăieri. Dar mai ales acasă. Doamna Ecaterina îl chemă să-i dea salariul. Futu-i, nici nu ştia că azi era zi de salar. Asta da solidaritate, în pula mea, înjură Anton în sinea sa, nimeni nu mi-a spus că azi se dau banii. În budă îşi numără lovelele şi descoperi că erau chiar mai multe decât se aştepta, dar plecă din redacţie fără să-i semnaleze doamnei Ecaterina greşeala.

După ce ieşi din redacţie şi se aşeză pe o bancă în staţie, îşi scoase volumul lui Pleşea din geantă şi începu să-l citească. Într-o clipă realiză că e un volum slab şi un zâmbet răutăcios şi triumfător începu să i se plimbe pe buze încolo şi încoace. Avea cam vreo şaptezeci de pagini şi era plin de locuri comune din poezia textualistă şi mizerabilistă, gen „eu scriu, eu citesc, eu mă cac în capul vostru, România e o ţară de oligofreni, mi-e scârbă şi ruşine că trăiesc printre voi, mă piş de la al nouălea etaj în idealurile voastre de rataţi“. Se întoarse în redacţie. Alghi, revenit de la nu ştiu ce întâlnire cu finanţatorii, răsfoi şi el volumul lui Pleşea şi trase aceeaşi concluzie. Şi el, care credea că e prieten cu Pleşea. Da’ de unde. Alghi nu avea ochi să-l vadă, pentru un căcat pe care acesta i l-a făcut la ziua sa de naştere. Dar nu vru să-i spună mai multe. Jubilă şi el că Sandu a lovit bara cu cartea asta. Chiar şi aşa, Anton nu se putea linişti. Gândul că Pleşea s-a putut da la Lora încă îl mai frigea la inimă. Oare o făcuse cu concursul Lorei? Sau a forţat-o să întreţină relaţii sexuale cu el, fără ca ea să vrea asta? Mai degrabă a încuiat-o în casă şi a violat-o. Deodată, îşi imagină cum prietena sa se zbătea neputincioasă în

braţele lui Pleşea ţipând după ajutor, dar cine s-o audă între pereţii lui Sandu? Acum pricepea de ce ea nu avea ochi să-l vadă. Şi, brusc, Anton simţi că o iubeşte şi mai tare pe Lora, cum nu a iubit-o niciodată până atunci.

Lucică Voicu stătea singur la o masă sidefie, ascunsă după un arţar învoalt şi bătea de zor la o maşină mignonă de dactilografiat, încadrată de patru sticle verzui de Heineken, majoritatea băute, fără a se uita la tastatură, fiindcă avea rara şi uimitoarea capacitate de a-şi culege textele fără a urmări tastatura cu ochii, în timpul ăsta putând să se uite în jur, la oamenii de pe terasă sau la cei care treceau pe stradă. Cu ochii pe cei care intrau şi ieşeau de pe terasă, Lucică Voicu dactilografia cu o viteză ameţitoare. Cu siguranţă că îl zări şi pe Anton, dar se făcu că plouă, precum şi Anton se făcu că plouă, ocolindu-l cu repeziciune. Deodată, Voicu îi făcu un semn cu mâna chelnerului ca să-i mai aducă o bere şi tot fără a se opri din scris. Doar că, atunci când acesta se apropie, îşi acoperi foile ce ţâşneau din maşină cu corpul, de parcă se temea ca băiatul să nu vadă ce scrie. Anton îşi luă un Ursus şi vru să-l bea, când o durere violentă îi sfârtecă genunchiul drept de parcă s-ar fi împiedicat şi s-ar fi izbit de bordura trotuarului. Genunchiul îl înţepa atât de rău, că Anton începu să-l frece cu mâna. Automat, se gândi că Lora o fi păţit ea ceva la genunchi odată ce îl doare şi pe el. Căci, orice i se întâmpla ei, imediat se reflectă şi asupra lui, chiar şi dacă se afla la zeci de kilometri depărtare, sau mai ales atunci. Dacă ea făcea vreo indigestie, într-o secundă se strica şi el la burtă. Şi nu-i trecea decât după ce-i trecea şi ei. Acum, probabil, că o fi căzut şi s-o fi pălit la genunchi, de vreme ce l-a apucat şi pe el durerea. Anton se apropie de chelneriţa aia planturoasă ce picotea cu capul pe tejghea şi o rugă să-i permită să dea un telefon.

— Poţi să dai câte vrei, dacă îmi dai o sută de lei, îi şuieră chelneriţa aia corpolentă şi tristă abia întredeschizându-şi buzele subţiri, ca de calcan.

Anton îi întinse o bancnotă zoioasă şi femeia aia somnoroasă îi pasă aparatul. Nici mama şi nici tatăl Lorei nu au ridicat receptorul şi aşa poetul nu află ce i s-o întâmplat iubitei sale şi trânti supărat receptorul în furcă. În plus, îi trecu şi genunchiul. Nu este exclus ca ea să se fi uns cu vreo alifie ceva, îşi zise el şi iar se apucă să-şi lingă berea, privind în gol. Apoi iar a sunat-o pe Lora. De data asta, i-a răspuns maică-sa, care i-a spus că peste o oră Lora o să fie acasă.

Anton îi înapoie aparatul Anikăi, care îl privea cu compătimire şi îl servi cu o ţigară. Ieşi în curte, unde Lucică Voicu continua să bată la maşina de dactilografiat, ca un câine care a adulmecat urmele prăzii. Nevrând să-l deranjeze, se aşeză în celălalt colţ al terasei. Dar şi domnul Voicu se făcea că nu-l vede.

— Şi despre ce scrieţi?, încercă să facă conversaţie un chelner cu o faţă adolescentină în timp ce-i golea scrumiera de ţigări.

— Băi, mocofanule, băi, da’ tu de ce ţii cu tot dinadinsul să mă întrerupi din scris?, se luă Lucică Voicu de băiat.

— Pe mine nu mă fute că eşti nou aici şi că încă nu-ţi cunoşti clienţii,

important e ca pe mine să mă laşi în boii mei. Repet încă o dată, căci am impresia că nu ştii asta, dar, de data asta, te rog, fă un efort ca să-ţi intre bine în bibilică: eu sunt ziarist, dom'le, şi nu suport ca cineva să mă deranjeze când scriu. Da, îţi pot lăsa şi un bacşiş gras, căci azi mi-am luat salariul de la ziar şi am de unde să-ţi las un bacşiş gras, dar nu-ţi voi permite niciodată să mă întrerupi din scris. Zi, ai înţeles, băi? Atunci, de ce mai stai deasupra mea? Nu vezi că scriu? Hai, taie-o mai repede de aici, se mai strofocă Lucică la el şi-i făcu un semn să se care.

Cât ai zice peşte, Anton îşi plăti consumaţia şi o tăie de pe terasă.

Chiar şi din stradă, încă-l mai auzea pe Lucică Voicu tunând şi fulgerând. Nici vorbă, avea o voce bubuitoare. Înconjură faţada scobită a primăriei, ţinând-o aţă spre Colegiul de Arte.

— Lora încă nu a venit, i-a zis mama sa, prin uşa crăpată. Dar nu-ţi face griji, că o să te caute ea singură.

Anton nu o crezu şi se aşeză pe treptele din faţa porţii iubitei sale, unde îl şi fură somnul. Îl trezi uruitul unei maşini care aduna gunoiul. Coborî dealul, în direcţia redacţiei. Pe lângă blocul de matematică, la câţiva paşi înaintea sa, Pleşea o urmărea pe Lora care mergea lipită de american. Înseamnă că ea chiar s-a cuplat cu americanul şi maică-sa l-a minţit că e la ţară. Drăcia dracului. Se porni ca o vijelie după ei, şi, când era gata-gata să le iasă în faţă, îl văzu pe domnul Botnaru, căruia îi datora o sumă foarte mare de bani, şontâcăind în direcţia sa. Pe oricine se aştepta să-l întâlnească pe strada aia, numai pe domnul Botnaru nu. Spre marele său noroc, însă, domnul Botnaru avansa cu capul în pământ şi nu-l observă, şi Anton, ţuşti, reuşi să se furişeze într-o casă din stânga sa. De pe un pat, o bătrână îşi bufniţă ochii spre el, dar Anton îşi duse degetul la gură şi îi plimbă prin faţa ochilor legitimaţia sa roşie de ziarist de la *Monitorul de Braşov*, permiţându-i chiar s-o ia în mână şi s-o examineze. Bătrâna o schimba dintr-o mână în alta şi o studia intrigată în timp ce Anton ţinea strada sub observaţie. Important era ca bătrâna să nu răcnească şi să nu-l dea în gât, şi-a zis poetul stând chircit în faţa uşii, cu mâinile între genunchi. Când domnul Botnaru se opri în dreptul uşii, inima lui Anton se făcu cât o vrabie, vorba poetului. Bătrâna îl studia uluită. Dar şi Anton se pierduse cu firea şi nu ştia cum să se reacţioneze, neputând să-şi dea seama dacă l-a văzut sau nu domnul Botnaru, iar dacă l-ar fi văzut, unde a intrat, de ce atunci nu dă buzna peste el ca să-i ceară mia aia de dolari pe care i-a dat-o în urmă cu trei ani, când a vrut să se facă dramaturg profesionist. Domnul Botnaru era un refugiat basarabean. A fugit din Basarabia în ‘45, împreună cu părinţii, el însă nu avea copii, în schimb, avea bani căcălău. Ca să-l convingă să-i dea banii, Anton i-a dat să-i citească toate piesele sale, bătrânului cel mai tare plăcându-i *Crima sângeroasă*. Dacă nu-i plăcea *Crima…*, nu mai pupa el în veci grăunţele domnului Botnaru, care nu prea avea încredere în oameni şi l-a târât la un notar, ca să semneze o hârtie în care se obliga să-i întoarcă o mie de dolari în decurs de doi ani. Ei bine, de atunci au trecut tocmai trei ani şi el încă nu i-a întors nici un leuţ. Graţie bănetului ăla însă, a străbătut toată ţara, împrăştiindu-şi piesele peste tot, pe la toate teatrele din Ardeal şi Moldova, sperând că măcar vreun teatru să-l monteze, dacă nu chiar mai multe. În acest scop, a făcut cunoştinţă cu foarte mulţi regizori şi cu fiecare dintre ei s-a făcut praştie, fireşte că din părăletul său. Adică al domnului Botnaru. Dar degeaba, fiindcă nici unul nu i-a montat nici o piesă de-a sa, aşa cum nu-şi văzu el ceafa. Cam într-o jumătate de an, toţi banii pe care i-a luat de la domnul Botnaru i s-au scurs printre degete ca boabele de nisip şi se angajă profesor la Liceul Forestier, de unde, în curând, fu dat afară şi atunci Pleşea îi puse o pilă la *Monitorul*, deoarece pe atunci încă mai era prieten cu Alghi. De câteva ori, domnul Botnaru l-a căutat pe la ziar, dar colegii săi îi ştiau istoria şi, cum îl vedeau, îi strigau *Iată vine moşul* şi el o tulea pe uşa din spate. Şi acum iată-l pe domnul Botnaru oprit în faţa casei bătrânei necunoscute, în incinta căreia stătea ghemuit pe un scaun Anton, clănţănind din dinţi şi încercând zadarnic să-şi scoată gheaţa din spate. Unde mai pui că din cauza asta o scăpă din

vedere şi pe Lora.

Totuşi, nu peste mult, domnul Botnaru dispăru după colţ şi Anton crăpă încet uşa şi îşi iţi capul afară. Pe stradă, nici ţipenie. Doar după ce închise uşa în urma sa, bătrâna aia sfoiegită prinse viaţă şi începu să răcnească după ajutor şi zbieretele ei umplură tot cartierul. Anton zbura pe stradă, de parcă ar fi avut aripi la picioare, cu degetele în urechi. Şi aşa cum alerga val-vârtej, dădu iarăşi peste Pleşea răcnind la cei doi porumbei în furca drumului.

— Curvă nenorocită ce eşti, ai putea măcar să-mi răspunzi la telefoane şi să-mi explici ce s-a întâmplat de nu mai vrei să mă vezi, răcnea Pleşea ca un apucat şi Anton îşi dădu seama că toate bănuielile sale nu numai că s-au adeverit, dar s-a răsuflat şi ceea ce i se părea a fi de domeniul sefeului. Că Lora nu era numai iubita sa, ci şi al lui Pleşea, ceea ce însemna că nu numai lui i-a dat papucii, dar şi lui Pleşea. Acum nu mai avea nici o îndoială că ea se cuplase cu Pleşea la cheful Corinei, dacă nu şi mai înainte, cu mult mai înainte ca ea să-l abandoneze în sălbătăcia aia din apropierea Piteştiului. În timp ce Pleşea răcnea la Lora, de după un colţ îl văzu şi pe Viorel năpustindu-se spre iubita sa şi Anton nu mai ştiu ce să creadă: oare, totuşi, Lora să se fi culcat şi cu acesta?

Lora şi americanul au oprit un taxi galben şi s-au cărat în mare grabă. Rămaşi singuri, Pleşea şi Viorel au început să răcnească unul la altul, acuzându-se de vrute şi nevrute sub privirile împietrite ale lui Anton. Nu le lipsea mult ca să se ia la bătaie şi toate astea numai şi numai din cauza Lorei, pe care cei doi o disputau la intersecţie, cu toate că preafrumoasa braşoveancă dispăruse de mult. Anton înmărmurise în furca drumului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor de ceea ce-i fusese dat să vadă. Lora era şi iubita celorlalţi doi colegi ai săi, nu numai a sa, şi Anton nu ştiuse despre asta nici cu spatele. Futu-i pula calului, îşi spuse el în capul său şi, ca să nu-l zărească cei doi amanţi ai Lorei, care începură să-şi pocească mutrele, se lipi de peretele crîşmei! Anume de acolo l-a şi pescuit Cătă Bod, un fost coleg de-al său de la *Monitorul*, acum un prosper om de afaceri, care l-a târât la arabi ca să bage ceva la ghiozdan.

— Anton, ce naiba, revino-ţi, că nu eşti tu de nasul ei. Ea e din altă lume, fratele meu. Din plictiseală, probabil, s-o fi dat la tine, dar tu nu eşti de nasul ei, cum nu-s nici Pleşea sau Vio, care umblă cu căciulile în jurul ei, sperând să-i câştige favorurile.

S-au aşezat la o masă de lângă geam, de unde puteau să vadă strada pe care Pleşea şi Vio continuau să se căpăcească cu foc.

— O femeie aşa de frumoasă ca ea nu poate să aibă un singur iubit şi să nu fie curvă. Anton, uit-o cât mai repede că ea nu o să fie niciodată iubita unui poet sărac şi a unui ziarist de scandal. Uit-o, Anton, pe femeia asta, care nu se iubeşte decât pe sine.

Restaurantul era full, dar nici un cunoscut, şi asta îl bucură pe Anton. O chelneriţă foarte tânără, probabil încă adolescentă, le lăsă pe masă două farfurii aburinde şi îl salută pe Cătă.

— Ce, tu nu ştiai nimic despre relaţiile Lorei cu Pleşea sau cu Viorel?

— Despre ce relaţii vorbeşti?

— Nu o fă pe prostul cu mine, că mă enervezi.

— Stai niţel, că nu înţeleg nimic.

— Da' naiv mai eşti, frate. Deosebirea dintre tine şi ei, care sunt nişte mari şmecheri, e că tu eşti naiv.

Chelneriţa aia smeadă şi foarte tânără le puse pe masă câte un ceai arăbesc şi iar îi zâmbi lui Cătă. După ce aceasta dispăru în vacarmul din sală, Cătă îl întrebă dacă ştia că cei doi o curtau pe Lora, cu mult înainte ca Anton şi ea să devină prieteni. Nu, Anton nu ştia nimic. Şi atunci Cătă îi povesti cum, într-o seară, îl surprinse pe Pleşea stând la pândă într-o cabină telefonică, de unde din când în când ieşea şi arunca cu pietricele în geamul Lorei care tot de atâtea ori ieşea la balcon, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, şi îi făcea semne cu mâna să nu se impacienteze că o să coboare în curând. Şi, într-adevăr, nu peste mult, Lora coborî în gang, la braţul lui Vio, căruia îi promise c-o să-l aştepte cu nerăbdare să revină a doua zi şi toate astea în timp ce Pleşea îi fila, cu respiraţia tăiată, din cabina telefonică.

Da' tu unde erai?

Eu eram în Casa Dulce unde discutam cu un prieten din America. Adică, fără să vreau am văzut toate lucrurile astea.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe? Vio nu l-a văzut pe Pleşea?

— Nu, pentru că acesta stătea cu spatele la el şi se făcea că vorbeşte la telefon, dar după ce Vio se desprinse din braţele iubitei sale, care nu prea voia să-l lase să plece şi fu înghiţit de mulţimea de pe stradă, Pleşea ieşi din cabină şi Lora i se aruncă în braţe.

Anton rămase cu ochii bolovăniţi de uimire.

— Nu se poate.

— Dacă e să fiu sincer, am vrut să-l sun imediat pe Vio şi să-i spun tot ce am văzut, dar, până la urmă, m-am răzgândit.

— Asta s-a întâmplat pe vremea când eu eram deja cu Lora?

— Nu, până la tine.

— Da' de ce eu nu am ştiut nimic despre asta până acum?

— Pentru că eşti un naiv şi ai impresia că tot ce zboară se mănâncă.

— Căcat. Asta nu poate să însemne că Lora chiar se culca cu cei doi. Sau se întindea?

— Fireşte că nu am de unde să ştiu, odată ce ambilor, până la urmă, le-a arătat uşa, ca să te prefere pe tine, iar acum şi ţie ţi-a arătat paşaportul ca să meargă pe mâna acestui american, dar voi cu toţii suferiţi din cauza asta ca nişte proşti, pentru că o iubiţi. Da' tu ce crezi, că mie nu-mi place? Cum să nu-mi placă cea mai sexy tipă din Braşov? Nici vorbă că-mi place, dar eu sunt căsătorit şi am simţul realităţii şi nu vreau să construiesc castele pe o plajă de nisip. Uite, de exemplu, tipa asta. Tu crezi că eu sunt tâmpit şi nu-mi dau seama de ce îmi zâmbeşte? Ştiu prea bine de ce, dar niciodată nu o s-o trădez pe Cristinuţa, pentru că, iată, aşa sunt eu, în puii mei. În fine, mai bine zi-i

mulţumesc cerului că ai avut-o două luni pe cea mai frumoasă femeie din Braşov şi vezi-ţi de ciorapii tăi.

O dubă a poliţiei se opri în intersecţie şi-i aspiră pe cei doi bătăuşi, lăsând furca drumului pustie.

Cătă ceru nota de plată, dar îl rugă pe Anton să plătească, iar el se grăbi să iasă din restaurant numai ca să nu dea ochii cu fata aia smeadă şi drăgălaşă. În stradă, însă, i-a întors banii lui Anton şi s-au despărţit. Cătă a luat un taxi, iar Anton a pornit pe jos spre redacţie. Odată rămas singur, începu să analizeze poveştile lui Cătă şi întâlnirea dintre Pleşea şi Lora. El nu putea să nege faptul că Vio şi Pleşea puteau fi îndrăgostiţi de Lora, aşa cum era şi Cătă, dar nu credea că ea le-a permis să meargă mai departe de un simplu flirt. Nu-şi imagina, pur şi simplu nu-şi putea imagina că Lora putea să se culce pe rând cu Vio, cu Pleşea şi cu el. Dacă ar fi aşa, de ce nu o mai face şi acum? Mai degrabă, vorbea gelozia din Cătă. Pentru că acest Cătă e un mare bârfitor. Cea mai mare plăcere a lui e să-i bârfească pe oameni şi să le agaţe tinichele de coadă. Pe de altă parte, cea mai înnegrită femeie din Braşov este chiar Lora. Cui nu-i este lene o denigrează. Atâtea poveşti a auzit despre ea, una mai terifiantă decât alta şi nici una adevărată. Că s-ar culca cu taică-său sau cu primul întâlnit în cale. Poveşti. Şi nimic altceva. Chiar îl jignise încrederea cu care Cătă răspândea minciuni despre Lora. E ca în bancul ăla, dacă nu ajungi la măr, înseamnă că acesta e verde şi găunos. Pur şi simplu Cătă nu o cunoştea pe Lora, aşa cum o ştia el. Nu după pulă umblă ea, ci după oameni interesanţi, după aventurieri, după oameni capabili să rişte şi să trăiască frumos, după oameni care pot să trăiască la temperaturi foarte înalte, după oameni gata să-şi dea şi ultimii bani din buzunar în schimbul unei experienţe inedite. Însă Cătă nu avea de unde să înţeleagă toate aceste lucruri, odată ce el avea alte idealuri în viaţă.

În timp ce Pleşea o urmărea pe Lora cum se legăna în faţa lui, se pocni cu capul de cantul de sus al uşii. Capul îl mai durea chiar şi după ce s-au aşezat la masa de lângă baie şi au început să se măsoare din cap până în picioare, cu nişte ochi mijiţi, de parcă s-ar fi văzut pentru prima dată.

— Hai, zi, băga-mi-aş picioarele, de ce mă urmăreşti peste tot?

— Ca să-ţi spun că te iert pentru tot ce mi-ai făcut şi să te rog să te întorci la mine.

— Şi atunci de ce mă faci curvă?

— De ciudă, că m-ai părăsit. Uite ce e, lasă-l dreacului pe americanul ălă şi întoarce-te la mine.

— Şi tu cum crezi, eu vreau asta?

— Ei bine, vreau să ştiu.

— Uite că nu vreau.

— Dar de ce nu vrei?

— Pentru că nu te mai iubesc.

— Dar de ce?

— De aia, fraiere.

Lora şi-a aprins o ţigară şi i-a suflat fumul în ochi.

— Pentru că, înţelegi, mi-am găsit bărbatul ideal, bărbatul vieţii mele, pe care l-am căutat toată viaţa şi ăla nu eşti tu.

— Şi cine e?

— E un om căruia tu nu-i poţi ajunge nici măcar la degetul cel mic.

— Te referi la Anton?

— Ei aş.

— Sau la Vio?

— Hai nu mă fă să râd.

— Atunci cine e?

— E Martin. Care mi-a cerut mâna şi eu am acceptat.

Pleşea o fixă cu nişte ochi cât cepele.

— Decât să te uiţi aşa la mine, mai bine ia-mi o bere.

Pleşea nu se mişcă din loc.

— Şi cum ai vrea tu să mă întorc la tine dacă tu eşti mai tot timpul falit? Tu ştii câte beri mi-ar fi cumpărat Martin, dacă l-aş fi rugat? Ştii?

— Îmi dau seama.

— Toate berile din barul ăsta.

— Bănuiesc.

— Pârlitule!

— Abia mâine o să ne dea salariul la Universitate.

De la bar Lora reveni cu două sticle verzui şi le trânti pe masă.

— Să ştii că le-am cumpărat din banii lui Martin. Chiar el m-a trimis să discut cu tine şi mi-a dat lovele ca să te servesc cu bere. Greşeala mea e că am tot amânat această discuţie. Apoi, nici una, nici două, a început să-i povestească cum Martin i-a cules pe ea şi pe Anton de la marginea unei şosele pustii.

— Să ştii că nu eu m-am dat la el, ci el s-a dat la mine, iar eu m-am împotrivit cum am putut, chiar şi dacă îmi promitea marea şi America. Dar, până la urmă, canalia, m-a violat.

Sandu o asculta cu patruzeci de ochi.

— M-a violat pe capota maşinii.

— Şi de ce nu l-ai dat la poliţie?

— Pentru că …

— Ai vrut să scoţi bani din el?

— Nu e vorba despre asta.

Pleşa o privea fix.

— El m-a făcut să înnebunesc de plăcere. Cu nimeni nu m-am simţit atât de bine cum m-am simţit cu el. Parcă eram imponderabilă.

— Şi cu mine cum te-ai simţit?

— Mult mai rău decât cu el.

— Da’ cu Anton?

— Cum te poţi simţi bine cu un impotent? Dar Martin nu doar că e cu mult

mai bun ca tine, el e cel mai bun dintre toţi bărbaţii cu care eu m-am culcat vreodată şi e singurul cu care chiar am avut un orgasm vaginal şi asta în timp ce mă viola a doua oară, în plin câmp pustiu, după ce ne-am descotorosit de prostovanul ăla de Anton, pe care l-am abandonat trei kilometri mai la vale, în momentul când acesta s-a dus să se pişe după un copac, mă futea în ploaie, parcă încremenise timpul în loc, mă futea, mă futea şi eu pierdusem şirul timpului, aşa de bine mă simţeam, cum nu m-am mai simţit niciodată până atunci. Cum aş fi putut să-l las după asta?

Sandu încercă s-o apuce de mână, dar ea şi-a retras-o ca friptă.

— Ia-ţi labele de pe mine, boule!

Sandu nu vru şi ea începu să răcnească şi mai tare.

— Auzi, tu, prostovane, de ce nu duci tu să te culci? Băi, uite-i care-i treaba: uită-mi adresa şi numărul de telefon, uită cum mă cheamă şi nu-mi mai ieşi niciodată în cale, dacă nu vrei să iei Bacăul. După care s-a sculat de la masă şi a ieşit, fără să-şi bea berea până la capăt.

Sandu nu îndrăzni s-o oprească, dar, totuşi, o urmări cum iese din bar şi cum se aruncă la pieptul americanului, care o aştepta pe scări, după care s-a aşezat înapoi pe scaun, bucuros nevoie mare că băiatul nu strânsese sticlele de bere. A sa era goală, dar a Lorei era pe jumătate plină şi el a apucat-o în mâini şi a ridicat-o spre gură şi a băut-o până la fund, dar nu că-i era tare sete, ci că aia era berea Lorei.

De Cătălin Bod, Anton se ciocni absolut întâmplător în parc câteva zile mai târziu, în timp ce acesta împingea un căruţ în care scâncea fiică-sa. În acel parc, pe o bancă, Anton îşi concepea un nou episod despre amantele avatarului lui Emil Constantinescu, care cerşea pe străzile din Braşov. Se opri din scris şi îl însoţi pe Cătă în plimbarea sa prin parc.

— Mai eşti supărat pe mine?

— Nu, dar nu sunt de acord cu părerea ta.

— Ai tot dreptul, dar de ce atunci nu eşti împreună cu Lora, pe care eu cred că o cunosc ca pe buzunarele mele?

— Ei aş.

— Adică, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eu şi cu Lora nu ne-am despărţit niciodată. Chiar ieri ne-am văzut şi am mâncat împreună.

— Şi americanul?

— Ce e cu americanul?

— Cum îţi explici că i-am văzut împreună în intersecţia aia din faţa talciocului?

— Se întâlniseră absolut întâmplător.

— Înseamnă că nu americanul e gagiul ei?

— Nu.

— Şi cine e?

— Eu sunt.

— În cazul ăsta, eu nu mai înţeleg nimic, mai ales că americanul nu mai departe decât azi dimineaţă susţinea contrariul. Ba mai mult decât atât, mi-a zis că i-a cerut mâna Lorei şi că ea a acceptat să-l urmeze în America şi să facă nunta.

— Se laudă. Şi nimic mai mult. Tu ştii câţi tipi din oraşul ăsta se laudă că s-au culcat cu Lora, cu toate că nici măcar nu ştiu cum arată?

— Sunt mulţi din ăştia, dar prietenul meu din America parcă nu pare a fi un mincinos.

— Nu pare, dar e, fiindcă astă-noapte Lora a dormit la mine.

— Nu mai înţeleg nimic. În fine, chestia asta nu mă priveşte pe mine. E treaba voastră. Haide mai bine să trecem la altceva. Şi zi, despre ce scrii acum?

Anton însă îi răspunse la întrebare cu o altă întrebare. Pe el îl interesa de ce Cristina l-a căutat aseară prin toate barurile.

— Pentru că e geloasă.

— Şi ea?

— Tu cum ai crezut?

— Dar poate că are motive? Poate că la mijloc e chelneriţa aia smeadă de la arabi? Oare Cristina a aflat de existenţa ei?

— Nu ştiu ce vrei să insinuezi, Anton, dar eu nu am nimic cu fata aia.

— Dar de ce atunci e geloasă Cristina?

— Pentru că aşa sunt femeile gravide.

— Şi când va gesta?

— Adică?

— Am vrut să zic, cam pe când ar trebui să nască?

— Peste vreo două săptămâni, i-a zis Cătă şi o luă spre Casa Dulce ca să se întâlnească cu prietenul său din America, cel care îi făcea Lorei o curte asiduă, dar prietena lui Anton rezista cu stoicism, fiindcă pur şi simplu nu-i plăcea de tip şi îi plăcea foarte tare de Anton, după cum susţinea cel din urmă.

Cu fetiţa sa în braţe, Cătă intră în Casa Dulce. Înăuntru, americanul şi Lora mâncau prăjituri de ciocolată. Cu gura căscată, Cătă se aşeză în faţa celor doi şi americanul îi povesti despre cum nu a mai ajuns să vadă castelul lui Dracula, cu toate că a plecat în Bran special pentru asta, după ce un tip s-a aruncat cu un cuţit la el.

— Nu mai spune, se uită perplex Cătă.

— Şi?

— Nu m-a nimerit.

— Văd.

— Nu ştiu de ce a făcut-o. Se pare că m-a confundat cu cineva.

— Dar cu cine?

— Cu un tip care i-a regulat nevasta.

După ce Martin plecă la baie, Cătă vru să afle cine e, de fapt, adevăratul gagiu al Lorei: americanul, Anton sau poate altcineva?

— Gagiul meu e Martin.

— Dar Anton susţine contrariul.

— Ştiu.

— Şi Vio susţine asta, sau Sandu.

— Ăia doi pur şi simplu o fac pe grozavii. E adevărat că mi-au dat târcoale o vreme, însă nu am avut nimic cu ei. Dar cu Anton am avut.

— El însă afirmă că şi acum mai sunteţi împreună.

— El afirmă asta, fiindcă nu vrea să accepte realitatea.

— Dar aseară nu ai fost pe la el?

— Am fost. Chiar Martin mi-a sugerat să-l vizitez, fiindcă ştia cât suferă şi i se făcuse milă de el. Dar la Anton am stat foarte puţin. Doar un pic şi am plecat.

— El însă susţine că ai rămas la el până în zori.

Revenit de la baie, Martin s-a apropiat de tejghea şi mai comandă două prăjituri.

— E pur şi simplu un mincinos.

— Dar el susţine că Martin e mincinos şi că voi, în realitate, şi acum mai sunteţi împreună.

Martin îi întinse Mădălinei o prăjitură şi Lorei alta şi se aşeză în faţa lui Cătă.

— Fabulează, îi zise Lora şi îl pupă pe Martin pe buze.

— Ăsta e adevăratul meu gagiu, care deja mi-a cerut mâna.

— Atunci ar trebui să-i spui adevărul.

— Nu ştiu dacă o să am curaj pentru asta, recunoscu Lora. Totuşi, am să-l caut ca să pun punct relaţiei mele cu Anton, ca omul să nu-şi mai facă atâtea iluzii. Dar nu ştiu când. Poate că azi.

I-a întrerupt Martin care l-a anunţat pe Cătă că el şi cu Lora pleacă mâine în America pentru a se logodi. Mădă începu să scâncească şi Cătă ieşi cu ea afară, lăsându-i pe Lora şi Martin singuri în patiseria aia plină de mămici cu picii în braţe, unde şi Lora, la un moment dat, se apucă să-i dea să pape îngheţată cu linguriţa ca unui copil.

După ce Cătă închise uşa în urma lui, îl văzu pe partea aialaltă a străzii pe Vio şi făcu un pas înapoi. Ascuns după Dacia albă a lui Cătă, pe care acesta i-o împrumutase lui Martin ca să se plimbe prin Braşov sau prin ţară, Vio o pândea pe Lora foarte concentrat. Era atât de concentrat, că nu realiză că un fost coleg de-al său de la *Monitorul* îl urmărea cum el o urmărea pe Lora care îl hrănea pe Martin cu linguriţa, aşa cum îl hrănise şi pe el, pe Vio, acum vreo trei sau patru săptămâni în aceeaşi cafenea, la aceeaşi masă, înainte ca Lora să-i dea papucii şi să se cupleze cu Pleşea şi apoi cu Anton. Americanul îşi căscă gura şi Lora îi vârî în gură o linguriţă de îngheţată. Dar cu gura căscată rămase şi Vio. Un strop de îngheţată îi rămase americanului pe nas şi Lora i-l linse cu limba, în timp ce Vio turba de furie. Tot ceea ce i se întâmpla acum americanului i se întâmplase şi lui Vio un pic mai înainte şi, conştientizând asta, îl apucară hachiţele şi lovi înciudat cu pumnul în capotă, în capota lui Cătă, care stătea în partea aialaltă a străzii, foarte mirat că Vio încă nu se putea

împăca cu faptul că Lora i-a arătat paşaportul şi încă mai suferea din cauza ei. Înverşunarea şi încrâncenearea lui Vio lui Cătă i se păreau cu totul şi cu totul aiurea. Vio se topi după colţ, după ce li se întâlniră privirile. Ceea ce înseamnă că nu-i prea convenea ca lumea să-l vadă pândind-o pe Lora, se gândi Cătă şi porni îngrijorat să-şi examineze maşina cu maximă atenţie. Dar nu, Vio nu-i sparse roţile şi nu-i dezafectase frâna. Furia lui nu-i furase chiar cu totul minţile, constată Cătă şi se îndreptă spre casă pe jos, cu Mădălina în cârcă, dar, totuşi, îngrijorarea nu-l părăsi. Avea impresia că Vio pune la cale ceva ca să se răzbune pe Lora. Sau poate pe american sau pe Anton. Sau, de ce nu, pe Pleşea. Sau, poate, pe tuspatru deodată. Maşina i-o lăsă lui Martin ca acesta să aibă mâine cu ce se deplasa la Bucureşti.

La intrarea în Universitate, lui Pleşea îi ţârâi celularul.

— Hei, Sandu, tu ştii unde sunt eu acum?

Pleşea nu ştia, fireşte. Tot aşa cum nu ştia cu cine stă de vorbă.

— În faţa Casei Dulci. Şi ştii cine e înăuntru?

— De unde să ştiu?

— E Lora. Şi ştii cu cine e?

— Cu cine e?

— Cu un tip foarte gras şi lăbărţat.

Cu toate că tipul i se părea foarte cunoscut, totuşi, nu-şi putea da seama cine e. Oare cine dracului e şi de ce naiba vrea neapărat să-mi strice ziua?, se întrebă Sandu, scos cu totul din sărite.

— Dar Lora nu e cumva gagica ta?

— A fost cândva, dar acum nu mai e.

— Şi acum a cui e?

— Nu ştiu.

— E a lui Anton?

— Nu, nu e nici al lui Anton.

— Sau e a tipului ăsta?

— Nu ştiu, parcă ţi-am spus o dată că nu ştiu, răcni înciudat Sandu.

Parcă simţind că a mers prea departe, tipul încercă să mai dreagă busuiocul şi-i spuse:

— Oricum ar fi, vreau să-ţi spun că tare proastă a mai fost că te-a părăsit pe tine şi că a acceptat să se mărite cu americanul ăla, cu care mâine pleacă în America. Tare proastă mai e! Pentru că tu îi eşti perechea ei ideală şi nu yankeul ăla prefăcut care a venit să ne fure femeile. Numai o tâmpită ca ea nu-şi putea da seama de acest lucru.

După ce tipul închise, Sandu îl recunoscu pe poetul Matei Rusu, cu care frecventa acelaşi cenaclu: cenaclul *Interstiţii*, dar care nu-l mai sunase de ani de zile. Acum, însă, l-a sunat şi lui Sandu îi păru că-l sunase pentru a-i presăra sare pe rană sau ca să-i scufunde corăbiile. Ba mai mult decât atât, lui Sandu îi pieri şi cheful de a mai face ore, atunci când realiză că, începând cu dimineaţa zilei de mâine, Lora nu va mai fi în Braşov şi el nu o s-o mai poată întâlni niciodată pe străzile de sub Tâmpa, doar dacă nu va pleca şi el în America.

Începând cu dimineaţa zilei de mâine, frumoasa şi irezistibila Lora, fata aia cu sâni mari, blonda aia cu trup dulce şi cu picioare muzicale şi foarte lungi va pleca în America şi se va mărita după un american ghiftuit. Sandu nu-şi putea imagina asta. Sandu nu putea să permită asta. Faptul că află că ea urma să plece mâine în America, probabil cu avionul, îl făcu să sufere îngrozitor, la fel de mult ca atunci când l-a dat pe uşă afară. Acum îşi dădu seama că nu-şi putea imagina Braşovul fără ea, nici măcar pentru o singură zi. Să fie şi cu altul, dar să fie în Braşov. Gândul că, într-o bună zi, nu o va mai putea întâlni nicăieri în Braşov pe fata aia cu ţâţe tari ca alcoolul, cu un fund unduitor cum nu mai are nici o altă femeie în Braşov, îl făcu să dispere. Treaba asta i se părea prea de tot şi el nu putea admite să se întâmple asta. Trebuia s-o convingă să rămână şi să-i ceară mâna, îşi zise Sandu şi se coborî la fuga în vale, renunţând să mai facă ore, şi alergă ca vântul spre Casa Dulce, ca s-o convingă pe Lora să-l lase dracului pe americanul ăla borţos şi să se mărite cu el.

În faţa Casei Dulci, Anton se piti după o maşină, de unde îi urmărea pe american şi pe Lora, cum acesta o luă pe genunchi ca pe un copil şi cum Lora se pisicărea dându-i îngheţată cu linguriţa, aşa cum lui nu i-a dat niciodată. Pe trotuarul de vizavi, Romulus Toma chicotea. Râdea de Anton cu plăcere şi maliţiozitate. De pe cealaltă parte a străzii, poetului şi universitarului Romulus Toma, Anton i se înfăţişa ca un cal doborât la pământ de o haită de maidanezi şi, străluminat de această revelaţie, i se făcu milă de fostul său student şi îşi înăbuşi hohotele care-i gâlgâiau în piept. După colţ, îi ieşi în faţă Matei care îi făcu un semn să se uite în direcţia lui Anton care se furişă după o altă maşină ca să vadă mai bine ceea ce se petrecea în patiserie şi, aşa cum se ascundea între maşini, părea foarte caraghios şi jalnic. Anton însă nu-i văzu pe cei doi poeţi care se distrau pe seama sa. El o vedea în faţa ochilor doar pe Lora pupându-l pe american şi pe american strângând-o în braţe ca pe o prăjitură. Era tare necăjit că Lora îl minţise în tot acest răstimp că nu are nici o treabă cu americanul ăsta umflat, când ei erau împreună, dar oare de ce i-a ascuns adevărul? Dar, mai mult decât asta, îl amăra faptul că, zvonul, anume că mâine o să plece cu americanul ăsta lăbărţat şi diform în America, pentru a se căsători, nu i se mai părea a fi o simplă fantezie de-a rău-voitorilor săi. De ciudă, trânti un pumn în capota albă a Daciei lui Cătă, în care, un pic mai înainte, trântise un pumn şi Vio şi se declanşă alarma. Anton fugi într-un gang întunecos, de unde putu să-i vadă neobservat de nimeni cum americanul şi Lora au părăsit îmbrăţişaţi Casa Dulce, ca nişte vechi îndrăgostiţi. La gândul că o vede pentru ultima oară pe Lora, îi veni să urle, nu altceva şi îşi scoase din buzunar o ţigară, o fărâmiţă în palmă şi se apucă s-o mănânce. Acolo îl şi găsi Doru, pe care Alghi îl trimise ca să-l aducă urgent în redacţie pentru a mai scrie un articol despre boschetarul ăla cu ţăcălie, care, naiba ştie de cine şi de ce, fusese ciomăgit rău de tot astă-noapte, şi fusese internat la Spitalul Orăşănesc de pe Calea Bucureşti, în salonul numărul 31, unde se zbătea între viaţă şi moarte.

A dispărut Lora. Americanul pătrunse val-vârtej în casa lui Cătă odată cu această veste terifiantă. Era foarte speriat şi bulversat şi nu-şi găsea nicăieri locul. Ba se aşeza pe scaun, ba se scula în picioare, neştiind ce să mai facă şi ce să mai spună. Văzându-l atât de agitat şi de distrus, Cătă scoase o sticlă de votcă din frigider şi îi umplu un pahar de ăla mare, pentru vin. Lora dispăru astă-noapte, în urmă cu patru ore, adică la trei noaptea, după ce se ridică de lângă Martin din pat şi merse jos în bar ca să mai cumpere o sticlă de votcă. Şi de ce nu s-a dus el? Cum să se ducă dacă era tufă? Tufă? Da, tufă. După ce s-au întors de la Casa Dulce, s-au făcut amândoi cocă. Au băut toată seara în camera sa de hotel, în cinstea plecărei în America, dar pe la trei noaptea li s-a terminat băutura şi Lora s-a ridicat de lângă el din pat şi a coborât în bar îmbrăcată foarte sumar. A doua zi urmau să plece în America pentru a face nunta. Având bilete la avion, la cursa de seară, s-au decis să bea şi ei ceva înainte de plecare. De ce nu a plecat el la bar? Pentru că era foarte obosit, de asta, îi explică din nou Martin. Era aşa de obosit, că, după ce Lora a şerpuit spre uşă, doar într-o minijupă şi un maiou, a căzut ca secerat, dar pe la trei şi jumătate se trezi, şi constată că Lora tot nu revenise şi i se făcu cald şi rece în acelaşi timp, se sperie atât de tare că şi-a trântit pe el un maiou şi o pereche de blugi şi coborî imediat în barul hotelului care se află cu un etaj mai jos şi, în mod normal, Lorei ar fi trebuit să-i ia cam vreo şapte minute ca să parcurgă distanţa. La trei şi jumătate noaptea, barul încă mai era deschis, dar era pustiu. În tot barul ăla imens reperă doar doi oameni, şi ăia erau chelneri, stând cu picioarele trântite pe o masă şi holbându-se la un film american cu Claude Van Dame şi lui i se păru tare ciudat să-l audă pe Claude Van Dame răcnind într-un bar din Transilvania. Unul dintre cei doi bărbaţi sictiriţi, ăla mai blond, ai cărui ochi îi fugeau în toate părţile, îi confirmă că-i vânduse Lorei o sticlă de votcă pe la 3 şi 5 minute şi că un singur lucru i se păru tare ciudat, că ea prea tare se grăbea. Se grăbea aşa de tare, că uită să-şi ia şi restul şi chelnerul îi întinse un pumn de mărunţiş lui Martin, însă acesta refuză să-i ia. Altceva? Nu-i atrăsese nimic altceva atenţia? Nu. Doar că prea tare se grăbea. Dacă era singură? Da, era completamente singură. Versiunea pe care i-o procură portarul se cam bătea cap în cap cu cea a chelnerilor. Pentru că acesta susţinea sus şi tare că Lora nu ieşise din bar. O văzu intrând, dar nu şi ieşind. În schimb, recepţionera aia mignonă încerca să pătrundă în bar în timp ce Lora voia să iasă. Fu o întâlnire atât de neprevăzută, că Lora scăpă din mână sticla de votcă. Un singur lucru i se păru suspect recepţionerei, că prietena americanului era prea speriată. Cum să nu fie, dacă sticla de votcă îi alunecă din mână? Şi cum nu s-a spart? Pentru că a reuşit s-o prindă un chelner care mersese să închidă uşa în urma ei. Dar în ce limbă ai vorbit cu toţi aceşti oameni?, îl descusu Cătă şi-i mai turnă un pahar de votcă. În engleză, pentru că în hotelul ăla din Poiană până şi femeia de serviciu ştie engleza. În urma investigaţiilor pe care le făcu Martin în acea noapte, Lora dispăruse pe holul de la etajul întâi, fiind probabil răpită. Dar dacă a fost răpită, pe unde ar fi putut-o oare agresorul scoate din hotel, fără ca să-l vadă măcar unul dintre

angajaţii acestuia? Nu avea pe unde. Şi nu avea cum, odată ce din hotelul ăla există o singură ieşire. Ceea ce înseamnă că fusese răpită de unul dintre turişti sau de unul dintre cei care au închiriat în noaptea aia o cameră în hotel. Oricum ar fi, lui Martin, ca şi lui Cătă, i se părea foarte ciudat că Lora nu a strigat după ajutor. Dar poate că a strigat însă nu a auzit-o nimeni?

Cristinuţa era plecată la mama ei la Feldioara, împreună cu Mădălina, şi nimeni nu-l putu opri pe Cătălin să-i mai toarne un pahar de votcă lui Martin, pe care dispariţia Lorei îl afectase rău de tot. După care, îşi mai umplu şi sieşi un pahar, dar n-au ciocnit, ci le-au dat peste cap într-o tăcere de cavou.

— Oare chiar mai trăieşte?, începu să-şi frământe mâinile americanul. Oare chiar mai e vie?

— Tu crezi că ar fi putut-o omorî cineva?

— Sper că nu.

— Iar eu sunt sigur că ea mai e în viaţă.

— Să fi fost răpită pentru a mi se cere vreo recompensă, ceva?

— Nu este exclus s-o fi răpit cineva, însă nu pentru a te şantaja, îl contrazise Cătă. Mai degrabă, din gelozie. Părerea lui era că pe Lora o putuse răpi unul dintre foştii ei iubiţi: poate Vio, sau Sandu, sau Anton sau poate altcineva, ca să n-o lase să plece în America. Sau poate că, de ce nu?!, să se fi răzgândit chiar Lora însăşi, să se fi răzgândit în ceasul al doişpelea, speriată de perspectiva de-a pleca din România, să fi renunţat ea singură, în ultimul moment, adică cu câteva ore înainte de plecarea lor în America, să se mai mărite cu Martin, dar, pentru că îi era frică de eventualele explicaţii, a dat bir cu fugiţii, eventual cu concursul unuia dintre amanţii ei mai vechi. Totuşi, lui Martin această versiune i se părea fantezistă, pentru că Lora era prea încântată de ideea de-a se muta în America, era atât de entuziasmată, încât ea singură fixase ziua plecării şi cumpărase biletele la avion. Futu-i. Îşi anunţase şi părinţii că pleacă în America şi când colo, na, a dispărut. Cătă mai umplu două pahare cu votcă, îndemnându-l pe Martin să anunţe poliţia. Am anunţat-o deja, îi zise americanul. Şi am interdicţie de a pleca din Braşov pe perioada anchetei, fiindcă eu sunt unul dintre principalii supsecţi, îi mai zise Martin. Şi-i povesti că poliţia îl suspectează că ar fi putut-o omorî chiar el, cine ştie, poate din gelozie, dar poate din alte cauze. După încă un pahar de votcă, americanul îşi deschise sufletul şi îi povesti că Lora era prima fată de care se îndrăgostise cu adevărat, de care se îndrăgostise de cum o văzuse prima dată, acolo în tren, se îndrăgostise aşa de tare de ea, că-i trecu cu vederea faptul că-i furase o sticlă de bere şi o ţigară şi nu o dădu pe mâna poliţiei; se îndrăgostise aşa de tare de ea, că o urmărise tot drumul, o urmărise şi în Braşov şi aşa aflase că vrea să meargă să vadă eclipsa, undeva pe lângă Piteşti. De aia i-a cerut lui Cătă maşina, nu ca să vadă eclipsa, ci ca s-o vadă pe Lora. De aia s-a bucurat foarte tare când a dat de ei votând maşini la marginea drumului şi a oprit. Pentru că era mort după tipa asta, încă din clipa când o văzuse în tren. Şi începu să plângă. Apoi sună telefonul. Un ofiţer de la poliţie îl anunţă pe Martin că au găsit-o pe Lora într-un hal fără de hal la intrarea în Bartolomeu,

dar n-au dat încă de urmele răpitorului. Au mers la spital, unde era internată Lora, într-o stare gravă. În timp ce pătrundeau prin uşa salonului, un alt ofiţer de la poliţie îi anunţă că l-au prins pe răpitor şi pe torţionarul ei şi că acesta era Vio. În timp ce avansau spre patul Lorei, din urma lor se luă şi Anton care le povesti cum Vio, fiind scos în cătuşe din redacţie, nu protestase deloc. Ajunşi în mijlocul salonului, s-au oprit locului şi au prins s-o caute cu ochii pe Lora, dar nu au recunoscut-o. Iat-o, le spuse ofiţerul, e fata aia de la fereastră, şi le arătă spre o tânără desfigurată. Tânăra aia era fără nas. Sau, mai bine zis, fără vârful nasului, iar toată faţa ei era năclăită de sânge. Nici unul dintre ei nu o recunoscu pe Lora în fata aia fără nas, cu nasul ciocârtit, retezat, ciopârţit, tăiat, din care mai rămăsese doar un ciot, fără nas deveni o tipă de-a dreptul hidoasă. De groază şi scârbă, tustrei au făcut un pas înapoi şi şi-au acoperit ochii cu palmele. Într-o clipită, Lora devenise o urâtanie, de-o hidoşenie greu de închipuit. Peste noapte, din cea mai frumoasă şi cea mai dorită fată din Braşov deveni cea mai mai urâtă. Şi horcăia. Îşi ţinea ochii închişi şi horcăia, ca un om aflat între viaţă şi moarte. Horcăia şi scuipa sânge într-un lighean lipit de pat, scuipa sânge şi muci. Alături de ea, pe patul din stânga ei, gemea boschetarul ăla care era menehm cu Constantinescu. Lui Anton nu-i pica fisa oare cum de Vio a putut s-o schinguiască în asemenea hal pe Lora, odată ce o iubea, iar dacă o iubea, oare cum de a putut-o jupui de frumuseţea ei angelică şi unică, transformând-o, fără milă, într-o sperietoare de ciori. Odată ce o iubea, cum a putut-o mutila în halul ăsta? Cum? De ce? E clar de ce. Pentru ca s-o împiedice să plece în America. Deodată, Lora îşi deschise ochii şi le făcu un semn lui Anton şi Cătă să plece şi doar pe Martin îl rugă să rămână. Şi acesta se apropie de ea, cu faţa scăldată în lacrimi şi se aşeză pe marginea patului ei şi-i luă mâna. Mâna ei rămăsese la fel de frumoasă ca întotdeauna. Ca şi gambele, coapsele sau trupul ei. Criminalul se ferise să-i sluţească şi corpul, acesta rămase la fel de frumos, era magnific de frumos, era de o sexualitate şi de un erotism aparte, strălucitor, debordant, scăpărător. Un monstru cu un corp foarte frumos. Veni un medic şi îl întrebă pe Martin cine o să-i plătească spitalizarea Lorei şi Martin îi spuse că el şi că e gata chiar acum să plătească toate cheltuielile şi a ieşit din urma medicului din rezerva în care Lora se zbătea între viaţă şi moarte, cu un teanc de dolari în mână.

Îngrijorat, Anton fuma ţigară de la ţigară în faţa clădirii mohorâte a spitalului judeţean şi tresărea de fiecare dată când uşa se izbea de peretele coşcovit. O laie de ţigani, purtând pălării largi şi negre, ţâşni afară, răspândind în jur o gălăgie infernală şi Anton se feri într-o parte. Din urma ţiganilor, ieşi Cătă şi poetul se aruncă spre acesta, întrebându-l cum mai e azi Lora.

— În curând o s-o externeze.

— Şi de mine i-ai spus?

— Nu vrea să te vadă.

— Dar de ce oare?

— Da eu de unde vrei să ştiu?

Vestea pe care i-a dat-o prietenul său îl întristă foarte tare. De aia, poate, îl

flancă în tăcere prin curtea spitalului. Dar, odată ajunşi în stradă, prinse iar la limbă.

— Şi de Martin a întrebat?

— Da, fireşte.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Am minţit-o din nou.

— Dar ce anume i-ai spus?

— I-am spus că încă mai e în America.

— Şi te-a crezut?

— Uite, asta nu am de unde să ştiu.

— Da' de ce nu i-ai spus adevărul?

— Ca s-o cruţ.

Mergeau în jos pe Calea Bucureşti fără să scoată o vorbă, fiecare gândindu-se la ale lui. Anton nu putea şti la ce se gândea Cătă, dar el îi plângea de milă Lorei, pentru tot ceea ce i se întâmplase în ultimul timp. Două străzi mai jos, îl văzură pe Martin, la braţ cu o roşcată, ce părea desprinsă din *Playboy*. De când Lora fusese internată în spital, Anton îl vedea pentru a treia oară şi de fiecare dată cu o altă tipă în braţe. Pe Lora o vizitase la spital doar în primele trei zile, după care nu mai trecuse deloc pe la ea, dar, totuşi, nu uitase să-i plătească tratamentul şi spitalizarea, ca şi cele câteva operaţii chirurgicale la care a fost supusă. Se pare că Martin începuse s-o înşele, cu toate că, oficial, încă mai erau logodiţi, după ce directorul spitalului i-a spus că nici măcar o operaţie estetică în America nu i-ar mai putea reda Lorei frumuseţea de altădată. De atunci, a încetat s-o mai viziteze. Ca s-o ferească pe Lora de o dezamăgire şi mai mare, Cătă îi punea bărbi, de fiecare dată când trecea pe la ea, că Martin a plecat în America pentru a-i căuta o clinică unde să fie operată şi ea îl crezu. Era sigură că, dacă nu azi, atunci mâine, Martin o s-o interneze în cea mai bună clinică din America, unde chirurgii americani îi vor reda frumuseţea răpită. După care, vor face o nuntă ca în poveşti. S-au oprit pe terasa de la Spălătorie şi au băut o bere. A vrut să i se plângă lui Cătă că americanul sa părăsit-o pe Lora, când aceasta avea cea mai mare nevoie de el, dar şi-a înghiţit acuzele, odată cu următorul gât de bere, dându-şi seama că Bod nu putea să fie responsabil pentru faptele yankeului. Cu atât mai mult cu cât pe acesta îl durea fix în călcâie de Lora, spre deosebire de Anton, pe care numai gândul la ea îl făcea să-l doară la linguriţă, pe când Cătă avea alte preocupări. Nici măcar faptul că îl părăsise pentru altul nu i-a putut schimba sentimentele lui Anton. Înghiţea berea şi se gândea la ea, dar gândul la ea îi provocă o nouă hemoragie sentimentală. O durere la fel de pătrunzătoare a mai încercat doar o singură dată în viaţă când i s-a furat bicicleta Author. Brusc, i-a picat fisa că, dacă nu are s-o sune imediat, o s-o ia razna şi atunci l-a rugat pe Cătă să-i împrumute mobilul şi a zbârnâit-o, dar Lora nu-i răspunse, iar treaba asta îl făcu pur şi simplu să dispere. Apoi se calmă, amintindu-şi în ce stare se află Lora acum. Îşi încleştă pumnii şi trânti cu un pumn în masă. Vio, ce canalie! După ce o să iasă din puşcărie, o să-l zvânt în bătăi, îşi spuse

Anton.

După ce Lora fusese internată la spital, la orice se aştepta din partea americanului, să-l găsească tufă în vreo bombă, să joace pocker, numai nu să se afişeze prin oraş la braţ cu alte femei, şi încă cu nişte femei atât de frumoase şi de senzuale, îmbrăcate în fuste foarte scurte şi cu sânii la vedere. Oare de unde le-a agăţat într-un timp atât de scurt? Abia fusese Lora internată în spital, că yankeul îşi găsise alte bucăţele. Şi încă ce bucăţele! Bune rău. Anton auzise că româncele se întind în faţa străinilor, însă chiar aşa de repede şi aşa de multe? O laie gălăgioasă de microbişti bucureşteni, venită să susţină Steaua, se împrăştie pe terasă. Anton simţi că-l urăşte pe american, pentru că s-a purtat aşa de urât cu Lora. Îl ura de două ori, o dată pentru că i-a smuls-o pe Lora din braţe şi a doua oară, fiindcă a înşelat-o. Pe neaşteptate, i se făcu milă de fata aia fără nas care, până nu demult, fusese cea mai frumoasă femeie din Braşov, dar şi acum picioarele ei parcă ţâşneau din cer, iar dacă o priveai din spate, nu aveai cum să nu salivezi după ea. Vorba aia, din spate liceu şi din faţă muzeu. Ea nici cu spatele însă nu ştia că americanul a părăsit-o. Americanul la nevoie se cunoaşte. Dar, dacă nu ar fi dat beleaua aia pe capul ei (mai bine zis, pe faţa ei), acum ar fi fost în America şi ar fi dansat la nunta ei cu Martin. Îi era milă de ea că soarta i se opusese într-un mod atât de mişeleşte visului ei american. Apoi sentimentul ăsta dulceag de compasiune fu dislocat de o bucurie ciudată. Aşa-i trebuie dacă-i proastă, şi-a zis oarecum înveselit că Vio a oprit-o din drum şi că americanul i-a pus coarne.

Peste alte câteva clipe, însă, iar i se făcu milă de ceea ce i se întâmplase Lorei. Îi era tare milă de ea şi tare-l mai ura pe Vio. Americanul iar le ieşi în faţă, cu roşcata aia topindu-se la braţul lui şi asta în timp ce Lora îl aşteaptă să revină din America şi s-o interneze într-o clinică de peste ocean. Oare dacă ar şti ce face americanul ei acum, ce ar zice? Doamne, ce proastă mai sunt, probabil asta ar zice!

Cătă se pişa la budă şi Anton începu să plângă. Şiroaie de lacrimi îi brăzdau faţa, intrându-i în mânecă. Oare dacă ar plăti-o, s-ar culca cu el? Nu acum, dar după ce ar ieşi din spital, bineînţeles, dacă ar plăti-o cu dolari gheaţă, cu dolari cheş, pe oră, cu banii jos, ar face sex cu el? Dacă i-ar umfla buzunarele cu părălet, oare chiar nu i-ar sări în braţe şi nu l-ar pupa dulce pe buze?

Apoi iar i se făcu milă de Lora, dar nu i se mai făcu milă de ceea ce a păţit, căci, în definitiv, dacă Vio nu-i răpea frumuseţea, probabil că acum ar fi fost în America, ci că s-a putut îndrăgosti de un bădăran, dar peste alte câteva minute se întrebă, dar oare chiar s-a îndrăgostit? Ştiind-o cât e de pretenţioasă, parcă nu-i venea să creadă. Mai degrabă, a vrut să se folosească de tip, ca de o trambulină, pentru a ajunge în America, se gândi Anton. În acelaşi timp, nu putea să nu se bucure că americanul nu o vizita la spital, făcând-o să intre la apă şi la idei. Acum o să ştie şi ea cum e să suferi, şi-a zis din nou.

Ca să nu-l deranjeze pe american, au cotit-o pe o altă stradă. Doamne, ce naivă mai putea fi Lora, se gândi Anton şi i se făcu milă şi scârbă în acelaşi timp că ea s-a putut căciuli aşa de tare în faţa acestui handicapat obez, pe care, acum, îl vedea afişându-se cu o roşcată sexoasă, cu o bunăciune cum numai în reviste mai vezi. Apoi se lumină la faţă când realiză că Lora era din nou iubita sa, deşi nimeni nu ştia asta. Nici măcar yankeul care i-o răpise şi apoi i-a redat-o, după ce s-a dat la pipicoasa aia roşcată. Sau cu atât mai mult el. Lora redeveni femeia sa, cu toate că nici ea nu ştia asta, ea redeveni iubita sa, după ce îl surprinse pe american cu o altă femeie. Anume din clipa aia, îşi recuperă iubita.

Cu toate că mergea alături de Cătă, în faţa ochilor o vedea doar pe Lora, pe Lora goală, cu ţâţele mari lovindu-se una de alta ca nişte lalele roşii. După ce-l văzu pe american pupându-se cu o roşcată, Lora îi răbufni în minte, ca apa umflată a unui râu după ploaie sau ca lama friguroasă a unui cuţit ce intră într-o bucată de brânză de oaie. Acum era din nou a sa. Oricât de tare s-au îndepărtat în ultimele zile, acum era din nou a sa. O vedea în faţa ochilor ba goală, întinsă pe zăpadă, în timp ce ninsoarea cădea în straturi peste ea, ba bând apă dintr-o băltoacă în mijlocul străzii colonel Buzoianu când o apucaseră năbădăile; ba dându-i cu furculiţa să pape cartofi prăjiţi; ba făcând baie; ba culegând chiştoace de pe Bulevardul Eroilor şi fumându-le cu sete; ba poticnindu-se şi alunecând pe scări şi el prinzând-o în braţe. Oriunde se uita, o vedea în faţa ochilor pe Lora. Troleul în care au urcat gonea din ce în ce mai repede, dar nu putu s-o lase în urmă pe Lora, fiindcă ea era din nou lângă el, pe genunchii săi, călătorind incognito, fără bilet şi fără ca cineva s-o vadă. Ploaia înlăcrimă fereastra troleului, dar nu şi dispoziţia sa, pentru că Lora era din nou a sa, dar ea încă nu ştia asta: de aceea, trebuia s-o anunţe urgent şi pentru asta a coborât din troleu şi a cârnit-o înapoi spre spital. Acum ştia ce să-i spună ca să o facă să revină la sentimentele de altădată!

Anton fugea spre spital, la iubita sa. Dar Lora nu vru să-l primească nici de data asta şi îl rugă cu o voce înlăcrimată să iasă afară. Vrând-nevrând, Anton îi respectă dorinţa şi închise uşa în urma sa. Apoi se răzgândi şi reveni. Dar în timp ce el deschidea uşa rezervei ei, ea îl zbârnâi pe american, cu ochii închişi, de ce oare cu ochii închişi, chiar nu-şi putea explica, zicându-i: *Martin, I am Lora*. Faptul că americanul îi închise telefonul o îndârji să-l zbârnâie iar şi iar şi să-i repete: *Helo Martin, I am Lora, I want to…*, sau ceva de genu', foarte dulce şi tandru, să-i repete întruna aceleaşi sintagme, ca un magnetofon stricat. Cu aceeaşi înverşunare cu care o suna el pe Lora îl zbârnâia ea pe yankeu, pe yankeul care îi închidea telefonul în nas, lăsând-o să vorbească de una singură, să vorbească în pustiu, dar pe Lora lucrul ăsta nu o intimida şi continua să-l tot sune, cu o voce venită din tenebrele nopţii, zgârâindu-i lui Anton urechile. Se pare că ea era ultimul om din Braşov care nu-şi dădea seama că pentru american relaţia lor nu mai valora nici cât o ceapă degerată şi ar fi trebuit ca cineva să-i spună asta, dar nimeni nu-i spunea

nimic, toţi încercând s-o menajeze. Or, dacă i-aş spune eu, nu m-ar crede, se gândi Anton. Numai Cătă putea să tragă cortina de pe farsa asta, dacă ar fi vrut, dar el nu voia să-şi mânjească mâinile în noroiul sentimental al altora. La minut, Anton i-a smuls mobilul din mână şi i l-a deconectat, zicându-i, atât prin text deschis, cât şi prin gesturi largi, în şoaptă, ca să nu-i audă nimeni eu te iubesc, Lora, nu pot trăi fără tine, mi-e aşa de dor de tine că mă usuc din picioare, nu fi proastă şi hai să ne împăcăm, dar ea strigă fugi de aici, fugi mai repede de aici, că o să te dau la poliţie pentru hărţuire sexuală sau o să înăimesc pe cineva să-ţi rupă nasul şi îi ceru să-i întoarcă mobilul şi Anton i l-a întors şi ea, iar se apucă să-l zbârnâie pe american, iar lui îi ceru să se care cât mai iute din rezerva ei dacă nu vrea să cheme medicii sau poliţia şi el a plecat. Bucurându-se că i-a auzit vocea. De cum a închis uşa de la intrarea în spital, a căzut ca secerat pe o bancă scorojită, cu obrajii încinşi şi cu răsuflarea întretăiată: cu sufletul debordând de o amărăciune fără margini şi de mânie, încât vru să se ia singur la pumni.

Lângă el, pe bancă, se aşeză sosia lui Constantinescu, despre care Alghi îi ceruse să scrie un articol. Pe sub câţiva copaci chirciţi se plimbau pacienţii şi vizitatorii lor. Marius, căci aşa îl chema pe bombagiu, a spart primul tăcerea. Nu se cunoşteau, cu toate că Anton a scris atâta despre el. Sau poate că-l citise, dar nu ştia că cel care a însăilat atâtea poveşti despre el e chiar bărbatul prăbuşit pe banca aia scorojită. Era foarte bucuros că cineva era dispus să-l asculte, neştiind că interesul lui Anton era şi mai mare în sensul ăsta. Din vorbă în vorbă, Marius îi povesti că o suspectează pe nevastă-sa că i-a organizat ciomăgeala, întrucât, la scurt timp după asta, aceasta l-a părăsit cu toţi banii săi din cont, lăsându-l pe tinichea şi cu o droaie de copii pe cap. După părerea boschetarului, ciomăgarii erau rudele soţiei sale din Săcele, care au vrut să pună mâna pe banii săi. Văzându-l cât de afectat era, Anton se gândi că şi Lora o păţise la fel de urât: doar că ea a fost jefuită nu de bani, ci de frumuseţea ei tulburătoare. După ce avatarul lui Constantinescu îşi termină istoria cu gura în lacrimi, Anton se grăbi să-l părăsească pentru a merge cât mai repede la redacţie şi a face din ceea ce i-a povestit sosia lui Emil o bombă pentru ediţia de mâine. Dar, în timp ce el ieşea pe poarta spitalului, Pleşea intra. Intra la Lora.

Un Nissan cu farurile aprinse înainta direct spre Anton şi poetul se căcă pe el de frică şi se lipi cu spatele de zid. Nici măcar după ce maşina frână brusc, inima nu-i reveni la loc. Se calmă doar după ce-l recunoscu pe Paul la volan şi pe Decebal în stânga sa şi înţelese că amicii săi i-au făcut-o. Cu mâinile după ceafă, Decebal nu se mai putea opri de râs. Râdea şi Paul, arătându-l cu degetul. Într-un cuvânt, se distrau copios. Numai Violina, soţia lui Decebal, nu le împărtăşea veselia şi se uita posomorâtă pe geamul maşinii. Paul ieşi din maşină cu mâinile în buzunare şi îl întrebă dacă s-a speriat sau nu.

— Cum să nu. Am tras o sperietură zdravănă. Am crezut că cineva vrea să mă calce cu maşina.

— Dar cine? Oare nu soţia boschetarului, pe care ai înnegrit-o azi în ziar?, îl întrebă Decebal după ce coborî şi el din maşină.

Revenit de câteva zile din Austria, Paul se oprise la Decebal, cu care se apucă să le însceneze farse amicilor şi să dea chefuri prin Braşov. Nici una, nici două, îl invitară şi pe Anton la una mică. Au strigat-o şi pe Violina să vină, dar ea nu voia şi atunci Decebal a deschis portiera şi a înşfăcat-o de păr şi a scos-o afară. Violina ţipa ca din gură de şarpe. Însă degeaba. Decebal o apucă de mâini pe nevastă-sa şi o trase cu putere după el şi aceasta se poticni şi se înşiră pe asfalt. Decebal însă o târa de mâini mai departe, fără să-i pese că soţia sa mătura cu rochia ei neagră trotuarul. Şi, în timp ce o târa spre bar, îl întrebă dacă nu i-a mai rămas cumva muştar georgian. Se dădea în vânt după muştar georgian şi, de fiecare dată când îl întâlnea pe Anton, îl ruga să-i aducă din Chişinău muştar georgian. Odată, poetul i-a adus o geantă întreagă. De fapt, ăsta a fost şi unul dintre motivele pentru care s-au împrietenit, iar altul, Cecenia. Decebal ştia totul despre Cecenia şi despre liderii săi. Chiar mai multe decât Anton.

Violina stătea îmbufnată pe scaun şi se uita pe fereastra înceţoşată, nevrând să ia parte la discuţia lor despre Giokar Dudaev. Lui Paul îi plăcea tema discuţiei, însă nu-i plăcu votca pe care le-o aduse chelnerul şi o vărsă într-o glastră. Cum chelnerul se făcu foc, Paul îi puse mâna în piept şi îl împinse uşor şi garsonul se prăvăli peste o masă. După care, le-a adus o votcă adevărată, de la mama ei şi Paul se apucă să le povestească, cu un pahar în mână, despre tunurile pe care le-a dat el în Austria, golind de monede telefoanele publice. Lui Anton i se părea că bravează, că n-or mai fi chiar aşa de tâmpiţi poliţiştii austrieci, el însă insista că le spune adevărul. Mai mult decât atât, le mai mărturisi că în Viena se dădea drept ceh, pentru a nu le trezi suspiciunea austriecilor. La masa vecină, doi tipi discutau aprins cu câte o sticlă de votcă în faţă şi Anton îşi ciuli urechile, întrucât o vorbeau pe Lora.

— Hei, da’ tu ştii că nu numai americanul a rupt-o cu ea, ci şi taică-său a alungat-o de acasă, după ce a văzut-o cum arată.

Anton îşi ascuţi şi mai tare urechile şi nu mai era atent la poveştile lui Paul, ci la ceea ce spuneau cei doi tipi pe care îi vedea pentru prima dată în viaţă.

— Şi la cine crezi că a mers tipa? La Sandu Pleşea, pe care l-a implorat în genunchi, cu lacrimi în ochi, s-o lase să doarmă măcar o noapte la el. Dar Sandu, la început, se codea. Se pare chiar că i-a închis uşa în nas, dar, până la urmă, unde s-o alunge la douăşpe noaptea? Şi a primit-o în casă. Şi uite, de atunci a rămas la el.

Da’ de ce oare nu m-a căutat pe mine?, se gândi Anton cu ciudă. Eu aş fi primit-o imediat, fără să mă codesc atâta şi fără s-o ţin în prag, se mai gândi Anton. Ba mai mult decât atât, aş fi avut grijă de ea ca de o împărătească. Aş fi purtat-o pe mâini, nu altceva. Dar ea pe mine nu a vrut să mă caute, nu ştiu de ce. În general, pe mine mă evită şi refuză să mă vadă, îşi mai spuse supărat Anton, cu toate că eu chiar ţin la ea şi sunt, ca poet, cu mult mai bun decât

Pleşea.

— Da’ cine e urâtania asta care trece pe stradă? O tipă mai hidoasă ca asta eu nu am mai văzut de mult, le zise Decebal şi le făcu un semn să se uite pe geam.

— Oare cine ar mai putea-o iubi şi pe pocitania asta?, îl întrebă stupefiat Decebal pe Anton, dar poetul nu-i răspunse nimic. Dar nu-i răspunse nimic, pentru că pur şi simplu dispăru din bar, fugind în urma fetei fără nas, pe care o îmbrăţişa în plină stradă Sandu Pleşea.

Lui Anton îi deschise uşa chiar omagiatul, Matei Rusu, care-l invită să-şi ia ce doreşte de pe masă şi să-şi caute un loc în cele două camere din apartamentul său supraaglomerat, unde lumea chiar făcea ce voia. Cătă, bunăoară, fuma la balcon, cu uşa deschisă, iar Mariana, Irina şi Corina, împreună cu Doru, Andrei şi Ionuţ dansau în cerc, dansau cu foc pe ritmurile lui Bregovici. Alţi câţiva tipi pe care Anton nu-i ştia se plimbau prin casă cu nişte tartine în mâini, pe când americanul dansa cu o tipă frumoasă coz, într-o altă cameră, şi aceasta era alta decât cea cu care îl suprinse Anton în Steagu. Matei umbla creangă dintr-o cameră în alta cu o sticlă de bere în mână, ciocnind ba cu unul, ba cu altul. Deodată, se opri în dreptul lui Anton care se izolă îngândurat într-un colţ şi îi dădu o bere.

— De ce eşti aşa de pleoştit?

— Cum să nu fiu, când o laie de ţigani din Săcele a tăbărât azi-dimineaţă peste mine în redacţie, vrând să mă halească?

— Şi ce i-a supărat aşa de tare?

— Un articol de-al meu. În care povesteam că ei l-au mardit pe avatarul lui Emil.

— Şi cum ai scăpat?

— I-a împrăştiat poliţia.

— Mă să fie!

— Uite aşa.

— Da’ tu ştii pe cine i-am întâlnit azi dimineaţă, pe la nouă, pe Mureşenilor?, îl întrebă Matei, între două înghiţituri de bere.

— Eu de unde aş putea şti?

— Pe Pleşea şi Lora.

La auzul celor două nume, Anton tresări.

— M-am apropiat tiptil din spate, îi turuia omagiatul, şi ce crezi că făceau? Goleau librăriile de ultima carte de poezii a lui Pleşea şi asta mi se păru tare ciudat. Anton încremeni în mijlocul dansatorilor, cu ochii holbaţi la Matei.

Omagiatul îl scoase din mijlocul împătimiţilor de muzica lui Bregovici, care nu mai voiau să-l lase să plece, şi îi şopti la ureche, ca să nu-i audă nimeni.

— Şi Sandu le dădea foc în faţa librăriilor.

— Dar de ce oare? De ce oare le ardea?

— Asta m-am întrebat şi eu şi m-am îndreptat glonte spre o altă librărie,

ca să cumpăr şi eu un exemplar din ultima carte a sa, ca să înţeleg de ce-i dădea foc, dar Sandu şi Lora mi-au luat-o de sub mână, ajungând cu un pas înaintea mea. Cu un pas înaintea mea au fost şi în librăria Paralelei 45 din spatele Bisericii Negre, făcându-mă tot mai curios. În sfârşit, în librăria Humanitas de pe strada Castelului am ajuns înaintea lor şi mi-am putut şi eu cumpăra un exemplar din cartea sa, pe care am citit-o de-a fir a păr.

— Şi?

— Şi am găsit în ea vreo paişpe greşeli, dacă nu şi mai multe, inclusiv în denumirea primului poem din carte.

— Şi?

— Din cauza asta cred că era aşa de disperat, dacă a ajuns să-şi dea foc la cărţile sale.

— Dar care sunt aceste greşeli?

— Nu mai ţin minte.

— Dă-mi măcar un exemplu.

— Dis-de-dimineaţă a apărut scris împreună. Sau a poeţilor, în loc de ale poeţilor. Şi foarte multe virgule puse de a-n pulea.

— El e paranoic. Pentru atâta lucru să-ţi faci sânge rău…

Revenit de la balcon, Cătălin îşi luă rămas-bun de la Matei. Pe urmele lui, dar separat, plecă şi americanul cu noua sa cucerire. Se sparse şi dansul şi se formară tot felul de bisericuţe. Mai ales fetele s-au strâns roată în jurul unui colţ de masă şi povesteau te miri ce cu înflăcărare. Doru îşi mai umplu un pahar cu vin şi ciocni cu Andrei. Matei îl căută pe Anton prin casă şi îl găsi la balcon fumând o ţigară.

— Să ştii că, pe la zece, am dat de ei şi în Tractorul, unde am mers să-l vizitez pe fostul nostru prof de teoria literaturii Gheorghe Crăciun, intrând într-o librărie. Primii m-au ginit ei şi m-au târât prin toate librăriile din cartier, inclusiv în librăria din gară.

— Şi?

— Acolo nu aveau cartea lui Pleşea.

— Ca să vezi, nu chiar toate librăriile din oraş au cartea lui.

Deodată, Matei se întoarse spre Anton şi îl privi ţintă.

— Anton, tu, i-ai citit cartea?

— Încă nu, îl minţi acesta.

— Cartea lui e foarte bună, dar greşelile astea strică totul. Absolut totul, îţi spun eu. Lumea iar începu să danseze pe ritmurile lui Bregovici şi Corina deschise uşa ca să-i scoată şi pe ei la joc, dar cei doi au refuzat.

— Tu ştii că mama lui e foarte, foarte bolnavă cu inima.

— Nu ştiam.

— Iată de ce s-a alertat aşa de tare prietenul nostru. Căci ea şi-a legat foarte multe speranţe de el ca poet şi pentru ea, acele greşeli, ar putea fi o lovitură fatală. Ea atâtea speranţe şi-a legat de Pleşea… După ce a lăsat-o domnul Pleşea, ea l-a crescut singură. Ea şi-a dedicat toată viaţa lui Sandu. Din cauza asta, nu a mai avut viaţă personală. Tot ceea ce a făcut în această

viaţă a fost doar ca lui Sandu să-i fie bine. L-a dat la cel mai bun liceu şi a făcut tot ce a putut ca acesta să termine facultatea. Prin el încearcă să-şi răzbune toate neîmplinirile din viaţa ei personală, dar, într-o fracţiune de secundă, acele greşeli i-ar putea spulbera toate visele ei.

— Nişte greşeli sunt doar nişte greşeli şi nimic mai mult. Până şi în DEX se mai strecoară uneori greşeli. Haide mai bine să vorbim despre tine, că azi e ziua ta, nu-i aşa, Matei?

— Haide.

— Cum a fost la Bucureşti?

— A fost naşpa.

— Şi de ce te-ai întors aşa repede?

— Că nu mi-a plăcut. Bucureştiul îmi place, dar nu şi bucureştenii.

— Mai predai şi la liceu?

— De o jumate de lună, nu.

— De ce?

— Că aşa vor muşchii mei.

— Dar o să te mătrăşească!

— Să mă, că mi se rupe.

— Stai, stai aşa. Dar oare nu e mai simplu să intri în clasă şi să le dai drumul să plece sau să-i laşi să facă ce vor?

— O vreme, aşa am şi făcut. Ei îşi vedeau de ale lor, iar eu citeam Heidegger, cu picioarele trântite pe masă.

— Şi?

— Acum îl citesc pe Heidegger, în patul meu de acasă şi mă simt tare fain.

— Nu te mai gurguia şi tu atâta că-l citeşti pe Heidegger în patul tău de acasă?

— Ce ai spus?

Lora deschise uşa balconului şi îl felicită pe Matei, ţucuindu-l pe ambii obraji. După care, îl rugă pe Matei să-i lase singuri pe o clipă. Dumnezeule, ce urâtă se făcuse, se alarmă gazetarul.

— Anton, te implor, ajută-mă.

— Da’ ce s-a întâmplat?

— Pleşea iar s-a apucat să bea, după o abstinenţă de cinci ani.

— Iar?

— Da. Bea de usucă în Groapă.

— Din cauza acelor purici?

— Da, din cauza lor. Mă ajuţi să-l scot din Groapă şi să-l duc acasă?

— Mai încape vorbă, îi zise Anton şi se grăbi s-o urmeze, după ce-i promise lui Matei că o să revină în vreo jumate de oră, după ce o s-o ajute cu o chestie pe Lora. La care, Matei îi făcu cu ochiul în sensul că „stai liniştit, că-mi dau eu seama despre ce chestie e vorba“ şi se băgă şi el în horă. După ce au ieşit, emoţiile iar au început să-l încerce pe Anton, dar, de data asta, cu o violenţă şi mai mare şi abia se stăpânea să nu-i propună Lorei să-l abandoneze pe Pleşea şi să meagă la el. Totuşi, îşi dădea seama că acum nu prea era

momentul potrivit ca să-i vorbească despre sentimentele sale, pentru că acum trebuia să-l scoată pe Sandu din Groapă. De aia, nici nu-i făcu vreo aluzie indiscretă şi se purta aşa, de parcă între ei doi nu ar fi fost niciodată nimic. Ceea ce-l mira cel mai tare e că nici unul dintre clienţii din Groapă nu au vrut s-o ajute pe Lora. Altădată, ar fi sărit vreo zece să-l ducă pe Sandu acasă, doar pentru că i-ar fi rugat Lora. Dar altădată Lora era cea mai frumoasă femeie din Braşov. Pierzându-şi frumuseţea, Lora şi-a pierdut şi puterea asupra oamenilor. Dar nu şi asupra lui. Pentru el, Lora a rămas aceeaşi Lora dintotdeauna. El încă o mai iubea şi o mai dorea şi acum, poate chiar mai mult decât în trecut. De aia l-au şi încolţit remuşcările la intrarea în Groapă, pentru că Lora chiar suferea că greşelile alea nevinovate l-au dezechilibrat aşa de rău pe Pleşea, care nu ar fi vrut ca lumea să afle despre ele şi să-l acuze că e agramat şi asta pentru că volumul său e chiar un volum foarte bun. Auzind-o cum mai suferea pentru Pleşea, Anton refuză să-i mai facă avansuri. Cu toate astea, în timp ce cobora din urma ei treptele, una câte una, nu rată ocazia de-a o sorbi din ochi. În pofida a tot ce i s-a întâmplat, trupul ei rămăsese la fel de frumos şi de seducător. Şi ce fund mai avea! Nu cred să existe un fund mai frumos în tot Braşovul, îşi spuse Anton, contemplându-l cu patruzeci de ochi. Pe Pleşea l-au găsit prăvălit cu capul între o sticlă de bere şi una de votcă, ceea ce însemna că era lovit rău în aripă. Văzându-l în ce hal era, lui Anton i se făcu milă de Sandu şi-l scutură de braţ ca să se trezească. Dar Pleşea era varză şi dormea tun. Ca să-l trezească, Anton îi vărsă o sticlă de votcă în faţă şi atunci Sandu se trezi şi se uita la ei ca prin sită, fără să dea vreun semn că ar înţelege unde se află şi ce se întâmplă cu ei. Nu-i recunoscu. Nici măcar pe Lora nu o recunoscu.

— Hai, iubitule, acasă, l-a tras de mânecă Lora şi Pleşea nu reuşi să se ridice de pe scaun şi se prăvăli pe masă. În timp ce Anton îl ajuta să se scoale, acesta turuia fără oprire, bolborosind ceva indescifrabil.

— Hai să mergem acasă, iubitule, îl trăgea Lora de braţ, îndemnându-l să se ridice, dar, brusc, Pleşea se împotrivi şi strigă:

— Eu vreau să mai beau ceva. Staţi şi voi cu mine şi luaţi-vă ceva de băut. Fac cinste la toată lumea.

Un pic mai târziu, îi recunoscu şi, nici una, nici două, se luă de Lora.

— Da' curva asta ce caută aici? Pleacă, fa, de aici şi lasă-mă în pace.

Apoi uită de Lora şi îl prinse cu o mână pe după ceafă pe Anton, căruia începu să-i şuiere în ureche.

— Bătrâne, eu ţin foarte tare la tine şi la poezia ta. După mama mea, eu ţin cel mai tare la tine. Tu eşti poetul meu preferat, îi declară Pleşea, şi eu aş fi fost un poet mare, dacă ultima mea carte nu ar fi apărut doldora de greşeli, îi mai zise el şi iar căzu cu capul între sticlele de bere.

— Hai, Anton, ajută-mă să-l scot de aici, se rugă iar Lora de el şi Anton îl apucă de un braţ pe Sandu şi începu să-l târâie prin sală, chiar dacă acesta era cu un cap mai mare ca el. Lora venea în spatele lor. Spre deosebire de vremurile de altădată, nimeni nu o mai striga din urmă, constată din nou

Anton. Nimeni nu o mai fluiera şi nimeni nu mai exclama: „Mmm, da ce bună mai e tipa asta!“ Ba mai mult decât atât, când o vedeau, aceştia îşi întorceau dezgustaţi ochii de la ea şi Anton se gândi din nou că Lora se transformase într-o femeie obişnuită. Acest lucru însă nu-l împiedică să o dorească în continuare. O dorea. Voia s-o aibă şi să fie împreună, pentru că nu frumuseţea conta în cazul Lorei, ci bogăţia ei sufletească. Ajunşi în stradă, au luat un taxi şi l-au dus pe Sandu acasă. După ce l-au întins pe un divan, Anton s-a întors spre Lora şi a întrebat-o dacă nu ar vrea să vină cu el.

— Şi pe el să-l las în starea asta? Pentru nimic în lume, îi zise ea şi alergă la baie ca să-i aducă lui Sandu un lighean, pentru ca acesta să aibă unde da de mâncare la peşti. Ieşit afară, Anton regretă că nu-şi putuse stăpâni emoţiile şi, de ciudă, trase cu pumnul în uşa de la intrare.

La Matei, petrecerea era în toi. Nu numai că nu plecase nimeni, dar mai veniseră şi oameni noi şi acum apartamentul său chiftea de lume. Atmosfera era la fel de incendiară, doar că aproape toţi se făcuseră praştie. Acum dansau numai fetele, iar băieţii stăteau pe margine şi comentau sau vorbeau între ei. Cu două beri în mâini, Matei îl scoase la balcon şi nici una, nici alta, începu să-i plângă pe umăr că Corina l-a părăsit. Futu-i, tocmai mie mi se plânge, îşi spuse în sinea sa Anton, care, acum câteva clipe, am pierdut-o din nou pe Lora? Faptul ăsta i se părea tare absurd, ca tocmai el, cel care o pierduse pe Lora, să îi asculte scânceala lui Matei. Ca să abată discuţia în altă parte, l-a întrebat de ce, totuşi, a renunţat să mai meargă la liceu, cu toate că l-a mai întrebat lucrul ăsta o dată, însă nu ştia ce să-l întrebe, dar Matei îi dădu un alt răspuns şi anume îi spuse că şi Corina e profă la acelaşi liceu şi de aia nu mai merge pe la şcoală. Ca să-i arate cât de tare l-a afectat despărţirea de iubita sa, Matei se izbi cu capul de perete şi Anton îl apucă pe după umeri şi începu să-l scuture, aproape ca pe Pleşea, acum vreo jumate de oră, zicându-i că i-o aduce, copt-necopt, pe Corina la balcon, i-o aduce într-o clipită şi o să-i împace el, cu toate că nici el nu credea în ceea ce spunea.

— Uite, sug berea asta, l-a asigurat el, şi ţi-o aduc încoace, pe sus, pe Corina. Dar Matei nu-l crezu şi începu să plângă.

— Cum poţi în pula mea să plângi din cauza unei femei?, îl luă Anton din scurt. Mai bine întreabă-te de ce tot mai puţină lume ne cumpără ziarul!

— Oricum ar fi, nu din cauza noastră, îi dădu Cristina peste nas, după ce deschise uşa balconului. Cristina îl căuta pe Cătă, dar îl felicită pe Matei. Lucra la sport şi scria articole foarte lungi. Iar acum era borţoasă. Se zvonea că era în luna a noua şi că putea să nască dintr-o clipă în alta. Adică, inclusiv în casa lui Matei. Pe Anton îl pocni inspiraţia şi îi părăsi pe cei doi şi se izolă în baie, cu reportofonul în mână, dictându-şi o nouă poezie. Sau poate un nou articol.

— Matei, şi când a plecat Cătă? A plecat de mult? Şi nu ţi-a spus unde?, îl întreba îngrijorată Cristina.

Matei nu-i putu da vreun răspuns clar şi Cristina plecă să întrebe de Cătă în cealaltă cameră.

După ce reveni din baie, Anton îşi scoase scârbit din buzunar paşaportul său moldovenesc şi, zbârrr, îi făcut vânt cât colo în stradă.

— Gata, din această secundă, am rupt orice legătură cu Republica Moldova, deci să-mi smulgeţi coaiele, dacă vă mint, deci!

Apoi strigă şi mai tare ca să-l audă şi cei care dansau.

— Gata, din această clipă nu mai vreau să mai am de-a face pentru nimic în lume cu Republica Moldova, nu mai vreau să mă mai întorc niciodată acolo, deci vreau să rămân pentru totdeauna în Braşov, pentru că îmi place la nebunie Braşovul. Deci, mă primiţi în Braşov?

După ce amuţi brusc, se trezi cu Irina în faţă.

— Te ascult, Irina?

— Ţi-am numărat deci-urile pe care le-ai spus până acum, inclusiv cele pe

care le-ai întrebuinţat în timp ce strigai că nu mai vrei să fii moldovean.

— Cum?

— Am numărat de câte ori ai zis deci.

— Şi?

— De 19 de ori.

— Oho-ho-ho.

— Să ştii că recordul de lunea trecută încă nu l-ai doborât. Atunci, în acelaşi interval de timp, ai repetat acest cuvânt de douăzeci şi unu de ori.

— Nu mai spune. Şi stai de mult cu ochii pe mine?

— De când ne cunoaştem.

— Şi de ce o faci?

— Da ce ai vrea să fac toată seara? Dar să ştii că nu numai pe tine te monitorizez?

— Dar pe cine încă?

— Pe toţi basarabenii.

— Şi?

— Cele mai puţine deci-uri le spui tu.

— Nu mai spune.

— Şi faci şi cele mai puţine cacofonii.

— Dar le fac.

— Da.

— Şi cam câte pe seară?

— Cam vreo douăzeci şi cinci.

Cuvintele ei i-au turnat plumb în pantofi şi îl făcură să se simtă tare naşpa şi s-o privească galben. Apăru Olga şi dispăru Irina, topindu-se ca o bucată de gheaţă pe timp de vipie.

— Eu ştiu că Lora a ieşit din spital şi că s-a mutat la Pleşea.

— Ssst.

— Stai fără grijă, că nimeni nu ne aude, îi şopti iar Olga, şi buzele ei îi umeziră lobul urechii, dar eu nu am să spun la nimeni. Dar nu înţeleg de ce nu a venit la tine, odată ce păreaţi perechea perfectă?

— Să ştii că subiectul ăsta nu mă mai interesează.

— Hai, lasă, că ştiu eu că te interesează.

Brusc, începu să-i curgă nasul şi i-a cerut Olgăi o basma.

— Dar pentru ce?

— Ca să-mi şterg mucii.

— Cu o basma?

— Dar cu ce altceva?

— Cu un şerveţel, bunăoară. Sau cu o batistă. Uite o batistă pot să-ţi dau, dar o basma nicidecum.

Anton îşi şterse nasul cu batista Olgăi, fără să reuşească să prindă şpilul. Înţelesese doar un singur lucru, că o dăduse iar în bară, dar nu ştia cum anume. Oricum ar fi, ca să scape de Olga, se strecură într-o altă cameră, dar tipa se luă după el ca o umbră, împungându-l cu ţâţele în spate. Temându-se să

nu-i facă scandal, se ferea s-o respingă sau s-o bruscheze. Totuşi, prinse un moment când tipa plecă la baie şi o uşchi în cealaltă cameră, unde-şi găsi o mare parte dintre colegii săi de la *Monitorul*. Acolo, Ionuţ se bătea cu Doru pentru mâna Corinei, iar Andrei îi golea berea lui Doru, fără să-i mai fie frică de microbi. Nici unul dintre colegii lui Anton de la *Monitorul* nu se băga între cei doi, cu atât mai mult Corina, preferând să se uite ca la urs. Nu s-a băgat nici el. Se răsuci cu spatele la cei doi mardeiaşi şi se uită la Matei, care sforăia într-un fotoliu şi simţi o mare părere de rău. Acesta încă o mai iubea pe Corina şi spera că, într-o bună zi, o s-o convingă să se întoarcă la el. În timpul ăsta, Doru făcu dovada unui mai mare curaj şi îi băgă unghia în gât lui Ionuţ, punându-l pe fugă, după care reveni la Corina şi o strânse fericit la piept. Olga îl găsi şi aici şi i se urcă pe genunchi, nelăsându-l să-şi termine berea. Nu s-a împotrivit.

Toţi erau tufă şi nimeni nu observă că au şters-o de la chef. Olga îl târî în liftul unui bloc alburiu şi apăsă pe butonul celui de-al zecelea etaj.

— Ai mai fost în barul ăsta?

— O dată. Şi tot cu tine. Cu tine şi cu Lora. Nu ţii minte?

— Cum puteam să uit? După ce am venit din Craiova.

— Să ştii că e barul meu preferat. Ori de câte ori sunt tristă, vin încoace.

— Cum ţi s-a părut petrecerea pe care a dat-o Matei?

— Faină. Şi muzica lui Bregovici e faină. Am dansat şi eu un pic. Dar cel mai haios a dansat Decebal care toată seara s-a spart în figuri.

— Cum, a fost şi Decebal?

— Da, desigur. Oare cum puteai să nu-l observi?

Etajele se succedau cu o viteză de metronom. La cinci se urcă o doamnă într-un fâş roşu şi la şase coborî.

Au coborât din lift şi au urcat pe acoperiş. Începu să plouă cu găleata. Pe terasa aia de pe acoperiş, Olga îşi desfăcu umbrela. În căutarea unei mese libere, au traversat toată terasa. Doar o singură masă era liberă, şi aceea era ascunsă după un coş patinat. S-au aşezat acolo. La picioarele lor se întindea Braşovul, sub forma unui râu de lumini şi de apă.

— Ce frumos e astăzi aici, nu găseşti?

— Sigur că da.

— Eu am numit locul ăsta barul din cer.

Uitându-se la străzile potopite de lumini şi de apă, şi-a amintit de Lora. Fosta sa iubită, probabil, acum stătea ghemuită la pieptul lui Pleşea, şi-i şopteşte la ureche, ca o sirenă, cuvinte dulci şi mângâietoare, aşa cum şi lui i le spusese pe vremuri. Încerca, totuşi, să nu se gândească la Lora şi la Pleşea ca să nu-l cuprindă tristeţea şi disperarea şi se forţa s-o urmărească doar pe Olga, care, pe nepusă masă, începu să i se plângă că e tare singură. El o privea cu nişte ochi de bou, fără să-i spună nimic. Deodată, şi-a lăsat mâna peste mâna ei şi i-a zis că noi cu toţii suntem singuri, fără s-o privească în ochi. În timp ce-i mângâia mâna, se gândea că şi Lorei Pleşea îi mângâie mâna. Sau poate că nu numai mâna. De la una la alta, şi-i imagină goi în patul lui Pleşea

şi pe Lora călărindu-l asudată, fiindcă ei tare îi mai place să facă sex încălecându-şi partenerul. Brusc, Olga îl cuprinse pe după gât şi îl pupă lacom pe buze şi el nu se împotrivi. Oricum, probabil şi Lora se lasă acum pupată şi pipăită de Pleşea. Chelnerul se apropie şi le deschise umbrela, după care le turnă vin în pahare şi le aşeză între ele o lumânare arzândă. Umbrela desfăcută deasupra lor îi transformă în nişte martori ai ploii care cădea în rotocoale. Au ciocnit, oarecum, mai veseli şi chelnerul, cât ai bate dintr-un picior, reveni la masa cu o nouă sticlă în mână. Şi-a retras mâna şi şi-a aprins o ţigară şi o privi mai atent pe Olga care acum i se părea chiar frumoasă şi cu mult mai frumoasă decât Lora cea de altădată. Cu toate astea, nu se gândea la fata din faţa lui, ci la cea din patul lui Pleşea şi era foarte sigur că şi ea acum îşi aprinse o ţigară, după ce au făcut sex şi probabil că o fuma în pat. Olga îl atinse cu genunchii şi îl privi ţintă. El slobozea rotocoale de fum în direcţia oraşului care viermuia la picioarele lor în timp ce încerca să-şi tempereze aleanul faţă de cea mai hidoasă femeie din Braşov. Olga îşi lipi sticla de gură. Apoi i-a întins-o şi lui. A ridicat-o şi el la gură. Era îngrozit de hăul ce se căsca la picioarele lor şi de impulsul care i se trezi în suflet ca să se arunce în gol. Ca să scape de gândul ăsta, o înşfăcă pe Olga de mână şi ea îl privi galeş. Îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz. Privind-o de aproape pe Olga, avu revelaţia că e o fată foarte, frumoasă frumoasă. Oare cum de nu remarcase până acum frumuseţea ei? Olga îşi mai aprinse o ţigară, însă nu trăgea din ea. Stătea cu ţigara în mână şi îl măsura din cap până în picioare. Vălătucele de fum le intrau în gură. Tăceau în continuare. Ştia că trebuie să-i spună ceva, însă o legăna, fiindcă nu ştia de unde să înceapă. Olga îşi puse picior peste picior şi abia atunci a observat că purta o fustă foarte scurtă, care semăna foarte mult cu o minijupă de-a Lorei. Şi bluza era identică. Şi fularul. Sau căciuliţa. Nici nu ştia că-şi cumpărau haine din acelaşi magazin. Pe neaşteptae, Olga îi puse mâna pe penis şi ochii lui se făcură, în acele clipe, ca nişte cucuie, iar limba îi amorţi în gură. O plăcere aşa de intensă nici măcar Lora nu fusese în stare să i-o stârnească vreodată. Fără să se teamă că ar putea fi văzuţi, ea îi descheie şliţul cu degetele şi îi eliberă pula din chiloţi. El se uită la vecinii lor, speriat să nu-i dea în gât. Dar aceştia erau prea prinşi de discuţia pe care o purtau ca să mai observe ce se mai întâmpla în jurul lor. Încolo, stăteau dosiţi după un coş înnegrit, ca ceilalţi clienţi din bar să-i poată vedea. În afară de asta, cineva stinsese şi luminile. Începu şi mai tare să plouă. Mânaţi de o dorinţă copleşitoare, au părăsit barul. Acasă, Olga se dezbrăcă de haine şi îl trânti în pat. El se gândi că şi Lora, probabil, în acele clipe face dragoste cu Pleşea ăla respingător şi scăpă de un chinuitor sentiment de vinovăţie. Dar, în timp ce făceau dragoste, brusc, i s-a făcut un dor nebun de Lora. Înnebunea de dor după fosta sa iubită, nu altceva. O pătrundea pe Olga, dar îi era dor de Lora. Dar după ce ejaculă, o uită pe Lora şi o strânse la piept pe Olga, care, fericită, reveni din bucătărie cu un borcan cu magiun şi îl hrăni cu o linguriţă de argint, exact aşa cum îl hrănea şi Lora, după ce făceau amor. Apoi iar au făcut dragoste. De data asta, chiar la dorinţa lui.

În redacţie, Anton picǎ chiar cu câteva minute înainte sǎ se termine şedinţa de dimineaţǎ. Olga îl aştepta în capul scǎrilor cu un sendviş în mânǎ. Foamea învinse jena şi-l înfulecǎ cât ai zice peşte. Alghi îi propuse sǎ meargǎ la orfelinat, împreunǎ cu Simona Cucuian, ca sǎ afle de ce asistentele leagǎ copiii de mâini de corlatele paturilor şi se retrase în biroul sǎu, unde îl aştepta Decebal, care era tare agitat. Dupǎ ce plecǎ şeful, Anton rǎmase singur cu Lucicǎ Voicu. În afarǎ de ei doi, nimeni altcineva nu mai era în redacţie. Pânǎ şi Olga plecase la o conferinţǎ de presǎ la poliţie.

— Ei, şi cum gǎseşti ceea ce s-a întâmplat azi la Chişinǎu? Te bucuri, nu-i aşa? Îl potopi Lucicǎ Voicu cu întrebǎri în timp ce-şi plimba ochii pe faţa lui Anton, care îşi bovinǎ ochii, neînţelegând ce vrea sǎ insinueze.

— Ce, nu ştii ce s-a petrecut acum la Chişinǎu, Anton?, se holbǎ la el Otilia, care tocmai atunci intrǎ în redacţie.

— Ei, cum sǎ nu ştie?, se apucǎ sǎ râdǎ forţat Lucicǎ Voicu, ştie prea bine, dar o face pe niznaiul. KGB-ul l-a învǎţat foarte bine cum s-o facǎ pe prostul, atunci când îi convine asta!

Nu, Anton nici cu spatele nu ştia cǎ la Chişinǎu se întâmplase ceva şi, de aia, se repezi sǎ deschidǎ internetul, cu inima bǎtându-i în piept ca o tobǎ. Cam tot aşa cum îi bǎtea şi scriitorului de şaptezeci şi şapte de ani Ion Topolog care trecea cu o elevǎ de mânǎ prin faţa redacţiei. Guvernul Sturza cǎzuse. Asta era. Pepecediştii au votat contra şi a cǎzut.

— Nu te bucuri, bǎ, kaghebistule, cǎ l-aţi înlǎturat pe un premier proeuropean de la putere?, sǎri iar cu gura la el Lucicǎ Voicu şi lui Anton îi sǎri ţandǎra.

— Domnul Voicu, nu te supǎra, dar în articolul dumitale din numǎrul de azi, vorbeşti despre noi-nǎscuţi, când corect e nou-nǎscuţi. Ce fel de român verde mai eşti dumneata dacǎ nu ştii cǎ la plural…

— Hai sictir, îl întrerupse Voicu, tu care ai venit de peste Prut, sǎ mǎ înveţi pe mine limba românǎ? Tu mǎcar un pic de ruşine ai în tine, omule, sau nu?

Apoi îşi înghiţi limba şi-l împinse pe Anton în camera stilizatorilor.

— Sǎltatul ǎla din Bucureşti te cautǎ.

Anton a pǎtruns în odaia doamnei Nadia gâfâind ca pe stadion şi se ascunse dupǎ un dulap. Între timp, chitaristul bucureştean, care fǎcea bani cântând pe strǎzile din Braşov, pǎtrunse în redacţie şi începu sǎ urle:

— Unde-i Anton Şleahtiţchi? De unde a scos-o tâmpitu' cǎ sunt milionar şi cǎ îmi put picioarele?! Pun gâtul cǎ e un idiot.

Tipul ǎla din Bucureşti se descǎlţǎ de pantofi şi îşi fluturǎ ciorapii sub nasul lui Lucicǎ Voicu.

— Ce, hai bǎ, zi şi tu, îmi pute mie ciorapii sau nu-mi pute?

În timp ce-şi rotea capul în toate pǎrţile, rǎcni din adâncul bojocilor.

— Sǎ-mi moarǎ mama, dacǎ nu o sǎ pun eu mâna pe zdreanţa aia şi o sǎ-l fac piftie. Unde e cretinul ǎla?!

Un poliţist pe care-l chemase Alghi la mobil l-a scos afarǎ în şuturi, mai dându-i pe deasupra şi o amendǎ usturǎtoare. Totuşi, Alghi i-a fǎcut un semn

lui Anton să se evapore, ca nu cumva nebunul să se întoarcă. Cu un fâş crem de-al lui Alghi şi o pereche de ochelari de soare fumurii pe nas, Anton nu mai semăna cu Anton şi, de aia, ieşi pe uşa din faţă. În stradă, îl aştepta Simona. După ce au ieşit din clădirea orfelinatului, l-au văzut pe Matei Rusu mergând pe dunga străzii cu un magnetofon pe umăr. Prin dreapta şi prin stânga sa goneau nebuneşte zeci de maşini, cu farurile aprinse, dar Matei asculta Nirvana pe dunga străzii. Anton se repezi spre Matei şi-l înşfăcă de braţ, trăgându-l pe trotuar, dar acesta îi alunecă din mâini şi sări direct în faţa unui Mercedes care frână brusc. Un ins dolofan sări imediat din caroseria acestuia şi, poc, îl trăsni pe Matei cu un pumn în gură, prăvălindu-l pe trotuar, de unde Anton îl ajută să se ridice şi îl conduse în berăria Carpaţii, trecând pe lângă avatarul lui Constantinescu, care cerşea cu căciula întinsă. I-a strâns mâna, dar a mers mai departe, a mers la o masă la care poeţii Claudiu Mitan şi Mircea Doreanu lingeau câte o cafea. Pe nepusă masă, alături de avatarul lui Constantinescu se mai ivi un cerşetor, un cerşetor care semăna foarte tare cu fostul preşedinte al României Ion Iliescu. Cel puţin, aşa i se păru lui Anton. Geamănului lui Emil nu-i conveni vecinătatea şi o puse pe fugă pe sosia lui Ion Iliescu, căreia, pe deasupra, îi mai fură şi căciula. Rămas singur, avatarul lui Constantinescu reveni la cerşit. Dar, de data asta, cerşea cu două căciuli în faţă.

După ce termină de scris articolul despre micuţii prizonieri de la orfelinat, îşi aruncă geanta pe umăr, deschise uşa redacţiei şi se ciocni nas în nas cu Marian, care îl rugă fără să clipească:

— *Ia prişel şto-bî paprasiti tebe nomer telefona Lorî.*

— Dar Lora nu mai e de mult cu mine. Parcă ţi-am spus asta o dată.

— *Tem bolee dai mne eieo nomer telefona.*

— Eu nu am să ţi-l dau niciodată, Marian, şi tu ştii prea bine asta şi atunci nu înţeleg de ce mai insişti atâta. Unde mai pui că tu eşti şi căsătorit. Sau vrei să afle Alina ce-mi ceri tu acum? Nu pot să fac asta, Marian, i-a repetat din nou Anton şi şi-a scos din buzunar un Carpaţi. Înciudat, Marian i-l smulse din mână şi îl aruncă în coşul de gunoi. După care se sui în Mercedesul său alburiu şi ambală motorul.

Olga se îndreptă spre galantarul cu mâncare, iar el, rămas singur la masă, începu să-şi plimbe ochii pe cei care intrau şi ieşeau din local. Deodată, înlemni cu ochii pe uşă. Pe uşa pe care o deschidea chitaristul ăla bucureştean, care năvăli înăuntru, cu ochii întorşi spre el. Cu paşi mari, ca de jucător de fotbal, acesta se porni spre masa la care stătea Anton, care îl scruta încurcat şi neputincios. Olga deja pusese pe tavă două salate de sfeclă şi două pizza şi făcu un pas spre casă. Chitaristul ăla bucureştean pe care Anton îl cunoscuse pe Republicii, acum vreo lună, venea glonte spre el, venea aşa de repede, încât poetul scăpă ţigara pe care o ţinea în mână pe podea şi tot sângele i se scurse în călcâie. Instantaneu, sări în picioare şi o uşchi spre ieşire. Fugea ca împuşcat pe strada Arborilor în sus, din ce în ce mai uimit că bucureşteanul

nu-l urmărea. Poate să-l fi încurcat cu cineva şi tipul ăla care venea ca o vijelie spre el de fapt nu spre el venea şi nu pentru a-i da la bot, ci ca să prindă masa aia liberă din spatele său. Ajuns la colţul străzii pustii, îi reveni curajul şi-şi zise, fie ce-o fi, o să încerc să mă întorc. Şi dacă, totuşi, nu se înşelase şi hahalera aia era chiar bucureşteanul ăla supărat, care, în urmă câteva zile, în redacţie, venise ca să-i spargă nasul pentru un articol de-al lui Anton, în care acesta băgase prea multe lucruri de la sine, atunci oare mai are sens ca să zădăre lupul? Cu toate că se pişa pe el de frică, totuşi, reveni în local şi o găsi pe Olga singură la masă, privind pierdută în jur, cu mâncarea neatinsă. Bucureşteanul ăla năbădăios şi înţepat stătea la o masă vecină şi îl privea ţintă şi ochii îi scăpărau. De cum deschise uşa, nu-şi mai luă ochii de pe el. Cu nişte ochi mânioşi şi neînduratori, îl urmări cum se aşeză în faţa Olgăi şi cum începu să-şi frământe mâinile tremurânde. Ochii săi erau mici, debordau de răutate şi ură, erau tăioşi şi reci. Cu toatea astea, nu-i spuse nici un cuvânt şi plecă primul. Abia după asta îi reveni şi lui Anton pofta de-a mânca şi de-a vorbi şi se apucă să pape repede-repede, de parcă nu ar mai fi mâncat de câteva zile şi să turuie ca o moară stricată, zicând tot ce-i trecea prin minte, dar, cu toate astea, vocea îi era nesigură. Dar şi mai nesigură îi deveni după ce Olga îi povesti că, în dimineaţa asta, Lora l-a părăsit pe Pleşea, dispărând dracu' ştie unde. Pur şi simplu s-a dus să facă coşniţa şi nu s-a mai întors şi Sandu crede că aceasta a fost răpită din nou.

Lora mă aşteaptă la mine acasă, ea a fugit la mine, îşi spunea Anton în timp ce urca în sus pe Mureşenilor. Nu are în altă parte unde să se ducă decât la mine, odată ce taică-său nu o primeşte acasă. Doar la mine, îşi zicea Anton, lăsând în urma lui buticurile şi cafenelele din inima oraşului. Se poticni într-una dintre pietrele smulse din pavaj şi se înclină în stânga sa, noroc că-i întinse o mână prietenul său Ciprian Şiulea, cu care se mai întâlnea uneori în oraş la o bere, şi îşi restabili echilibrul. Cu toate că îi plăcea foarte tare să mai stea la taifasuri cu amicul său, de data asta îl abandona în pragul unei berării aproape pustii, pentru că voia să ajungă cât mai repede acasă, unde era sigur că îl aştepta Lora.

Dar, fără veste, Vlad îi baricadă drumul în Piaţa Sfatului, cu mâinile înfipte în buzunare şi râzând zgomotos şi nu voia să-l lase să plece mai departe, nevrând să-l creadă că s-ar putea grăbi undeva la ora aia şi îl trăgea după el în Cerbul, ca să-i facă cinste cu o bere pentru că, în sfârşit, şi-a vândut maşina şi azi pleacă acasă, cu trenul, via Iaşi şi nu-şi poate imagina că ar putea să plece din Braşov fără a-i da o bere şi fără a-i mulţumi pentru ospitalitatea sa neţărmurită. Vlad era cu un cap mai înalt ca Anton şi acesta se uita la el de jos în sus, ca la o clădire cu zece etaje. Acum purta ochelari fumurii şi puţea a bere.

— Revin eu într-o jumătate de oră după ce fac o baie. Şi, în plus, nu am nici un ban la mine.

— *Pun* eu, nu se dădu bătut Vlad.

— Atunci cumpără o ladă cu bere de la alimentară şi haide la mine.

— La tine? Nu vreau la tine, ci la Cerbul. În seara asta vreau să petrecem pe picior mare. Pentru că eu mi-am vândut maşina şi azi revin acasă.

— Şi cu cât ţi-ai vândut maşina?

— Cu 3.000 şi ceva de dolari.

— Şi cine ţi-a cumpărat-o?

— Habar n-am cine era tipul. Vii la o bere sau?

— Vin, dar numai după ce fac o baie.

— Nu ai să mă ţepuieşti?

—Te-am ţepuit eu vreodată până acum?

— Nu.

— Şi atunci?

— Atunci te aştept în Cerbul. Acum mai fii salon şi dă-mi o ţigară.

După ce făcu vreo doi-trei paşi, două mâini de fier l-au înhăţat de braţe pe Anton şi l-au tras în Cerbul, contrar voinţei sale, dar mai ales dorinţei de a o vedea mai repede pe Lora. Vlad îl ducea pe sus, pe scări, în restaurant. Oamenii treceau şocaţi pe lângă ei, dar nimeni nu a zis nici pâs. Vlad îl trânti la o masă şi îl încleştă de un braţ până când Anton i-a promis că o să stea liniştit. După ce-şi vânduse maşina şi nu mai depindea de nimeni, cu Vlad se petrecură nişte metamorfoze ciudate, transformarea subită a acestuia dintr-un miel blând într-un lup fioros îl puse pe gânduri pe Anton. După ce-şi vânduse maşina, devenise cu totul alt om. Era de nerecunoscut. Părea a fi un bădăran obişnuit din Chişinău, epilogă Anton, care vrea cu orice preţ să-şi impună voinţa. Auzindu-l cum vorbeşte şi se poartă, Anton se întrebă dacă nu ăsta şi era adevăratul Vlad. El vru din nou să se scoale, pretextând că e foarte obosit, dar Vlad îi tăie respiraţia, izbindu-l cu un pumn în piept. Vrând-nevrând, Anton înghiţi o bere. Şi oare ce-i mai unea acum pe ei doi, că prea diferiţi deveniseră? Doar pofta de bere? Nu pe Vlad voia să-l vadă Anton în clipele alea, ci pe Lora. Cu ea ar fi vrut acum să stea la poveşti şi nu cu vânzătorul de maşini, probabil furate din Germania. De aia, fără a mai aştepta vreun ajutor din altă parte, împinse o sticlă de pe masă şi aceasta s-a spart în zeci de cioburi, iar el sări în picioare şi o rupse la fugă în jos, pe scări. Vlad o zbughi după el, iar după ei amândoi, paznicii din restaurant. Aceştia din urmă erau siguri că au tulit-o ca să nu-şi plătească consumaţia şi l-au împresurat pe Vlad, doborându-l la podea, pe când Anton le fugi printre degete. Înjurăturile lui Vlad l-au urmat pe Anton şi în casa scărilor. Îl înjura ca la uşa cortului. Iar el nu înţelegea de ce. Adică înţelegea că Vlad pleca astăzi şi că voia să-i facă cinste, dar oare de ce nu l-a crezut că o să revină? Închizând uşa în urma sa, Anton îl uită imediat pe Vlad şi fugea de mânca pământul spre garsoniera sa din Schei, pentru a o revedea pe Lora.

La colţul străzii, Matei Rusu îl opri ca să-i recite un nou poem de-al său. Îl prinse într-un moment foarte nepotrivit. Numai de poemele lui Matei nu-i ardea în acele secunde. Nu putea să-i spună asta fără să-l supere, dar era musai să scape cât mai repede de tip. A încercat să se scuze că se grăbeşte, dar

poetul se făcu foc şi atunci a zis, bine, hai recită-mi poemul. Dar ochii îi fugeau în toate părţile şi nu-l asculta. Pe Matei însă treaba asta nu-l împiedica să-şi scandeze poemul. Oare chiar nu-i păsa că Anton nu-l asculta? Sau pentru el asta nu avea o prea mare importanţă odată ce îşi putea face meciul cum voia el. Pe de altă parte, lui Anton chiar îi plăcea poezia lui Matei şi regreta că l-a prins în nişte circumstanţe atât de inoportune. Însă nu avea de ales decât să fie foarte nepoliticos cu Matei şi îl părăsi la mijlocul poemului, luând-o la fugă în sus spre securitate, fără a-i explica de ce, lăsându-l să creadă vrute şi nevrute. Bucuros că a scăpat de Matei se apropie cu paşi vijelioşi de garsoniera sa şi descuie uşa şi intră val-vârtej înăuntru, unde spera s-o găsească pe Lora, cu mâinile între genunchi sau fumând la fereastră şi nu o găsi. În schimb, îl zări pe Pleşea, intrând în curtea sa cu o falcă în cer şi cu alta în pământ şi strigând:

— Lora e la tine, bă? De ce mi-ai răpit-o pe Lora, bă? Lora, te implor, iartă-mă, nu am vrut să te lovesc, numai întoarce-te la mine. Anton, dacă nu o laşi pe Lora să plece imediat, am să-ţi sparg nu numai uşa, dar şi dinţii. Hai, deschide mai repede uşa, bă!

Anton nu ştia cum să procedeze, odată ce Lora nu era la el. În mod normal, ar fi trebuit s-o ia la goană. Dar, dacă ar fi ieşit din casă, unde înlemnise de frică, ar fi căzut din lac în puţ, pentru că tipul l-ar fi observat imediat şi s-ar fi luat după el. Acum regreta că nu rămăsese să-i asculte poeziile lui Matei, la o cafea, căci tipul îl invitase. În aceste clipe ar fi preferat să-i asculte poemele lui Matei decât ameninţările lui Pleşea. Dar la ce-i mai puteau folosi acum aceste regrete? I s-au tăiat genunchii, când a înţeles că nu mai avea unde să fugă dacă Pleşea n-o să plece singur. Dar timpul se scurgea şi Sandu nici gând să se care. Bătea darabana cu pumnii în lemnul ud al uşii lui Anton şi îşi sucea gâtul în toate părţile, de parcă se aştepta ca Lora să iasă afară din casă sau să apară subit în poartă. Privindu-l mai îndeaproape, Anton şi-a dat seama că Pleşea venise să-i ia gâtul, fiindcă era ferm convins că Lora fugise la el. Anton nu credea că, într-o confruntare directă, i-ar fi putut face faţă, aşa că tăcea chitic, stând lipit de lemnul ruguros al uşii şi urmărindu-l prin gaura cheii, perfect conştient că Pleşea ar putea să stea în curtea sa şi până dimineaţă, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru că nu mai avea nici o şansă să adoarmă în noaptea asta. Dintr-odată, Pleşea se năpusti glonte spre gheretă şi Anton se lumină la faţă, dar Pleşea, după ce-şi cumpără o sticlă de bere verzuie, reveni în curte, sugând din ea. Pe neaşteptate, o proiectă în uşa lui Anton şi o făcu ţăndări. Cât ai bate dintr-un picior, reveni la chioşc şi mai cumpără o sticlă, pe care iar o aruncă în uşa lui Anton. Bine măcar că nu în fereastră.

Într-un sfert de oră, curtea sa se umplu de cioburi, dar nici un vecin de-al său nu se iţi în ogradă, cu toate că, probabil, stăteau în spatele draperiilor şi urmăreau ceea ce se întâmpla. Dar de ce nu chemau poliţia? Iată un lucru pe care Anton nu-l putea pricepe, după cum nu înţelegea şi de ce nu-l lătrau câinii pe Pleşea. Să se fi speriat dihăniile de Sandu şi să se fi ascuns care şi pe

unde a putut? Oricum ar fi, Pleşea continua să spargă sticlă după sticlă şi nimeni nu-i zicea nici mâr. De fapt, toate cioburile alea împrăştiate pe beton aveau semnificaţii simbolice; erau un avertisment pe care i-l adresa lui Anton. Adică, prin acele cioburi împrăştiate prin toată ograda, Pleşea îi zicea că o să-l spargă şi pe el în bătăi, la fel cum a spart sticlele alea verzui de bere, dacă nu o să-i dea voie Lorei să plece sau dacă o să încerce iar să se lipească de ea. Sună telefonul. Un vecin iritat ţipa la Anton să-şi potolească prietenul, dacă nu vrea să aibă neplăceri. Dar de ce oare nu-i reproşa nimic chiar lui Pleşea? Câine-câineşte, s-a îndepărtat de uşă şi s-a ascuns după un dulap, de unde Pleşea nu putea să-l ginească. Acum era tot mai departe de Lora, iar timpul se scurgea în defavoarea sa. Anton se uita la tufele ude de viţă-de-vie, din grădină, şi nu-şi putea imagina că, pe vremuri, au putut fi atât de buni amici. Relaţiile lor s-au răcit după ce au cunoscut-o pe Lora. De atunci, au început să se viziteze tot mai rar şi să discute şi mai rar, până când au devenit duşmani în toată legea.

Anton se uita la cărţile de pe rafturi, din care nu mai citise nimic de când se îndrăgostise de Lora, şi se întreba dacă Pleşea a realizat că e acasă sau nu? Se pare că nu, altfel, de mult i-ar fi spart uşa. Poate că găsea că a plecat cu Lora în oraş şi îi aştepta să revină.

Dintr-odată, se lipi ca o broască de podea, cu genunchii tăiaţi, pentru că-l văzu pe Pleşea holbându-se în ferestre. De-a buşilea, se târî în baie, sperând că acolo nu o să-l zărească. Îngerul său păzitor îl împinse să se uite pe geam, exact în clipa când Sandu ridică o ghioagă deasupra capului şi se pregătea să izbească în geam. Cât ai bate dintr-un picior, Anton descuie uşa şi zbură în stradă. O sticlă, zbang, se izbi în tulpina arţarului pe lângă care fugea şi câteva cioburi i se împlântară în braţul drept. Apoi o altă sticlă îi vâjâi pe lângă ureche şi îi căzu în faţă, spărgându-se în zeci de cioburi. Urletele fioroase ale lui Pleşea întărâtară câinii din cartier, dar nimeni nu se iţi afară. Pleşea tropăia în urma sa, prin dreptul bisericii româneşti. Pleşea alerga după Anton strigând să-i spună unde a ascuns-o pe Lora. Răsuflarea sa îl frigea în ceafă, iar răcnetele sale i se înfigeau în stomac ca nişte lovituri de spadă.

— Tu pe deasupra mai eşti şi fricos, secăturo. Şi ce îţi imaginai, că nu o să-mi dau seama că Lora a fugit la tine şi că tu ai ascuns-o undeva? Ce, crezi că nu o să aflu unde ai ascuns-o? Am să aflu, cretinule.

Nici una, nici două, îl ajunse din urmă şi îl înşfăcă de maiou şi acesta începu să pârâie în mâinile lui Pleşea. Noroc că Anton reuşi să sară în caroseria unui autobuz care tocmai atunci se urni din staţie. Şoferul închise uşile, lăsându-l pe Pleşea să sprinteze bezmetic în urma maşinii. Se vede că şoferul urmărise meciul dintre ei şi se situase de partea lui Anton, închizându-i lui Pleşea uşa în nas. Stătea chircit pe scaun, tremurând de frică. Îi era limpede că nu se mai putea întoarce acasă, dacă nu voia să dea de dracu', adică de Pleşea. Dar nici pe Lora nu-şi putea imagina unde ar fi putut-o căuta. La cine s-ar fi putut duce? Chiar nu-l tăia capul.

A coborât din autobuz în coasta Camerei de Comerţ şi a luat-o direct spre sediul poliţiei. Într-un birou înecat în fum de ţigară, un poliţist se forţa să prindă şpilul. După care îl puse să scrie o declaraţie. Apoi, hodoronc-tronc, se apucă să urle la el că a scris-o ilizibil. După ce o rupse în bucăţi, îi ceru s-o rescrie, dar cât mai citeţ posibil. Ajuns afară, fumă trei ţigări, una după alta. Nu ştia unde s-o mai caute pe Lora. A mers la Veronica. Apoi la Corina şi Irina. Apoi iarăşi a revenit pe Colonel Buzoianu. Acolo îl şi găsi Olga care îl apucă de mână şi-l târî după ea. Vrei să ştii unde e Lora? Cum să nu. Voia, fireşte. După ce uşile casei ei s-au închis în urma lor, Olga îi povesti că, după ce Pleşea a bătut-o, Lora a fugit la bunică-sa la ţară. Iar el, la rândul lui, îi povesti cum a vrut Pleşea să-i dea la bot, crezând că el i-a răpit-o pe Lora, şi Olga îl sfătui să-l dea la poliţie.

— Dar l-am dat.

— Când?

— Acum câteva clipe.

— Şi?

— Un curcan mi-a râs în nas că nu se bagă în borşul literaţilor. Ba chiar a început să urle la mine şi m-a îmbrâncit afară, i-a mai povestit Anton.

— De aceea că eşti moldovean?

— Nu cred că din cauza asta, i-a zis el şi limba i se împletici în gură. Mai degrabă pentru că eram eu prea tulburat. Nu ştiu cum, dar m-au năpădit emoţiile chiar în biroul poliţistului.

Olga îl privea galeşă, însă lui îi tremurau genunchii. Alb la faţă, se prăbuşi într-un fotoliu.

— Hai, linişteşte-te, i-a zis ea şi l-a apucat de mână şi i-a adus din bucătărie un pahar cu vin roşu. Apoi i-a mai adus un pahar. După al treilea pahar, inima i-a revenit în piept şi şi-a recăpătat şi glasul.

— Hai să mergem în camera aia ce dă spre Biserica Neagră.

— Haide.

— Eu te-aş putea ajuta să scapi de Pleşea fără să-ţi pleci nasul, sau să cazi în genunchi în faţa lui.

— Măi să fie.

El o privi cu nişte ochi de bou, fără s-o creadă. Ea îşi lipi mâna de mâna sa şi îl privi fix, dar el îşi feri ochii într-o parte.

— Să ştii că nu umblu cu tromboane, îi zise ea şi iar îi atinse mâinile reci ca gheaţa.

— Da, eu ştiu că Pleşea are bicepşi de oţel, dar asta nu înseamnă că nu i-am putea veni de hac.

— Bine, dar Pleşea e ditamai huiduma!

— Şi ce dacă?

— Şi cum îl vei pune la punct pe Pleşea?

— Asta e deja treaba mea.

Şi-a retras mâna şi şi-a aprins o ţigară.

— L-aş putea face să revină la gânduri mai bune chiar în seara asta.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar pentru asta ar trebui să-mi faci şi tu un mic serviciu.

— Şi care ar fi acesta?

— S-o uiţi pe Lora, care e, nici mai mult, dar nici mai puţin, o curvă şi tu ştii prea bine asta.

— Iată cum!

Olga îi atinse genunchii cu genunchii ei.

— Dacă nu-i aşa, de ce nu-i acum cu tine?

— Ho, Olga.

— Lora e pur şi simplu o curvă, asta nu vrei să auzi tu. Tu ar trebui să-i mulţumeşti lui Pleşea că târfa aia i-a bătut lui în uşă şi nu ţie, nu să disperi. Dar tu chiar crezi că ea acum e la bunica ei la ţară?

— Da' unde ar mai putea fi?

— Oriunde.

— Adică?

— Poate e la Cătă.

— Ei, asta nu o mai cred.

— Atunci la Matei Rusu.

— Nici pe asta n-o cred.

— Pentru că eşti tare naiv.

Olga slobozea rotocoale de fum în direcţia lui Anton. El încerca să discearnă adevărul de minciună din vorbele Olgăi şi nu putea. Nu-şi amintea ca Matei să-i fi vorbit vreodată despre Lora. Sau Cătă. Pur şi simplu, era o nouă invenţie de-a Olgăi, care, eminamente, nu o înghiţea pe Lora, care avea un succes nebun la bărbaţi şi încerca să-l aţâţe contra Lorei.

— Ceea ce nu înţeleg eu e de ce mai vrei să fii cu tipa asta după ce te-a părăsit de-a atâtea ori.

Olga îi atinse degetele cu degetele sale.

— Tu crezi că fabulez?

— Exact.

— Aşa e că nu crezi o iotă din ce-ţi povestesc?

— Da, nimic.

— Dar ştii de ce?

— De ce?

Anton şi-a aprins o ţigară şi s-a zgâit la ea.

— Pentru că, de-a lungul vieţii tale, tu ai avut foarte puţine femei ca să le poţi înţelege cu adevărat, iar Lora e o femeie foarte subţire. Nu sexul o interesează pe ea, ci cu totul şi cu totul altceva.

Anton îngheţă cu ţigara în gură.

— Şi, totuşi, oare unde ar putea fi Lora acum?

— În urmă cu vreo oră, era la bunica ei. Iar în urmă cu vreo patru, fugise de la Pleşea, după ce tipul îi pocnise un pumn în nas şi îi năclăise faţa de sânge.

— Da' tu de unde ştii toate astea?

— Pentru că eu am ajutat-o să fugă.
— Chiar şi dacă nu o suferi deloc?
— Da. Eu însă nu te sfătuiesc să te mai gândeşti la curva aia imundă.
— De ce?
— Vrei să-ţi aduc şi alte argumente?
— Da.
Olga i-a luat mâna şi i-a trecut-o peste cicatricele de pe umăr.
— Ştii de unde sunt?
— Nu.
— Ea mi le-a făcut.
Era îngrozit. Câte lucruri nu le ştia despre Lora! Olga şi-a cufundat privirile în ochii lui, dar nu a vrut să-i deschidă şi alte paranteze. Când? Şi de ce i-a făcut aceste cicatrice?
— Dar ştii că unele fete de treabă sunt moarte după tine?
— Care, de exemplu?
— De exemplu, eu.
— Tu?
— Şi nu de ieri sau de alaltăriei, dar de cum te-am văzut păşind pragul *Monitorului de Braşov*. Anton, eu sunt topită după tine încă din prima clipă de cum te-am văzut. Hai, uit-o pe curva aia şi hai să fim împreună. Vrei? Vrei să fii cu mine?
Declaraţia Olgăi îl lăsă cu gura căscată. La orice s-ar fi aşteptat, numai nu să-i ceară să fie prieteni.
— Ei, hai zî-mi, dragul meu, dacî vrai sî şii cu mini sau nu?
Auzind-o vorbind în grai moldovenesc, a rămas fără piuit.
— Şi eu sunt basarabeancă. Nu ai ştiut asta?
— De unde să ştiu, odată ce ai un perfect accent dâmboviţean şi toţi te cred bucureşteancă din maţe?
— Am terminat Academia Militară din Bucureşti, acum doi ani, şi am rămas în ţară. Dar de loc sunt din Ungheni. Însă nimeni nu ştie despre asta. Tu eşti primul.
— Iată cum, a exclamat el surprins. Şi eu sunt din Ungheni. Şi de ce te-ai angajat în presă?
— Fiindcă nu mi-am găsit vreun loc în armată.
Pe nepusă masă, ochii i s-au înăsprit.
— Hai, zi, Anton, vrei sau nu să scapi de grandomanul ăla de Pleşea?
— Dar cum? Cum aş putea să scap de el?, a bâiguit el mirat.
— Asta nu te priveşte pe tine, dragul meu, a exclamat ea cu o voce onctuoasă şi l-a înşfăcat de braţ. Ochii începură să-i strălucească.
— Eu l-aş putea face pe Pleşea să-ţi pice şi în genunchi, dacă trebuie, şi chiar în camera asta, i-a repetat ea şi îl apucă de ceafă cu o mână şi îl pupă lacom pe buze. Stăteau la balcon şi se uitau la oraşul ce se lăţea în jur. Şi atunci şi-a amintit de un roman pe care-l citise înainte să plece la Craiova – *Darul lui Humboldt* –, pentru că ceea ce i se întâmpla în acele clipe semăna

foarte mult cu o scenă din acel roman pe care îl citise vara trecută în Flutura, în două zile. Ca asemănarea să fie perfectă, mai trebuia doar să-l întrebe dacă primeşte sau nu să fie cu ea în timp ce l-ar fi apucat de păr şi l-ar fi dat cu capul în jos. Dar Olga pesemne că nu-l citise pe Bellow, pentru că, în loc să facă toate chestiile astea, a îngăimat:

— Indiferent ce sentimente îi mai porţi tu Lorei, te vreau şi în seara asta şi numai pe tine. Tu ştii că eu sunt foarte bună la pat. Nu cred că vei mai găsi vreo altă femeie cu care să te simţi mai bine în pat. Şi nu cu Lora, care susţinea că tu eşti impotent.

Olga îşi scoase fusta de pe corpul ei mlădios şi minunat. Şi el îşi aminti cât de bună era la pat. Asta nu avea cum s-o uite.

— Dar cum ai să-l faci pe Pleşea să revină la sentimente mai bune?

— Oare nu ţi-am spus ce facultate am terminat?

— Şi ce ai să-i faci lui Pleşea?, o întrebă el cu o voce spartă.

— Pliscul mic, poetule, că asta nu mai e treaba ta.

— Şi, totuşi?

— Mai nimica toată, îl trase Olga la ea. În câteva clipe s-a trezit gol şi cu Olga deasupra sa. Clipele alea cât au făcut dragoste au fost chiar foarte frumoase. Dar, după ce a ejaculat, Olga iar îl întrebă:

— Ei, ce zici, vrei să fii împreună cu mine sau nu? Te-ai putea muta cu traiul la mine, îi propuse Olga în timp ce se îmbrăca.

— Dar eu vreau mai întâi să dau de Lora, chiar şi dacă ea m-a părăsit, eu încă mai cred că o s-o găsesc, deşi acum nu ştiu unde e, eu sunt sigur că ea are nevoie de ajutorul meu, după tot ce i s-a întâmplat, numai eu o pot ajuta, vreau s-o ajut să-şi recapete încrederea în sine, eu trebuie s-o găsesc, îi turuia el Olgăi, care, ca să nu-l audă, a scos de pe un raft un roman, primul care i-a căzut sub mână şi s-a cufundat în lectura lui.

Tocmai atunci începu să zbârnâie telefonul şi ea scăpă romanul din mână şi Anton îl culese de jos. Romanul se chema *Un american la Paris*. Aton îl ridică deasupra capului şi-l băgă înapoi pe raft, în timp ce Olga apăsă pe buton, lăsând ca vocea lui Pleşea să se revarse în cameră. Era cu capsa pusă. El credea că că Lora fugise cu Anton şi voia să-i scoată pe amândoi, chiar şi din pământ. De aia o iscodi pe Olga dacă nu ştie pe unde sunt cei doi şi cum i-ar putea dibăci. Oare nu sunt la tine?, o întrebă el. Olga acoperi telefonul cu palma şi îl întrebă ce să-i răspundă. A dat din umeri. Olga se ridică din pat, privindu-l compătimitoare. Privirile ei i se împlântau în ochi, aşa cum un cuţit s-ar înfige într-o ciozvârtă.

— Nu, nu sunt la mine, Sandu, îi zise ea lui Pleşea şi-i închise telefonul. După care, s-au pupat cu sete.

— Ei, ce zici, poţi să o uiţi pe Lora şi să fii prietenul meu?

El se îndepărtă de ea şi-i spuse:

— Nu, eu nu pot s-o uit. Eu trebuie neapărat s-o găsesc. Presimt că ea are nevoie de ajutorul meu.

Zbârnâi teleofonul. Era din nou Pleşea.

— Tu ştii unde sunt eu acum? Ia uită-te în jos! Sunt la intrare şi apăs clanţa cu mâna. Nu ştiu de ce, dar sunt sigur că tu eşti sus şi că împreună cu tine sunt Anton şi Lora. Nu-i aşa, Olga?

— Nu, Sandu, Anton nu e sus, îi zise Olga. E la redacţie. M-a sunat acum şi mi-a mărturisit că, în seara asta, vrea să doarmă la redacţie. Dacă te duci chiar acum la *Monitorul*, ai să-l iei ca din oală.

Sandu îi mulţumi şi închise. Au ieşit împreună la balcon şi l-au văzut cum se îndrepta spre redacţie. A privit-o fix în ochi şi a întrebat-o de ce nu l-a dat pe mâinile lui Pleşea. Ea, însă, îşi feri privirile într-o parte şi nu-i răspunse nimic, dar peste câteva minute, îl îndemnă să plece.

— Hai, du-te şi o caută pe Lora aia a ta, ce mai aştepţi!?

Şi el deschise uşa şi ieşi afară. Ploua. Ploua cu găleata. Era o ploaie rece ca gheaţa. Dar nu asta îl făcu să se dea la dos, ci faptul că îl zări pe Pleşea croindu-şi drum cu coatele prin mulţime şi alături de el pe Lora. Avansau îmbrăţişaţi şi se pupau din mers. Nu le păsa că plouă. Li se fâlfâia că era o ploaie rece ca gheaţa. Ei erau mai mult decât fericiţi. Deodată, el o apucă de mijloc şi o învârti în jurul său şi ea ţipă de bucurie. Apoi ea îl încolăci cu braţele după gât şi îi şopti nu ştiu ce la ureche. Se purtau ca nişte oameni dragi care nu s-au mai văzut tare de mult. L-au observat şi pe el, dar au trecut pe alături fără să-l salute. Zădărându-l cu săruturile lor pătimaşe. Şi atunci, făcu calea întoarsă şi sună la uşa Olgăi. Dar ea nu vru să-i deschidă uşa şi el a traversat tot oraşul prin ploaie, printr-o ploaie rece ca gheaţa, ud ca o ridiche, până şi chiloţii i se udaseră, nemaivorbind de ciorapi, acasă a ajuns ud-ud şi zgribulit ca un arici, după ce a sprintat printre blocuri, printre picăturile înţepătoare de ploaie, care-l asaltau continuu ca un roi de viespe. Nu e de mirare că a făcut febră şi că a zăcut la pat o săptămână. O săptămână nu-l vizită nimeni, cu toate că reuşi să-şi anunţe colegii de la ziar şi de la cenaclu că a căzut la pat. Abia duminică ieşi din casă şi, ca un făcut, din nou ploua. La adăpostul umbrelei, se deplasă cu paşi mărunţi spre centrul oraşului. Prin geamul cofetăriei Casa Dulce o văzu pe Olga pe genunchii americanului şi îl apucă o ciudă uriaşă. O revoltă faţă de sine, în primul rând. Îl strânse ceva în spate şi-l apucară năbădăile. Şi mânia. Deveni isteric şi nervos. Izbi cu pumnul în peretele cafenelei. Ca un om tare cătrănit. Se gândi: acesta-i sfârşitul. Se gândi că, după ce a pierdut-o pe femeia pe care el o iubea, acum a pierdut-o şi pe femeia care îl iubea pe el. Adică a pierdut tot. Nu numai tot ce se putea pierde. Şi îl încolţi regretul că nu a putut-o preţui pe Olga aşa cum ar fi meritat. Şi ea merita. Uitându-se prin fereastra apoasă a Casei Dulci la formele ei unduitoare şi ameţitoare, la sânii ei tulburători şi guralivi, la mijlocul ei misterios ca un vis, la picioarele ei fragede ca florile de cireş, simţi că i-a dat cu piciorul şansei de-a fi fericit. Doar după ce o văzu pe Olga urcându-se ca un melc pe genunchii americanului pe care-l înlănţui cu mâinile pe după ceafă, realiză ca a pierdut o comoară, o comoară de parfumuri şi de dulceţuri, o comoară de vise şi promisiuni, într-un cuvânt, o comoară de frumuseţe. Doar după ce o văzu pe genunchii americanului, realiză că nu pe

Lora o iubea el, ci pe Olga. Doar pe Olga. Şi de mult, de foarte de mult. Doar că abia acum şi-a dat seama de asta. Ce orb fusese până acum, odată ce nu a putut-o recunoaşte în Olga pe femeia pe care o iubea, în Olga, alături de care muncea cot la cot în redacţia aceluiaşi ziar. Lora fusese o mare minciună. Un foc de paie. O pală de fum care i-a înceţoşat vederea ca să n-o poată vedea pe Olga, pe care ar fi trebuit s-o caute din capul locului. Acum, ea era a altcuiva şi pe el îl cuprinse disperarea. Disperarea de-a fi înţeles prea târziu care era, de fapt, femeia pe care o căutase mereu. Acum ştia care era, dar o pierduse. În secunda următoare însă, îl cuprinse un mare dezgust. Pentru că realiză că între Olga şi Lora nu e nici un fel de diferenţă. Virtuoasa şi nobila Olga, Olga cu nas subţire, femeia valorilor înalte, Olga cea visătoare e la fel ca şi târfa aia de Lora. Fu destul ca americanul ăla să-i facă cu degetul, ca ea să-şi uite toate valorile morale şi să-i sară în braţe. Să-i sară în braţe unui om pe care-l dispreţuia. Ce mult seamănă cele două femei, îşi mai spuse Anton. Ceea ce le deosebea erau doar circumstanţele. Dar atunci când aceste circumstanţe au devenit identice, au dispărut şi diferenţele dintre ele. În acelaşi timp, simţea că pe Olga o iubea mai mult ca pe Lora şi că pe Olga ar fi fost capabil s-o ierte, dar pe Lora niciodată.

Se târa pe străzi turbând de furie contra ei, căci nu-şi putea explica şi basta cum de oare s-a putut întinde şi ea în faţa acestui străin, aşa, ca o româncă oarecare, ea nefiind însă o femeie oarecare. Nu pe american era el ofticat în acele clipe, ci pe Olga. Încă mai suferea că a pierdut-o. O durere arzătoare îi scobea coşul pieptului. Suferea atât de tare, că vedea negru în faţa ochilor. Nu se putea împăca cu gândul că, abia de a găsit-o, că a şi pierdut-o pentru totdeauna, ca într-o poezie de Arghezi. Părăsindu-l, ea îl izgonea şi din Braşov. Din starea asta de melancolie dureroasă îl trezi Lucică Vociu care-l acuză că-şi spionează colegele şi Anton fugi de acesta ca de o oală fierbinte. Fugi ca să-şi păstreze revelaţia pe care o avu în privinţa Olgăi şi s-o mursece în voie. Lucică Voicu se ţinea după el ca o tinichea, învinuindu-l că a spionat-o pe Olga, ceea ce, în parte, era adevărat, dar, în parte, era şi o mare minciună. Lucică Voicu ţipa în gura mare că aşa fac numai kaghebiştii şi atunci Anton se opri locului şi îl aşteptă să se apropie. După care se aruncă la gâtul acestuia şi vru să-l doboare la pământ, dar Lucică Voicu se dovedi a fi foarte puternic şi îl trânti pe Anton cu spatele de asfalt şi începu să-i care pumni în faţă. Dacă Matei nu l-ar fi smuls pe Anton din mâinile lui Lucică Voicu, cine ştie cu ce s-ar fi terminat scuturătura lor şi unde ar fi fost acum şi unul, şi altul.

Cătălin gesticula la o masă doldora de sticle goale, în faţa unui grăsan care stătea cu spatele spre uşa de la intrare. Toate mesele erau ocupate, iar unii dintre clienţi înghiţeau berea în picioare. Cătălin l-a zărit şi s-a repezit spre Anton, cu mâinile larg desfăcute în părţi. L-a îmbrăţişat şi i-a bolborosit în ureche că se bucură foarte tare că l-a întâlnit. Duhnea a whisky. Şi a fum de ţigară, cu toate că nu fuma.

— Tocmai pe tine te căutam. Dacă ai şti cât de tare mă bucur că te-am

întâlnit! Numai tu mă mai poţi salva!

— Cum?

— Îţi spun imediat. Vreau să te rog să-l conduci pe american la Chişinău, îi strigă Cătă în ureche, încercând să acopere vacarmul din bar.

Anton îşi plimbă privirile pe faţa lui Cătă contrariat. Grăsanul se sculă în picioare şi ieşi pe uşă afară. Era americanul.

— Poţi?

Stăteau cu coatele lipite de masă şi se uitau unul la altul. Chelnerul le aduse câte un whisky.

— Şi de ce nu-l conduci tu?

— Pentru că mi-a născut Cristina, acum o oră. A născut cu o jumate de lună înainte de termen.

— Să-ţi trăiască!

— Mulţumesc.

— Ce ai: fată sau băiat?

— Băiat. Şi îl cheamă Ferdinand.

Au mai supt o înghiţitură.

— Frumos nume. Ferdinand Bod! Sună bine!

— Îl conduci sau nu?

— Tu îmi propui mie treaba asta, după ce tipul ăsta mi-a furat două iubite. Tu eşti nebun, Cătă. Pe tipul ăsta tu îmi propui să-l conduc la Chişinău, după tot ce mi-a făcut mie. Tu oare eşti sănătos la cap?

— Dar în felul ăsta ai s-o smulgi pe Olga din braţele lui?

— Da pe dracu'. Oare nu te temi că pe drum i-aş putea trage cu ceva în cap?

— Nu mă tem.

— Nu mă ispiti, Cătă Bod. Şi apoi, cum crezi, oare lui i-ar plăcea să afle cine-i va fi ghid până la Chişinău?

— Lora i-a spus că tu eşti fratele ei. Iar Olga, Olga l-a asigurat că între voi doi nu e nimic altceva decât faptul că sunteţi colegi de redacţie.

— Paraşutele.

— De aia americanul s-a bucurat că-l vei conduce tu şi nu cineva pe care nu-l cunoaşte.

— Tu l-ai asigurat că eu îl voi însoţi la Chişinău, înainte să obţii acceptul meu?

— Da. Şi eu te rog să nu mă refuzi. Pentru că mi-a născut nevasta şi eu trebuie să rămân lângă ea.

— Atunci să se ducă singur.

— Moldova e o ţară foarte periculoasă, unde oamenii sunt jefuiţi şi împuşcaţi pe stradă, şi nu aş vrea să risc. E ţara traficanţilor de fiinţe umane şi a vânzătorilor de rinichi. E ţara racheţilor, dar eu vreau ca tipul ăsta să ajungă viu şi nevătamat la Chişinău. Fă asta pentru mine, *please*.

— Să se ducă Sandu Pleşea!

— Iar începi.

— Dar de ce nu?

— Pentru că el nu e din Republica Moldova?

— Dar eu ce, sunt?

— Te trădează accentul.

— Dar de ce nu mă crezi când îţi spun că nu sunt din Republica Moldova? Eu nu sunt din Republica Moldova, ci din Târgu Secuiesc.

— Pe dracu' din Târgu Secuiesc. Anton, nu-mi umbla mie cu cioace, că nu ne ştim de ieri sau de alaltăieri.

— Dar eu paşaport nu am.

— Îl ai. E la mine, îi zise Cătă şi îi întinse paşaportul. Vezi să nu-l pierzi din nou.

— De unde-l ai?

— Nu mai ţii minte când l-ai aruncat pe fereastră la ziua lui Matei Rusu? Ai uitat asta? În fine, Cristina l-a cules din stradă.

Anton răsfoia paşaportul. Într-adevăr, era paşaportul său şi îi frigea mâna. Deodată, şi-a amintit de beţia aia de pomină când l-a aruncat în stradă. Nu ştia că nevasta lui Bod l-a cules din colb. Credea că scăpase de el o dată şi pentru totdeauna.

— Am să ţi-l dau doar când ai să urci în tren.

Apoi Cătă l-a cuprins pe după umeri şi i-a şoptit la ureche.

— Dacă ai şti cât de tare am vrut să merg chiar eu la Chişinău, căci sunt îndrăgostit de oraşul vostru, dar nu o pot lăsa singură pe Cristina în momentele astea.

Nimeni nu stătea prea mult în bomba aia zgomotoasă. După câteva sute de votcă, oamenii o tăiau rapid din loc. Numai ei prinseseră rădăcini pe terasa aia. Brusc, Cătă se întoarse spre Anton şi un şmah de whisky îl izbi în faţă.

— Lasă, lasă că ştiu ce ţi-a făcut americanul, dar aici nu e vorba de el, ci de mine. E vorba să-mi faci mie un serviciu. Adică să-l conduci în locul meu.

Prin geam, Anton îl văzu pe bucureştean şi înlemni cu paharul în mână.

— Sigur că da.

Chitaristul venea direct spre el.

— Atunci, hai să mergem chiar acum la gară!

Cătă îl măsura nedumerit.

— Nu are sens, odată ce trenul pleacă abia diseară.

Anton se dosi în spatele lui Cătă, sperând că bucureşteanu' nu o să îndrăznească să se ia de el de faţă cu prietenul său.

— S-a întâmplat ceva?, îl scrută perplexat Cătă.

— Mai nimic. Dar ar trebui să trec pe acasă ca să-mi iau bagajele şi pe la redacţie ca să-i anunţ că plec.

Părăsind localul, lui Anton îi mai reveni sângele în obraz şi deja nu mai voia să plece nicăieri. Şi când vru să-i spună lui Cătă că s-a răzgândit, îl văzu pe bucureştean în spatele lor, ţinându-se ca un mărăcine de ei.

— Şi unde ne vedem?

— La nouă, la gară. Dar nu vrei să-l vezi pe fiul meu?

— Cum să nu.

Şi au mers împreună la maternitate. Dar bucureşteanul se ţinea ca un scai de ei. Cătă a aruncat cu o pietricică în geam şi, atunci când Cristinuţa a deschis fereastra şi l-a ridicat deasupra capului pe Ferdinand, l-a văzut şi bucureşteanul. Cu toate că nu prea avu ce să vadă, fiindcă Ferdinand era o mogâldeaţă roşie care zbiera întruna. Au mers pe o terasă din spatele maternităţii şi Cătă i-a făcut cinste cu un coniac. Au cinstit în sănătatea lui Ferdinand. Bucureşteanul stătea la o masă de vizavi şi se uita ţintă la Anton.

— Acum ai priceput de ce nu mă pot duce la Chişinău?

— Asta am înţeles. Altceva nu înţeleg eu. Cum o să-l conduc pe american la Chişinău, dacă n-o rup deloc în engleză?

— Poate că aşa e şi mai bine.

— Dar el ştie româna?

— Nu o ştie.

— Şi atunci cum naiba o să vorbim?

— Da’ de ce în pula mea vreţi voi să vorbiţi? Şi despre ce aţi putea voi să vorbiţi, după tot ce s-a întâmplat între voi?

Cătă mai ceru câte un rând de coniac şi câte un kebab, de parcă voia să-l îmbete. Bucureşteanul dispăru şi lui Anton îi veni curajul.

— Cătă, tu mă crezi un tembel, frate, dar eu nu voi bate un drum de la Braşov până la Chişinău cu un tip care şi-a bătut joc de mine cum a vrut. Nu, Cătă, caută un alt fazan, i-a mai strigat Anton şi s-a ridicat de la masă, ca să plece, dar nu înainte de a-i întoarce şumuiagul de lei. După care, între ei se aşternu o tăcere grea. Lui Cătă vocea îi deveni nesigură. Nici măcar nu îndrăznea să se uite la Anton.

— Nu uita, bătrâne, că tu pe mine mă ajuţi, şi nu pe el. Nu uita asta.

Bucureşteanul reveni pe terasă şi îl fixă pe Anton cu nişte ochi foarte răutăcioşi şi ironici. Abia aştepta să se care Cătă pentru a tăbărî asupra poetului şi a-l pune la punct. Privindu-l, Anton şi-a dat seama că, pentru câteva zile, ar fi bine să se care din Braşov, dacă nu vrea să-şi găsească naşul, dar nu numai din cauza chitaristului sau al lui Pleşea, ci pentru că prea multe lucruri nasoale i se întâmplaseră în ultimul timp ca să mai poată rămâne în acest oraş în care locuiau şi cele două femei care i-au provocat atâta suferinţă în ultimele săptămâni. Din cauza asta, şi nu că i-ar fi fost frică de bucureşteanul ăla râios, se gândi că ar fi bine să părăsească pentru o perioadă Braşovul şi să plece pe „tărâmul lui Kafka“, vorba lui Mitoş Micleuşanu sau, cum ar spune Iulian Ciocan, „pe tărâmului lui Saşa Kozak“.

— OK, Cătă, să ştii că am să-l conduc la Chişinău, dar am să fac treaba asta numai şi numai de dragul tău. Acum, du-mă cu un taxi la redacţie ca să-mi anunţ şefii că merg la Chişinău, îl rugă el pe Cătă, în timp ce în minte îi încolţi un plan. După ce trenul o să se pornească, o să-i tragă americanului cu o sticlă în cap şi o să-l arunce din tren. Şi Olga va fi din nou a lui.

Ţinându-se de mâini, Lora şi Pleşea avansau spre linia a patra, unde staţiona trenul Bucureşti – Sibiu. De la chioşc şi-au cumpărat câte o bere şi s-

au apucat să le bea din picioare. Lorei îi alunecă sticla pe asfalt, spărgându-se în zeci de cioburi, când o zări pe peronul de vizavi pe Olga cuibărită la pieptul americanului. Se uita la american şi la prietena sa, cu ochii broştiţi. Apoi se răsuci spre Sandu, în spatele căruia un tren pufăia pe linie.

— O vezi? Asta nu e cumva Olga?

Pe peron ploua, iar Olga îşi studia vârfurile pantofilor, acoperiţi de norii de fum răspândiţi de locomotivă, în timp ce Martin o strângea cu tandreţe la piept, pupând-o pe lobul urechii, aşa cum o pupase de nenumărate ori pe ea. Lora turba de furie şi Olga nu putea să nu vadă asta. Ba mai mult decât atât, în timp ce-l sărută pe Martin pe buze îşi ridică sprâncenele spre Lora şi o privi lung, cu nişte ochi maliţioşi şi cruzi. Pleşea o privea încordat pe Lora, care, nici una, nici două, plonjă în pasajul subteran şi ieşi la suprafaţă pe celălalt peron.

— Curva dracului, sări ea la Olga şi o apucă de păr, smulgând-o din braţele americanului. Acum înţeleg de ce m-a părăsit tipul. Pentru tine m-a părăsit.

Şi-i trase o palmă. Dar nici Olga nu se lăsă mai prejos şi-i dădu o replică pe măsură. Iată aşa începu marea păruială între cele două femei care au adunat în jurul lor o ceată de suflă-vânt. În timpul ăsta, americanul o apucă pe Olga de mijloc şi Pleşea, pe Lora, şi au fugit cu ele în braţe, pe peron.

— Curva dracului, răcnea Lora, în timp ce Pleşea cobora cu ea în braţe scările pasajului.

— Curva dracului, ţipă Lora de pe celălalt peron, zbătându-se în braţele lui Sandu ca un peşte pe uscat.

— Curva dracului, urlă de la fereastra trenului albastru, care, chiar în acele clipe, se porni spre Sibiu, ducându-l cu el şi pe fosta iubită a americanului.

Martin o strângea cu delicateţe la piept şi îi pupă buzele înlăcrimate. În timpul ăsta, ţâşni din pasaj şi Anton, care scăpă această scenă. Anton înainta cu paşi mărunţi ceea ce-l făcu pe Cătă să se agite şi să-l zorească. Imediat, Anton fu lângă ei. Cătă i-a strâns surâzător mâna şi l-a bătut prieteneşte pe umăr. Se vedea de la o poştă că venirea lui Anton i-a prilejuit o mare bucurie. De aia, fără să mai stea mult pe gânduri, a înşfăcat rucsacul grăsanului şi s-a pornit în pas alergător spre tren, depăşind o laie de tipe în fuste scurte care sugeau nepăsătoare şi provocatoare în acelaşi timp din nişte ţigări subţiri şi lungi. Ultimul care a sărit în vagon fu Anton. În acelaşi tren, dar în alt vagon, urcă şi poetul Romulus Toma din Braşov, profesor la filologie, conducător al cenaclului *Interstiţii*, flancat de Corina şi Irina. Pe hol, în faţa lui Cătă şi a lui Anton, Martin şi Olga se îmbrăţişau cu sete şi cu neruşinare.

Trenul se porni şi Cătă îi întoarse lui Anton paşaportul moldovenesc şi îl invită peste două zile să-i facă o vizită, în apartamentul său din Tractorul, ca să bea în cinstea lui Ferdinand. După care sări pe peron. Sări şi Olga după el, dezechilibrându-se uşor. Cât ai clipi din gene, vagonul îi depăşi. Cătă se cufundă în pasajul subteran, spre deosebire de Olga care se apucă să alerge ca o nebună pe peron, trimiţându-i bezele lui Martin, care, cât te-ai învârti într-un

picior, se dizolvă printre oamenii de pe hol, într-un mod cu totul şi cu totul inexplicabil chiar şi pentru Olga, lăsând-o pe noua sa iubită cu buzele umflate. După ce Martin dispăru de la fereastră, Olga înlemni încurcată pe peron, nemaiştiind ce să facă mai departe. Totuşi, se luă iar la întrecere cu roţile întunecate ale trenului, sperând că Martin o să reapară la o altă fereastră a trenului. O depăşi şi ultimul vagon, şi Martin nu mai reapăru la vreuna dintre nenumăratele ferestre ale trenului. Pe faţa ei se putea citi o uriaşă dezamăgire. Ea nu-şi putea explica de ce proaspătul ei iubit din America a dispărut subit de la fereastră, lăsând-o să alerge ca tâmpita în urma vagonului. Pentru că încă mai trăgea nădejde că Martin o să-şi scoată capul pe unul dintre geamurile deschise, se încăpăţâna să scormonească cu ochii în ferestrele trenului până când ochii li s-au întâlnit şi Anton îi zâmbi, dar Olga îşi smunci capul într-o parte, total dezabuzată, cu mâinile căzute de-a lungul corpului ca nişte frunze şi cu ochii în lacrimi. Olga se uita pierdută în urma trenului care prindea viteză, neputând înţelege dezertarea lui Martin, care probabil că-i promisese, dădu în bobi Anton, aşa cum îi promisese şi Lorei, c-o s-o ia cu el la Chicago. Şi ţeapă! O ţeapă de milioane. Aşa le trebuie dacă sunt proaste. Nici una, nici două, începu să plângă. Trenul mări viteza, transformând-o pe Olga într-o mogâldeaţă neagră şi nefericită, cu contururi neclare, din ce în ce mai indistincte, până când fu înghiţită cu totul de întuneric. Se pare că, pe lângă stupoare, comportamentul inadecvat al americanului o mai făcu să-l şi urască din tot sufletul. Or, anume acesta şi fu scopul pentru care Anton îi turnă americanului în bere o pastilă de aia, după care îţi vine să te caci tot timpul. Şi pastila şi-a făcut efectul chiar mai repede decât se aşteptase, adică imediat după ce Olga şi Cătă au coborât din tren şi acesta se urni din loc. Dar pe american îl apucă pântecăria chiar un pic mai înainte, când încă o mai strângea în braţe pe Olga, o strângea la piept şi tropăia neputincios din picioare. De aia, după ce Olga sări din tren, într-o secundă, zbură la budă, cu pantalonii pe vine. Dar oare şi acum mai stă la budă? Ca să se convingă de asta, Anton a mers la budă. Americanul înjura de mama focului înăuntru şi Anton reveni în compartiment jubilând că s-a putut răzbuna pe ticălos pentru că i-a furat iubitele. Trecuse o oră şi tipul încă tot mai era la toaletă şi Anton triumfa, era singur în compartimentul pustiu şi triumfa. Totuşi, nu voia să se mulţumească numai cu atât, ci voia să-i facă una şi mai şi. Pentru asta, a mers din nou la budă. A tras de mânerul lipicios, însă tipul nu vru să-i deschidă şi atunci începu să bată cu pumnii în uşă strigând, cu o voce îngroşată, că şi el vrea la budă. Ce îl amuza cel mai tare e că, în curând, chiar se formă o coadă în spatele său de oameni nemulţumiţi că un tip a ocupat vespasiana. În cele din urmă, se ivi şi însoţitorul de vagon care începu să-l someze să părăsească mai repede buda şi asta în timp ce Olga îl zbârnâia înnebunită la mobil, pe care acesta şi-l uitase pe masa din compartiment şi pe care Anton îl luă la el, ca să nu i-l fure cineva. Oare Olga chiar ar vrea să ştie ce face noul ei iubit acum?, se întrebă Anton, triumfând că i-a făcut-o americanului. Nervos şi obosit, acesta reveni de la budă, dar nu pentru mult timp, pentru că iar îl

apucară durerile de burtă şi fugi glonte spre toaletă, care, de data asta, era ocupată, spre bucuria lui Anton care-l urmărea prin uşa crăpată, şi atunci yankeul alergă în celălalt vagon, şi asta în timp ce Olga şi Lora îl căutau înnebunite, când una, când alta, la telefon şi Anton epilogă încă o dată că între cele două femei nu e absolut nici o diferenţă: ambele fiind nişte jalnice profitoare. Cu toate că Anton se bucura că l-a făcut pe american, totuşi, el nu voia să se limiteze doar la această formă de răzbunare şi mai puse la cale una, cu mult mai dură şi mai sângeroasă. Dar, pentru a se răfui cu tipul, ar fi trebuit mai întâi să dea de el. Şi se porni să-l caute din toaletă în toaletă şi nu-l găsi nicăieri. Se evaporase dracu' ştie unde, cu toate lucrurile sale, mai puţin cu mobilul său, pe care Anton îl ţinea în buzunar. Reveni în compartiment şi se aşeză puşcat pe banchetă, sperând că, dintr-o clipă în alta, tipul o să deschidă uşa. Vorbă să fie. Americanul nu reveni nici după o jumătate de oră. Braşovul rămăsese de mult în urmă, dar tipul ăla supraponderal întârzia să se întoarcă în compartiment şi asta îl enerva foarte tare, întrucât voia neapărat să-l pună la punct. Să fi simţit oare ce pericol îl pândea şi a dispărut, cât e lucrul cu cinste? Dintr-un capăt şi până în celălalt, coridorul era pustiu. Poate o fi în *tambur*, şi-a zis, strângând între degete scrumiera, şi, în timp ce strângea între degete scrumiera, cu care se gândea să-l izbească în cap, imediat cum o să-i iasă în cale, realiză că a folosit un cuvânt în rusă, unul dintre puţinele cuvinte care nu ştia cum se traduce în română, dacă nu singurul, dar chiar nu ştia cum i se spune coridoraşului ăla dintre două vagoane în română, în rusă i se zicea tambur, dar în română oare cum? Nu ştia, şi nici nu îndrăznea să întrebe pe cineva. Ei bine, holul dintre vagoane era pustiu. După cum era pustiu şi coridorul din faţa compartimentelor. Sau buda. Îl trecu cu cald şi cu rece, când îşi dădu seama că nu se putea răzbuna pe Don Juanul din Chicago. Dar acum voia să se răzbune mai tare ca niciodată. Oare unde dracului putuse să dispară? Era aşa de surescitat, că se apucă să-l caute prin toate vagoanele. Îl găsi în vagonul-restaurant, stând la o masă din fund. Ţinea pe genunchi o votcă Finlandia, de parcă ar fi ţinut o blondă cu forme generoase. Sticla era pe jumătate goală. Asta însă nu-l încurcă pe yankeu să se bucure când îl văzu şi să-l cheme imediat la el.

Dacă ar fi ştiut engleza, la sigur că Bod nu i-ar mai fi propus să-l conducă dincolo de Prut pe fustangiul ăsta din America. Dar aşa, parcă suntem doi surdomuţi, se gândi Anton, în timp ce se aşeză în faţa americanului, cu o mână în buzunar. Americanul îi zâmbea cu toată gura şi îi umplu un pahar cu votcă, pe care i-l aduse un chelner obsecvios. Şi Anton îl bău, dar fără să-şi scoată mâna din buzunar, în care strângea cu putere scrumiera, un pic încinsă şi transpirată, de la atâta efort. Deodată, undeva după al treilea pahar, îi pică fisa că, fără voia Olgăi sau a Lorei, nu le-ar mai fi futut el niciodată pe cele două femei.

Au revenit în compartiment în şir indian. Yankeul în faţă, cu o sticlă de votcă într-o mână şi cu o ciocolată neagră în altă mână şi Anton în spate, cu o mână în buzunar, pândind un moment mai favorabil ca să-l pocnească pe yankeu cu scrumiera în cap. Dar toate vagoanele alea chifteau de lume. Intrat în compartiment, şi-a ascuns în mod automat picioarele sub cearceaf ca americanul să nu-i zărească găurile din ciorapi.

Americanul se trânti pe banchetă, cu votca într-o mână şi cu ciocolata în alta, fără să-şi scoată adidaşii Nike din picioare. Anton îi întoarse mobilul şi americanul îl azvârli în fundul buzunarului ca să nu fie deranjat în timp ce mânca ciocolată şi bea votcă.

Puţin mai târziu, americanul adormi şi Anton apucă scrumiera între degete, dar când se pregăti s-o scoată din buzunar pentru a-l izbi cu ea în creştetul capului, îi zbârnâi mobilul. Numai un nebun îl putea suna la unu noaptea. Şi nebunul ăla era Alexandru Pleşea.

— Mă, cretinule, tu ştii ce face mama mea acum la bucătărie, la ora asta, ştii, dobitocule?

Anton tăcea paralizat, fără să-şi găsească în sine puteri pentru a-i taia macaroana lui Pleşea.

— De la şase încoace, plânge necontenit. Da' ştii de ce plânge, animalule?

Anton tăcea.

— Pentru că Lora iar m-a părăsit, şi ea a aflat despre asta şi de atunci plânge întruna şi nu vrea să doarmă. Da' tu ştii că eu am aflat cu cine a fugit Lora. Adică ştiu că a fugit cu tine, fiindcă a dispărut imediat cum a plecat trenul. Tu mi-ai răpit-o pe Lora, cretinule, pe care ai luat-o cu tine la Chişinău!

Lui Anton tot sângele i se scurse în ficat de parcă Pleşea ar fi deschis uşa compartimentului chiar în clipele alea.

— Pentru că, altfel, de ce nu-mi răspunde la telefoane şi nu e nicăieri? Ba mai mult decât atât, nimeni nu ştie unde-i şi nimeni nu a văzut-o după ce a plecat trenul, ceea ce înseamnă că voi aţi fugit împreună.

În timp ce americanul trăgea la aghioase, Anton stătea cu telefonul lipit de ureche pe pat şi îl asculta ca paralizat pe Pleşea, care tuna şi fulgera în şoaptă. Faptul că îi mărturisi că Lora îl părăsise îl făcu să nu închidă mobilul şi să-l asculte mai departe. Trenul frână şi americanul se trezi şi îi zâmbi lui Anton. După care îi întinse sticla îndemnându-l să ia o gură şi poetul nu se lăsă prea mult rugat şi trase câteva gâturi. O vreme, sticla se plimbă între ei ca o minge de ping-pong pe masă şi asta în timp ce Pleşea îl înjura la telefon. Pe urmă, îi zbârnâi şi americanului mobilul. Vorbeau în paralel. Presupunerea lui Anton era că-l sunase Olga. Sau Lora. Sau roşcata aia irezistibilă. Furia fără margini a lui Pleşea îl făcu să-l uite pe yankeu.

— Cel mai mult în lumea asta eu ţin la mama mea şi acum ea suferă, oligofrenule, şi tu va trebui să plăteşti pentru asta.

Cu toate că Pleşea îl înjura în pianissimo, de parcă se temea să nu-l audă

doamna Nicoleta, pe Anton îl lua când cu cald, când cu cu rece. Deodată, îl auzi pe Pleşea ieşind din cameră şi intrând într-o altă încăpere, unde dădu drumul la apă. După care, începu să răcnească ca un apucat la Anton.

— Iată ce e, fraiere, urlă Pleşea, Lora nu o să fie niciodată a ta. Chiar şi dacă acum sunteţi împreună. Ai înţeles, fraiere?

Americanul vorbea cu o voce atât de tandră şi dulce, că Anton dădu în bobi oare cu cine discuta. Oare cu cine făcea schimb de atâtea tandreţuri: cu Olga, cu Lora sau poate cu roşcata aia înnebunitor de frumoasă?, se întreba Anton în timp ce Pleşea îl porcăia cum îi venea la gură. Nu-l ducea capul.

— Eu înţeleg că tu mi-ai răpit-o pe Lora pentru a te răzbuna pe mine, dar, cu toate astea, relaţia voastră nu poate avea nici un viitor, şi tu ştii prea bine de ce. Lora are nevoie de un mascul adevărat, jigodie, şi nu de un impotent ca tine.

Trecuse aproape o jumate de oră de când Martin flirta la mobil, cu o voce din ce în ce mai îndulcită şi mai siropoasă, şi de când Pleşea îl beştelea pe Anton, dar amândoi rămâneau în compartiment.

— Mă, pulă belită, să ştii că am să te fac terci, mă, pupă-vânt, o să te fac tărâţe, dacă nu mi-o dai chiar acum la telefon pe Lora.

Frazele lui Pleşea i se înfigeau în creier ca nişte săgeţi otrăvite, din care cauză el nu putu desluşi cui i se adresa americanul: Olgăi sau Lorei?

— Bă, impotentule, de ce nu mă laşi să vorbesc cu Lora? De ce, bă?

Mâna în care Anton ţinea mobilul începu să-i tremure. Ca şi vocea lui Pleşea.

— Gata, mamă, vin. Nu, nu strig la nimeni. Ţi s-a părut. Hai, nu mai plânge atâta, mamă, şi culcă-te. Mamă, dar tu nici măcar nu ţi-ai luat medicamentele. De asta nu poţi tu să dormi şi plângi întruna, pentru că nu ţi-ai băut hapurile. Hai, mamă, ia şi bea hapurile! Uite-o că a revenit şi Lora. Lora, hai zi-i şi tu să-şi bea medicamentele.

Americanul ieşi pe hol ca să-şi continue conversaţia în timp ce Pleşea închise. Pe nepusă masă, lui Anton i se făcu o poftă nebună să deschidă fereastra şi să tragă o gură de aer rece. A deschis-o. Dincolo de geam se întindea o pădure întunecoasă şi adormită. Îşi scoase scrumiera din buzunar şi o aruncă în hăul verde. După care o închise la loc.

Reveni şi Martin, îndreptându-şi pantalonii din mers ca după o tăvăleală amoroasă prin fân. Americanul îi zâmbi fericit şi îi întinse sticla de votcă. Îi zâmbi şi Anton, ducând-o obosit la gură. Din cauza Olgăi sau a Lorei nu mai voia să sufere. Adică de ce să sufere din cauza unor ape curgătoare? El voia să-şi găsească o altă fată, o fată cu mult mai ingenuă decât alea două, o fată pură, chiar şi dacă mai puţin frumoasă, o fată care să-l iubească necondiţionat şi în care să aibă o încredere deplină, o fată adevărată, o fată sensibilă ca un arcuş de vioară. Trecu în revistă toate fetele pe care le ştia şi îşi aminti de Irina, prietena Olgăi şi a Lorei, cu care au mers împreună la Craiova, aşa cum ţi-ai aminti că ai în buzunar lozul câştigător. Nu-şi aminti să fi auzit barem vreo bârfă despre ea, tot aşa cum nu ştia să fi fost implicată în vreun scandal

erotic. În plus, Irina era înaltă, mlădioasă, inteligentă, fermecătoare şi timidă. Mai puţin eclatantă ca prietenele ei, dar mai virtuoasă. Ea nu e ca Olga. Sau ca Lora. Irina e o fată de milioane, în care poţi să ai o încredere deplină. Ea poate să-ţi rămână fidelă, chiar şi dacă ar fi să lipseşti zece ani. Nu ca Olga, care te poate trăda după ce închizi uşa. Ei şi ce dacă nu e la fel de frumoasă ca Olga sau ca Lora, odată ce te poţi baza pe ea? Iată pe cine ar trebui să caut după ce am să mă întorc la Braşov, îşi repetă în gândul său Anton. Unde mai pui că, de câteva ori, i-a făcut câteva apropouri şi i-a zâmbit sexual, dar pe atunci el era prea orbit de deliciile trupeşti ale Lorei ca s-o mai bage în seamă şi pe ea. Dar acum regretă că i-a respins avansurile şi îşi propuse s-o sune neapărat mâine dimineaţă şi să-i vorbească deschis, îşi spuse Anton în timp ce trenul se opri în plin câmp. S-au holbat pe fereastră, sucindu-şi gâturile în toate părţile, fără să zărească vreo gară prin apropiere, ceea ce însemna că staţionarea aia era cumva neprevăzută şi au strâmbat din nas. Până la Iaşi, mai aveau de făcut tocmai şapte ore şi ei au staţionat într-un câmp părăgint, lăsat de izbelişte. Tocmai şapte ore şi trenul frână în mijlocul unei pârloage sălbăticite, smulsă din întuneric de luminile felinarelor de la marginea şoselei! Să înnebuneşti, nu altceva, îşi spuse Anton şi coborî din vagon ca să numere ciorile care zburau deasupra trenului, amestecându-se cu cei câţiva bărbaţi care fumau în întuneric. Anton iar se gândi la Irina, de care, puţin câte puţin, începea să i se facă dor. Pe lângă el trecu un bărbat în costum negru, încondeiat de vreo zece tipe, care mergeau în Bucovina ca să culeagă folclor, exact ca într-o scenă din *Ulysses* de Joyce. Înseamnă că e profesor de literatură, epilogă el, iar tipele sunt studentele sale. Coborî şi chicagoeanul din tren cu rucsacul în spate, se putea oare altfel?, şi începu să se legene în direcţia lui Anton. O tipă cu accent bucureştean trecea de la un călător la altul încercând să afle de ce nu se porneşte trenul. Nimeni nu ştia. Cum tot nimeni nu ştia unde se găseau. Lui Anton i se păru că-l urmăreşte cineva. Avea impresia că e Vlad. A cârnit-o în direcţia lui, cu americanul după el, dar tipul dispăru în întuneric. S-ar putea să fi avut pur şi simplu o nălucire, şi-a zis, şi se chiorî la oamenii care alunecau prin faţa sa, ca să nu moară de plictiseală. Cineva povesti că un tren venind din Bucureşti se ciocnise într-un camion, care traversa neregulamentar linia. Şi se lăsase cu foarte mulţi morţi şi răniţi. De aia staţionau atâta. Timpul se scurgea chinuitor, ca într-o poezie de Apollinaire, şi americanul fuma ţigară de la ţigară. Banc după banc le povestea şi profesorul de literatură studentelor sale, care se prăpădeau de râs. Să le fi spus oare bancuri decoltate şi asta în timp ce toată lumea vorbea despre accident? Sau vreo bârfă nouă? Sau poate că-şi înnegrea vreun coleg? Şuieratul prelung şi ascuţit al locomotivei îl făcu pe Anton să părăsească aceste meditaţii şi să se grăbească să se apropie de tren. Toată lumea se bulucea pe scările vagoanelor. Americanul urcă primul. Intră primul şi în compartiment. Dar nu se grăbi să-şi scoată rucasul din spate. Doar după ce trenul prinse viteză, îl aruncă pe poliţa de deasupra capului său şi se întinse pe pat, surâzând în sinea sa. De când au urcat în tren nu au schimbat nici măcar un singur cuvânt dintr-un simplu motiv că Anton nu ştia

engleza şi americanul, română. Cu gândul la Irina, Anton îşi aruncă ochii pe fereastră şi văzu că o seamă de clădiri patinate şi galbene se buluceau în jurul gării. Trenul îşi încetini viteza, fără să spulbere norul de tăcere care îi învăluia şi el ieşi pe hol, luând-o spre vagonul-restaurant, cu sufletul învăpăiat după Irina, şi acolo, la o masă de lângă geam, îl văzu pe Romulus Toma, care, deşi stătea singur la masă, stătea cu două beri în faţă, cufundat în lectură. Citea revista, chicotind înfundat. Ah, iată, cine în pula mea a consumat toată berea din restaurant, şi-a zis Matei în sinea sa şi temporiză să se apropie de conducătorul cenaclului *Interstiţii*, care, pre vremuri, i-a fost şi prof la facultate. Cu toate astea, pentru a ajunge la bar era musai să treacă pe lângă el.

— Servus, domn profesor, i-a strigat din spate. Ce revistă citiţi?

Romulus îşi bovină ochii spre el şi scăpă ziarul din mână, pe care îl culese repede de jos, dosindu-l îndărătul sticlelor de pe masă.

— *România literară*.

— *România literară*?

— E numărul de săptămâna asta?

— Da.

— Şi de unde l-aţi cumpărat?

— Din chioşcul gării.

— Măi să fie. Şi e chiar numărul de săptămâna asta?

— Da.

— Ei, aş.

— Pe bune.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. De unde şi până unde într-un chioşc din gară să se vândă *România literară*? Lucrul ăsta i se părea de domeniul SF-ului. Sau, poate că, cine ştie, şeful gării o fi fiind şi el poet? Romulus îşi încleştă pumnii, de parcă se pregătea să-i dea la bot. Cu toate astea, i-a strâns mâna pe care i-a întins-o fostul său student, însă doar cu vârful degetelor, scurt şi repezit. Nu-i prea plăcea să dea mâna cu foştii săi studenţi.

— Şi care e cel mai de comă articol?

— Ca de obicei, buletinul meteo.

Nu a râs, fiindcă ştia că revistele literare nu publicau buletine meteo. Dracu' ştie de ce. În schimb, a râs domnul profesor Toma.

— Unde mereţi?

— Da' tu?

— La Chişinău, unde-l conduc pe un yankeu. Şi dumneavoastră?

— Tot la Chişinău şi eu.

— Vorbiţi serios?

— A fost o glumă.

— Şi atunci?

— La Oneşti, la un festival de literatură, organizat de Izbăşescu, l-a mai împroşcat Toma cu câteva cuvinte, după care i-a întors spatele, oarecum scârbit, privindu-l galben.

— Mai doreşti ceva?

— Vă deranjez?

— Într-un fel, da, îi zise Toma.

Romulus Toma se uită la el peste umăr, dar Anton nu se intimida cu una, cu două şi rămase să stea mai departe în faţa lui, chiar şi dacă fostul său prof îşi cufundă ochii în sticla cu bere, ignorându-l şi nepoftindu-l să ia loc. Situaţia asta devenea albastră şi nu avea cum să nu-l deranjeze faptul că fostul său profesor de literatură postmodernă nu-l invita să se aşeze cu el la masă. Ştia că nu pierdea nici o ocazie pentru a se da rotund în faţa studenţilor săi, cărora le preda poezia cotidianului, dar, totuşi, felul cum se comporta acum i se părea prea din cale afară. Rămase însă fără piuit, când o văzu pe Irinuţa deschizând uşa vagonului şi îndreptându-se toată numai un zâmbet spre Toma. Îmbrăcată foarte sumar, cu un decolteu adânc şi într-o minijupă, îl depăşi pe Anton şi i se aruncă veselă lui Romulus Toma la piept. Nu numai că nu-l salută pe Anton, dar nu-şi cenzură nici cu un gram bucuria ei neţărmurită faţă de Romulus. Faptul că se făcea că nu-l vede pe Şleahtiţchi, deşi acesta stătea în picioare la doi paşi mai încolo, contrasta foarte tare cu efuziunile sentimentale cu care-l potopi pe fostul ei profesor de literatură postmodernă. Într-o clipită, toate castelele de nisip pe care şi le ridicase Anton s-au prăbuşit, după ce o văzu pe Irina pupându-l pe buze pe fostul lor profesor de literatură postmodernă, care, ca profesor, nu era rău deloc, Anton învăţase foarte multe lucruri la orele lui, îl îndrăgise, de exemplu, pe Radu Petrescu, făcând o adevărată pasiune pentru *Matei Iliescu*, dar faptul că Irina îl pupa în faţa lui i se păru un sacrilegiu. Şi din partea lui, dar mai cu seamă a ei. Irina, pentru care el aştepta dimineaţa ca s-o sune, îl pupa pe Romulus Toma. Irina, pe care el visa s-o cucerească pentru a le uita pe Olga şi Lora, acum îl ţinea de mână pe conducătorul cenaclului *Interstiţii*. Se simţi ca un gunoi când ea îi îndreptă o şuviţă rebelă de păr lui Romulus Toma. Mai mare dezamăgire ca aceasta nu putea avea, cu atât mai mult cu cât ea îl ignora cu obstinaţie. Cel puţin, ar fi putut să-l salute, măcar şi de aceea că el a scos-o pentru prima dată în lume, luând-o la Craiova. Şi uite ce ingrată a devenit între timp, îşi spuse Anton, care se simţea jalnic şi stupid, ca un boschetar nenorocit, căruia nimeni nu vrea să-i dea vreun leuţ. Dar inima îi sfârâi şi mai tare în piept când Irinuţa îl încolăci cu braţele pe Toma, uitând că şi el era de faţă. Sărmanul Anton, şi-a zis, oftând. Pe măsură ce ea se topea în braţele poetului-prof, se risipeau şi toate visurile lui pe care şi le legase de Irina pe care o pierduse chiar înainte de a o avea.

S-a furişat în marşarier, afară din vagon, cu inima în călcâie şi cu *România literară* sub braţ, pe care i-a şutit-o de sub nas lui Toma, acesta fiind prea ocupat cu Irinuţa ca să mai observe furtul. Cum nu-l sesiză nici Irinuţa, vrăjită de tot de Toma. A împins uşa cu curul, bucuros că a făcut rost de o revistă literară şi că o să aibă ce să citească până în zori. Traversa tamburul, când Toma a deschis uşa restaurantului ca să se convingă dacă a plecat sau nu. Privirile li s-au întâlnit. Toma îl fixa cu nişte ochi mici, de tătar, cu nişte ochi obraznici şi agresivi, cu nişte căutături otrăvite, şi parcă nu-l privea, dar îl pocnea cu un bici peste faţă. Îşi înfipse atât de adânc ochii în ochii lui Anton, încât acesta a făcut un pas înapoi. Cu asemenea ochi răi îl mai ţintise doar de două ori în viaţă: prima dată, în urmă cu vreo doi ani, când îl găsi cu o bere în mână, pe palierul dintre etajul trei şi patru al căminului şase de pe strada Memorandumului, legându-se de studente, cărora le făcea propuneri indecente; dar era atât de varză că nimeni nu-l lua în serios; toţi se adunaseră ca la urs ca să vadă un prof mangă într-un cămin studenţesc; unii chiar făceau mişto de el şi din milă faţă de blazonul său mânjit, Anton se apropie ca să-l convingă să meargă acasă, dar Toma i-a aruncat o privire atât de năpasnică, încât Anton l-a lăsat în ploile lui şi şi-a văzut de drum. O privire la fel de ucigătoare, ca în seara aia, Romulus i-a mai aruncat-o la ziua de naştere a lui Marius, unde fusese chemat şi el, un biet student basarabean, şi asta l-a înfuriat atât de tare pe Toma că l-a străpuns cu ochii săi tătăreşti. Atunci Romulus a vrut să-l alunge de la petrecerea aia selectă, unde se adunaseră numai intelectuali cu nas subţire, dar nu l-a lăsat Marius. Şi, acum, iată, iar îl privea la fel. Pentru a treia oară. Dar Anton nu înţelegea cu ce i-a trecut pe dinainte. Să-l fi deranjat că l-a surprins pupându-se cu Irinuţa? Sau faptul că foarte mulţi susţin că poezia pe care o scrie Anton ar fi mai bună decât a lui? Toma închise uşa în urma sa şi Anton îşi văzu de drum. Ziarul îi frigea mâna. Yankeul dormea cu lumina aprinsă şi el s-a întins pe banchetă, cu gazeta literară în faţa ochilor. A alunecat cu ochii de la un articol la altul, până când a dat de o cronică elogioasă la ultima carte de poezii a lui Romulus Toma. Iată, deci, ce citea fostul lui prof în vagonul-restaurant, conchise Anton şi luă revista şi o aruncă în hăul nopţii, unde, nu peste mult, îşi aruncă şi Martin mobilul, dar nu înainte de a i-l arăta şi lui, aşa cum poliţiştii sau gazetarii îşi prezintă legitimaţiile, ca să vadă şi el cât de agasante mai puteau fi Olga şi Lora care dăduseră toate pe una, după ce plecase din Braşov şi îl zbârnâiau întruna.

După ce americanul îşi aruncă mobilul pe fereastră, fără să-i pese că acesta costă o groază de bani, lui Anton acesta îi deveni pe loc foarte simpatic, atât de simpatic, încât îi strânse mâna afectuos. Aşijderea, făcu şi americanul. Apoi s-au îmbrăţişat şi au ciocnit. Şi… Anton vru să-i spună ceva, dar cum, dacă nu ştia deloc engleza? La fel şi americanul. Şi stăteau faţă în faţă şi îşi zâmbeau ca proştii. Beau bere, ciocneau şi îşi strângeau mâinile din când în când. Doar atât. Totuşi, americanul făcu o încercare şi-i spuse o propoziţie în engleză, dar Anton dădu nedumerit din umeri. Şi aşa făcu şi americanul după

ce Anton îi declară în română că e un tip de treabă. Pe vremuri, pe când încă mai era la Chişinău, a mers la un prieten de-al său din Duşanbe cu un lituanian şi pe stradă Anton vorbea în română şi Iulius îi răspundea în lituaniană doar pentru a nu vorbi în rusă. Nimeni nu ştia ce-i spunea celălalt, însă aşa au discutat tot drumul, până au ajuns acasă la amicul lor Bahredin. Acum, însă, situaţia era un pic alta. Cu atât mai mult, cu cât şi unul, şi altul voiau foarte tare să-şi spună ceva. Şi, cum ardea de dorinţă să lege un capăt de vorbă, dintr-odată şi-a amintit de un spot dat zilele trecute la televizor, în care un englez şi un român călătoreau în acelaşi compartiment, fără ca vreunul dintre ei să ştie limba celuilalt şi totuşi comunicau, românul înşira nume de scriitori englezi, iar englezul nume de fotbalişti; românul îi zicea, bunăoară, William Shakespeare, iar englezul îi replica Gică Hagi şi românul îi spunea Silvia Plath, la care englezul îi zicea Dan Petrescu şi ciocneau bere. Amintindu-şi de acel spot, exclamă:

— T.S. Eliot, o—o—o—o!

Dar Martin strânse nedumerit din umeri. Fie că nu ştia cine e T.S. Eliot, fie că nu-i plăcea. Dar Anton nu voia să se dea bătut şi-i zise:

— Ezra Pound, o-o-o-o!

Americanul îl privi şi mai mirat. Numele lui Ezra Pound nu-i spunea nici atât, cum nu-i spunea nimic-nimic nici numele lui John Berryman sau al lui Ginsberg. Sau al lui Whitman. Pesemne că nu-i plăcea poezia acestuia sau, în general, poezia. Oricum ar fi, se uita la Anton ca la un zărghit. Din această cauză, conversaţia nu se prea lega, spre deosebire de ceea ce se întâmpla în spotul ăla la bere de la televiziune. Acolo românul făcea o paradă de nume de scriitori englezi, iar englezul, de fotbalişti români şi discuţia mergea strună. Nu însă şi conversaţia lor. Între ei stăruia o tăcere grea, ca în largul mării.

Un tip a ciocănit în uşă şi i-a întins lui Anton *România literară*.

— Am impresia că v-a smuls-o vântul din mână şi a aruncat-o în geamul meu. Nu este a dumneavoastră?

— Cum să nu, e a mea, i-a mulţumit călduros, vrând-nevrând, întrebându-se dacă cel care i-a găsit mobilul americanului o să i-l aducă şi el proprietarului. După ce a plecat domnul ăla binevoitor, a mers la toaletă şi a aruncat-o iar pe fereastră. Iar în timp ce se întorcea de la budă, s-a trezit că e urmărit. În spatele său se lăbărţa o umbră. A iuţit paşii. Apoi s-a oprit şi şi-a întors capul peste umăr. Nici ţipenie.

Holul era pustiu, ceea ce însemna că, în afară de ei doi, toată lumea dormea tun în vagon. Îşi împletici picioarele spre vagonul restaurant. Acolo, berea se terminase. Şi nici vin sau votcă nu mai aveau, futu-i pula calului. În afară de sucuri, cafea şi ceai. Sau biscuiţi şi alune. A cerut obosit o cafea, vorba unui clasic. Chelnerul i-a adus cafeaua şi i-a zis:

— Stai aşa, ia zi-mi, tu nu stai cumva cu americanul ăla în acelaşi compartiment?

— Da, stau.

— Şi mergeţi împreună la Iaşi, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Nu ai putea să-mi faci şi mie cunoştinţă cu tipul?

— Aş putea.

— Aş vrea să-i cer telefonul, că, cine ştie, dacă ajung vreodată prin America, să am şi eu la cine să apelez.

— Şi chiar vă pregătiţi să plecaţi în America?, l-a întrebat Anton, cu o voce zeflemitoare.

— Nu ştiu. Oricum, ce-l costă să-mi dea telefonul?

— Şi în ce limbă o să-i vorbiţi?

— Până atunci poate că o să învăţ engleza.

Tipul îi făcu cinste cu o bere, cu toate că, iniţial, îl asigurase că nu mai au bere deloc. Sau alcool în general.

— Ce zici, îl aduci încoa'? Hai frate, du-te şi adu-l, insistă tipul, cu gura sa mică şi unsuroasă. Dacă nu vrei să te duci, sună-l de la mobilul meu? De ce nu-l suni? Sau nu sunteţi împreună?

— Suntem împreună.

— Şi atunci?

— Pentru că nu ştiu engleza.

— Tu vrei să mă iei în balon?

— Da' de unde? Chiar nu ştiu engleza.

— Şi totuşi, sunteţi împreună, nu?

— Da, i-a confirmat Anton cu toată gura.

— Şi unde mergeţi?

— La Iaşi. Avem o treabă acolo.

— Şi cum vorbiţi dacă nu ştii engleza? Sau ştie el româna?

— Nu o ştie.

— Şi atunci?

— Da' noi nu vorbim deloc.

— Nu vorbiţi?

— Nu.

— Şi ce faceţi toată ziua?

— Bem.

— Ce chestie! Foarte straniu, îi mai spuse chelnerul şi îl părăsi ca să-l servească pe un alt client cu bere.

Anton îşi roti gâtul prin vagonul-restaurant în căutarea unui virtual translator. O doamnă trupeşă bea absentă o Cola la o masă din fund. Poate s-o întrebe pe ea dacă ştie engleza, se gândi Anton. Sau pe tipul ce trăgea dintr-un Carpaţi fără filtru şi fumul îl exhala pe fereastră. Sau pe fetele care chicoteau la bar. Dar nu avu acest curaj. Cineva trase de mâner şi se strecură înăuntru. Era un bărbat cu o faţă umflată, care, după ce îşi plimbă ochii prin sală, se cără dezamăgit. Prin geamul vagonului-restaurant îl zări pe Romulus Toma coborând din tren, la braţ cu Irina cea zâmbitoare, şi, de data asta, el fu cel care le aruncă o privire duşmănoasă. În restaurant intră o doamnă blonzie cu o

revistă lucioasă în mână şi Anton se porni val-vârtej spre ea.

— Mă scuzaţi, doamnă, aţi fi amabilă să-mi spuneţi dacă ştiţi engleza?

Femeia îngheţă în mijlocul vagonului.

— Ştiţi, eu merg cu un prieten din America la Chişinău, dar eu nu ştiu engleza şi el, româna şi nu putem comunica unul cu altul. Aţi vrea să-i traduceţi câteva întrebări?

— Dumneata, ce, îţi baţi joc de mine, tinere? Hai, fugi de aici!

Cu o mină spăşită, Anton o acostă pe o tipă brunetă şi cu un nas ascuţit. Îmbrăcată într-o minijupă, aceasta bea o cafea şi fuma o ţigară mentolată. A rugat-o acelaşi lucru şi aceasta îl urmă cu nasul zbârciog, dar când îl văzu pe Martin dormind, exclamă:

— Da' ăsta nu-i american, maică, aşa cum nu sunt eu chinezoaică. Nu aşa arată un american! Voi nu cumva vreţi să mă luaţi la vale?, se luă ea de Anton, arătându-i posteriorul care nu era deloc de lepădat.

Americanul se trezi, îşi aruncă rucsacul în spate şi ieşi pe hol ca să fumeze o ţigară şi, după ce o fumă până la filtru, reveni în cămăruţa lor strâmtă, îşi scoase rucsacul din cârcă şi-l proiectă pe poliţa de deasupra capului său. Fiecare se gândea la ale lui. Anton sări în picioare şi ieşi pe hol, tot cu o ţigară înfiptă în dinţi. Ambii aveau insomnie şi Martin îşi scoase din rucsacul său borţos două sendvişuri, împăturite în nişte foi de argint lucioase, şi pe unul dintre ele i-l dădu lui Anton, după ce acesta se întoarse de la fumat. Molfăiau în tăcere. Yankeul adormi cu buterbordul în mână. Anton ieşi pe hol şi deschise fereastra. Baţ, un tip de la o fereastră vecină, îşi aruncă ţigara în hăul nopţii, şi aceasta căzu printre copacii înnegriţi de ploaie. Zbang, îşi aruncă şi Anton chiştocul printre copacii uzi de pe peron, şi ţigara sa ateriză alături de ţigara necunoscutului. Trenul se opri într-o haltă întunecoasă. Prin fereastra deschisă, Anton îi studia pe oamenii care urcau în tren, cu nişte genţi grele în mână şi cu nişte mine preocupate şi triste. Stropii de ploaie îi stinseră chiştocul.

Printre cei care urcară, era şi o femeie cu părul vopsit în roşu şi cu un notebook în mână. Cei care au notebookuri e imposibil să nu ştie engleza. Îi confirmă că ştie şi îl urmă curioasă. Tânăra purta nişte blugi strâmţi care-i scoteau în evidenţă rotunjimea şoldurilor. În traducerea ei, întrebarea lui Anton era cu mult mai lungă, până când acesta şi-a dat seama că discuţia i-a prins aşa de tare, încât au uitat pentru ce s-au întâlnit. Şi ei, ca şi americanului, ochii au început să-i sticlească. Când Martin i-a atins mâinile fetei, Anton ieşi pe hol, dezabuzat că, şi de data asta, nu a mai reuşit să converseze cu americanul. Ei s-au încuiat înăuntru, iar el fuma la fereastră. Prin faţa geamurilor, defilau clădirile patinate ale unui oraş de munte. Tipa întârzia să iasă din compartiment şi el se plimba pe hol încolo şi încoace cu mâinile la spate. Abia peste vreo oră tipa ieşi ciufulită şi roşie la faţă de parcă în tot răstimpul ăsta ar fi stat în baie şi Anton a putut reveni înăuntru şi se întinse pe pat. Americanul dormea. De vreme ce nici traducătorii nu îl mai puteau ajuta

să comunice cu americanul, renunţă să mai insiste şi închise ochii. De pe hol se revărsa un cântec sfâşietor, interpretat la acordeon. Cântecul se apropia şi se îndepărta pe hol, unde, între timp, Anton ieşi ca să fumeze odată cu un ţigan lăţos ce străbătea coridorul dintr-un capăt în celălalt. După ce cântecul se stinse într-un alt vagon, Anton o apucă spre buda din capătul vagonului. De bine ce intră, că peste el dădu buzna nimeni altul decât Vlad, care, nici una, nici două, îl îmbrânci afară. De unde oare s-a luat şi el în tren? Doar nu a picat din cer? Ah da, îşi aminti Anton, ieri seara Vlad l-a anunţat că se întoarce la baştină.

— Şi eu vrau să mă chiş, paţan!

— Vlad, da’ tu de unde te-ai luat aici?

— D-apî nu ţ-am zâs ieri că azi o sî merg la Chişnău. Mai degrabă, de undi te-ai luat tu aişi, cî ieri nu mi-ai zâs nică despra asta? Di undi? Tu eşti scolzschi, paţan.

— Da, pentru că atunci când ne-am văzut eu, încă nu ştiam că o să merg la Chişinău.

— Hei, ni valeai duraca, în pula mea.

— Îţi spun sincer, Vlad.

— În primul rând, eu nu sunt Vlad, ci sunt Vovcic. Menea Vovcic zavut moi drug şi nu Vlad. Ai înţeles, blea?

— Da, dar la Braşov mi-ai zis că eşti Vlad.

— Poati cî la Braşov şi eram Vlad, dar nu ş-aişi?!

— Dă-mi voie să merg la budă.

— Ghini, intră, sevodnea ia dobrâi celovec.

Şi s-a dat într-o parte, lăsându-l pe Anton să intre în budă şi să se pişe. Dar când să iasă, nu putu, fiindcă Vlad îi bloca uşa. Anton strigă să-i dea drumul.

— *No u tebea karotkaia pamiati*, frate, a rânjit Vlad din partea cealaltă a uşii. Nu eu, ci tu m-ai kidănit asară, brat. Eu am vrut să-ţi pun di băut cî mi-am vândut maşâna şi tu m-ai kidănit şi nu ai venit. Nu a fost frumos din partea ta, drug? Aşa şeva nu sî faşi, zemleak, a mai adăugat Vlad, după care iar a început să zbiere.

— Da di şi nu mi-ai zâs şî nie cî şi tu ai di gând sî pleşi damoi, blea? Di şi?

— Pentru că eu singur nu ştiam.

Dintr-odată, uşa s-a deschis singură şi Anton se furişă afară şi iar se trezi în faţă cu Vlad. Totuşi, ce apariţie stranie: Vlad, tot el şi Vovcic, negustor de maşini furate din Germania, în faţa budei din vagon. Vlad îi strânse braţul stâng şi îl forţă să-i urmeze.

— Da’ de unde ştiai că sunt în vagonul ăsta?

— Da’ liubopâtnâi mai eşti tu, bratoc.

— Şi totuşi, nu se lăsă el.

— *Ni tvaio sabaşie delo*, îi rânji Vlad în faţă, pe când Anton tăcea.

— Da’ eu nu numai asta ştiu, da’ mai ştiu că îl provăjeşti pe un american la Chişinău.

— Măi să fie! Nu şi-a putut stăpâni Anton uluiala.

— Hai să merjem la o cafea în vagonul-restaurant, *ţi-o pun* eu, îl invită sau, mai bine zis, îl sili să-l urmeze. Vrând-nevrând, îl urmă şi primi să bea o cafea.

— Aseară m-ai *chidănit*, frate. Te-am aşteptat trei şeasuri în Şerbul di aur, dar tu nu ai venit. Aşa şeva nu sî faşi, frati. Nu sî faşi, i-o pus iar opinca în obraz Vlad în timp ce îl îndemnă să-şi beau cafeaua. De altfel, de soartî nu ai cum să fuji. Vezi că, oricum, ne-am întâlnit, blea, în tren.

Vagonul-restaurant era full. Vlad îşi croi drum cu coatele spre tejghea, de unde se întoarse cu o sticlă de votcă. După prima înghiţitură, îl luă cu greaţă şi-şi propuse să simuleze că bea.

— Nu, aşa nu merje, frati, deşartă stacanul, îi ordonă Vlad şi el fu nevoit să se supună.

— De-ai şti cât de tare mă bucur că ne-am reîntâlnit, i se confesă vânzătorul de maşini şi îl privi fix.

— Vreau să-ţi spun mânţânesc că m-ai ţânut în casa ta o lunî, îl mai bătu acesta pe umeri. Hai ia orişe doreşti că eu pun azi, blea.

— Da', totuşi, cum ai aflat că şi eu călătoresc cu acest tren?

— Pentru că te-am văzut, bratoc, urcând în tren.

— M-ai văzut?

— Da, te-am văzut, fratele meu, îi zise Vlad într-o română perfectă, dar după ce chelnerul strânse sticlele goale de pe masă reveni la aculalia lui moldoveneasco-rusească.

— Să nu crezi că te-am presleduit. A fost absoliutna sluciaina.

Vlad îl îndemnă să mai bea un pahar de votcă şi el observă că acesta nu are talie şi gât. Capul parcă îi creştea direct din umeri. Poate, de aia, părea atât de uriaş.

— După şi m-ai părăsit, mi-am dat sama că nu ai să ti mai vozvrajeşti la mini şi m-am întristat foarti tari, fiindcă eu atât di tari am vrut sî-ţ pun şeva di băut. Da tu mi-ai stuchiit în suflet. Hai, ugoşeşte-te măcar amu, ia-ţi tăt şi-ţi pofteşti inima.

Vlad îl privea nedumerit. Dar şi Anton îl privea, oarecum contrariat. Dintr-o dată, Vlad îşi înaspri vocea.

— Da' di şi, blea, nu vrai tu ca eu sî ti ugaşesc?

— Pentru că sunt obosit şi vreau să mă întorc în compartimentul meu.

— Nihuia, blea. Eu nu am să-ţi dau voie să pleşi nicăieri, până nu ai să-mi spui cu şi ai vra sî ti ugoşesc. Sau poate ai vra să-ţi plătesc pentru cazare?

— Da' de unde.

— Atunşi, zî cu şi ai vra sî ti servesc?

— Cu un ceai.

— Cu un şeai? Fratele meu, tu eşti sumaşedşîi. În fine, daţi-i, vă rog, prietenului meu, un ceai verde, făcu el către chelner.

— Tu eşti un ziarist aşa di crutoi, frati, şi bei şeai! Dar nu numai că eşti un mare ziarist, dar mai eşti şi un velichii poet şi bei şeai.

— Ei, nu mai sunt eu chiar aşa de mare.

— Lasă, nu şi scromnâi, că tu eşti şineva în Braşov. Nie şel mai tari ni-o plăcut materialul aşela al tău despre falşâi proprietari ai unor locuinţe rămase fără stăpâni.

— Tu l-ai citit?

— Cum să nu?! Eu ţi-am şitit tote proizvideniile tale din *Monitorul de Braşov*.

Ceea ce-l mira cel mai tare pe Anton e că atunci când vorbea el, Vlad se uita peste capul său, dar atunci când intervenea Vlad îl soma să-l asculte.

— Chiar există asemenea personaje sau tu le-ai *vîmîşlit*?

— Există. Nu fac nimic altceva decât să aştepte ca bătrânii singuratici să moară ca să le ocupă locuinţele. E o întreagă grupare, în frunte cu un bărbat şchiop.

Vlad l-a pupat pe obraz.

— Eşti tare, bratoc, iar eu sunt tare gordâi că te ştiu. Totuşi, nahuia nu ni-ai zâs ieri că şî tu merji la Chişinău?

— Pentru că nici eu nu am ştiut până în ultimul moment.

— Nu pizdi, frate.

— Totuşi, nu înţeleg, de ce nu m-ai crede?

Vlad s-a ridicat în picioare şi a vrut să-i spună nu ştiu ce, dar a dat a lehamite din mână şi l-a lovit primul cu un pumn în gură.

— Asta e ca să ştii altădată cum să te ţâi tari gordâi şi să-l repezi pe un drujban care ar vrea să-ţi punî di băut. Uiti aşă m-au chizdit şî pi mini ieri sara chelnerii din Şerbul di aur, după şi tu ai făcut chişioari. Blea, din cauza ta, m-au chizdit! Din cauza ta, blea!

Vlad mai ceru de la bar un pahar cu votcă. Cu paharul într-o mână din care sorbea din când în când, se puse să-l caftească cu picioarele în gioale. Apoi îl înşfăcă de păr şi îl izbi de masă. Nimeni nu intervenea. Lumea îşi vedea de-ale ei. Oamenii treceau pe alături către sau de la tejghea. Când Anton a început să horcăiască şi să scuipe sânge, barul se goli de oameni. În vagonul-restaurant rămăseseră numai ei doi. Până şi chelnerii se evaporaseră nu se ştie unde.

— Hai spuni, ai să mă mai refuzi mai mult când o sî vrau sî-ţ facî şinsti?

La un moment dat, Vlad îi aruncă restul paharului în ochi. În ochii care începură să i se umfle şi să-l doară. Vlad dispăru şi reveni cu un alt pahar cu votcă în mână şi-l îndemnă să bea. Un chelner, care se ivi de după perdeaua bucătăriei, îi aduse o tartină.

— Ei şi zâşi, blea, amu accepţ sî-ţ fac şinsti sau nu? îl întrebă Vlad cu o voce dogită.

— Da, accept.

— Şî şi-ai vra sî-ţ comand?

— O pungă cu alune, trei buterbroade, un pachet de ţigări LM, o ciocolată neagră şi încă un ceai.

— Cu asta şî trebuia sî înşepi, frati, îl îmbrăţişă înduioşat Vlad şi chelnerul îi aduse tot ce-i ceruse Anton. Amu vrau sî-ţ spun încî o datî spasibo că m-ai

ţânut atâta la tini.

Anton şi-a ridicat ochii spre vânzătorul de maşini, dar acesta dispăru dracu să ştie unde. Ce-l şoca cel mai tare în această istorie e că Vlad se transformase pe neprins de veste dintr-un mare patriot român într-un mancurt şi dintr-un înger într-o fiară. Nu-i putea intra în cap că, după tot binele pe care i l-a făcut, acesta a îndrăznit să dea în el. Ce putea să aibă în comun Vovcic cu Vlad, pe care i l-a adus în casa sa Lora, zicându-i că acesta venise la Braşov, pe de o parte, să-şi vândă maşina şi, pe de altă parte, ca să stabilească legături cu organizaţiile patriotice din oraş? Doar un singur lucru: că Vlad şi Vovcic erau acelaşi om. Un om ranchiunos şi meschin. Un om mărunt şi răzbunător. Pe nepusă masă, Vovcic îi răsuci o mână la spate în timp ce-i flutura în faţa ochilor un săculeţ cu praf alb.

— Uiti şi-i, fraiere, praful ista va trebui să i-l presari în piva americanului, când el o să adoarmî sau o să iasî pi coridor la fumat. Poneal, blea? Doar atât, blea. Încolo, ia sam razbirusi s nim.

— Da' ce ai vrea să-i faci?

— Şi aş vra sî-i fac? Aiasta nu-i tvoie sabaşcee delo.

— Şi ce-i cu praful ăsta?

— Dupî şi-o să-l bea nu o să mai iasî din toaletî pîn la Chişnău.

— Ca să vezi, exclamă Anton uluit că putea să semene atât de tare cu huiduma care vroia să-i presoare în bere acelaşi praf alb.

— Adică nu o să i se întâmpli niică straşnic decât cî o sî vra sî si caşi întruna.

— Dar, totuşi, tu ce ai de gând să întreprinzi cât timp el o să stea cu pantalonii pe vine?

— Să-l las în curul gol. Să-i iau tot ce are. Să-l uşurez de tot ce are. Ca şi pe tine, de altfel, ca să nu intre lumea la idei, reveni Vlad la o română curată. Apoi, iar trecu la aculalia moldo-rusă.

— Poneal, futu-ţi-aş una în bot?

— Nu prea.

— Partea ta am să ţi-o dau după ce o să-l laşi pe tip la Chişnău, ca să nu cadă podozrenia asupra ta şi ca toţi să creadă că aţi fost jefuiţi de nişte svoloşi români. Nu şi, blea, saglasen?

Ascultându-l, Anton realiză că Vlad e un hoţ cu acte în regulă şi că, probabil, poliţia e pe urmele sale şi de aia fuge la Chişinău şi nu că şi-ar fi vândut maşina, deşi probabil că şi-a vândut şi maşina. Şi asta, în timp ce după-amiezile bătea pragurile organizaţiilor patriotice pentru a li se plânge cum mai sunt oprimaţi românii basarabeni de către ruşi.

— Şi când ţi-a venit ideea să-l tâlhăreşti pe american?

— De cum l-am văzut împreună cu tine în poezd. Bratoc, să ştii că paţanul ista e tari bogat, nu glumî.

Sesizând că Anton se leagănă, Vlad îi şuieră în faţă.

— Blea, frati, oari nu americanul ista ţi-a regulat-o pe Lora şi, dupa aşeia, şî pe Olga? Ei ghini, amu ai o vazmojnosti să te răzbuni.

Lui Anton ochii i se umflară în cap şi nu-şi mai găsea limba în gură. La orice se aştepta, numai nu la propunerea asta.

— Şî ar trebui amu chiar amu să acţionezi. Iar vina o să cadă pe pidarii de români.

El îl privea încurcat.

— Sau dacă nu eşti saglasen să-i verşi praful ăsta în pivî, atunşi măcar nu mă încurca pi mini s-o fac şî rămâi aişi. Apoi ti poţî întoarşi în vagon ca să anunţi că americanul a dispărut.

Hoţul îl înşfăcă cu o mână de bărbie, iar cu alta de păr şi îl trânti cu capul în zeama de pe masă.

— Hai, zî, blea, mai repedi, dacî eşti soglasen sau nu?

Zeama i se scurgea în ochi. A încercat să şi-o şteargă cu mâneca, dar hoţul nu-l lăsă. Mai mult decât atât, îl trase cu putere de nas, dându-l jos de pe scaun.

Fără să ştie de unde găsi puteri în sine, Anton înhăţă solniţa cu sare de pe masă şi i-o aruncă în ochi hoţului, care se apucă să urle de durere, cu mâinile duse la ochi şi o luă la fugă către vagonul său. Când şi-a dat seama că nu alerga în partea în care trebuia, intră în budă. Faptul că greşi drumul l-a salvat de hoţul care vâjâi pe lângă budă în direcţia locomotivei. După ce i s-a stins tropăitul pe hol, a ieşit din toaletă şi s-a pornit către vagonul său cu spatele lipit de perete. Martin soilea. După ce a încuiat uşa, Martin s-a sculat în capul oaselor, dar el i-a făcut un semn să stea liniştit şi el s-a executat imediat. Cum să-i spună oare că îi pândeşte un mare pericol? Mai ales că atâţia oameni au fost jefuiţi în trenurile astea. O colegă de-a sa de facultate a fost lăsată doar în cămaşă de noapte. I-au luat tot-tot, chiar şi pasta de dinţi şi asta i se întâmplase pe la nouă dimineaţa. Martin îl privea zăpăcit. Nici el nu ştia cum să-l întrebe cine i-a înnegrit ochii şi cine i-a pocit faţa. A destupat o sticlă de apă şi i-a întins-o. Anton s-a spălat. Răcnetele hoţului prinse să răsune în spatele uşii lor, în care acesta mai prinse să izbească cu picioarele şi pumnii. Înseamnă că nu acţiona singur, dacă a aflat unde stăm, se gândi Anton. Oare cine să-i fi spus? Controlorul? Chiar nu-l tăia capul. În curând, trenul se opri într-o gară şi coridorul se umplu de oameni şi de lumina dulce şi aurie a soarelui. Hoţul tăcu. Sau poate că se dădu pentru o vreme la fund. Anton l-a apucat pe Martin de mână şi l-a tras după el afară din tren. S-au ascuns în bufetul gării, de unde nu au ieşit decât după ce trenul s-a urnit din loc. Abia atunci Vlad i-a zărit, dar deja era prea târziu ca să mai sară din tren. Totuşi, deschise uşa şi răcni că o să-l găbuiască el la Chişinău şi o să-i facă piftie.

Spre marea sa bucurie, trenul dispăru în zare, odată cu ciudăţelul ăla de mafiot. La ora aia matinală, singurii călători ce străbăteau peronul pustiu erau ei. Cam pe la jumătatea drumului, Martin se opri şi-l întrebă prin semne cine a fost tipul ăla din tren.

— Dracula, i-a răspuns sec Anton.

— Dracula?, a rămas ţuţ americanul.

— Da, Dracula.

Într-o clipită, americanul se îngălbeni la faţă şi, ca să nu cadă, se apucă cu mâna de un stâlp. Peste toate, începură să-i clănţăne şi maxilarele. Văzându-l cât de tare se speriase, Anton izbucni în hohote de râs şi americanul, încetul cu încetul, îşi reveni şi izbucni şi el în hohote de râs. Pe toată lungimea peronului ăla pustiu erau numai ei doi şi râdeau în hohote. După ce se liniştiră, americanul a scos două sendvişuri din rucsac şi i-a dat unul lui Anton. Hăpăiau din mers, în timp ce se apropiau de clădirea posomorâtă a gării. Următorul tren spre Iaşi pleca abia peste trei ore şi ei au decis să-l aştepte în sala de aşteptare unde s-au prăbuşit obosiţi pe scaunele de sub fereastra ce dădea spre peron, adormind instantaneu. L-au trezit oamenii care roiau în jur. Lui Anton îi dispăruseră pantofii din picioare. Nu însă şi ciorapii săi negri, rupţi la degete. Cineva i-i şutise, în timp ce dormea. Mai mult decât furtul pantofilor îl nelinştea faptul că dispăruse şi Martin din sala de aşteptare. Prin minte îi umblau cele mai întunecate presimţiri. Oare nu s-a dat jos Vlad din tren şi oare nu l-a răpit pe american? Când deja se pregătea să se scoale în picioare pentru a-l căuta pe şeful gării ca să-l anunţe că a disparut un american, apăru şi Martin. După mirosul pe care-l răspândea înţelese imediat că a trecut prin toaleta gării. Se uita la Martin şi constată că acesta era încălţat. Oare de ce nu i-au sfeterisit şi lui pantofii din picioare, mai ales că ai lui sunt cu mult mai buni?, îi trecu lui Anton prin cap. Să nu le fi convenit oare mărimea? Sau poate că Martin îi surprinse când îi scoteau pantofii din picioare şi-i puse pe fugă? Necunoscând engleza, Anton îşi dădu seama că nu are cum să dezlege misterul şi îşi ascunse picioarele în spatele genţii. Dar Martin îi întinse o pereche nou-nouţă de pantofi Klarcks pe care i-a scos din rucsac. Erau pantofii săi şi lui Anton îi erau cu mult prea mari. Îi erau aşa de mari, încât patina în ei. Ca să poată merge, şi-a băgat nişte ghemetoace de hârtie, făcute din foile pe care le-a luat pentru a scrie poezii, în boturi şi aşa a putut ieşi din sala de aşteptare, fără ca cineva să-l arate cu degetul. Cu toate astea, Anton abia se mişca. Mai mult se târa decât mergea, nereuşind să ţină pasul cu Martin, care ajunsese deja în faţa panoului cu mersul trenurilor. Acceleratul de Iaşi tocmai plecase, iar următorul tren era un personal şi urma să vină hăt peste cinci ore. Ca să nu cadă pradă disperării, Anton i-a făcut un semn lui Martin să-l urmeze. Afară, Anton s-a descălţat de pantofi şi s-a pornit să traverseze oraşul desculţ, spre indignarea unor cetăţeni şi a unei patrule a poliţiei, care, însă, l-a lăsat în ploile lui, văzându-l cu pantofii în mâini. La ieşirea din oraş, s-a încălţat şi s-au pus pe votat maşini. Maşinile, majoritatea foarte scumpe, vâjâiau pe şosea într-o veselie. Cu cât erau mai luxoase, cu atât zburau mai iute. Doar o Dacie ruginie frână în dreptul lor. Un şofer cu o faţă rubicondă răcni prin portiera întredeschisă:

— Unde merjeţi?

— La Iaşi.

— Eu merg doar până la Vaslui.

— E bine şi până la Vaslui, exclamă Anton şi au urcat. Martin în spate şi Anton în faţă. Din una în alta, şoferul le mărturisi că azi e cumătria fiului său,

Decebal. Din ei doi, numai Anton pricepu despre ce-i vorba, cu toate că şoferul i se adresa mai mult lui Martin decât lui Anton. Apoi, nici una, nici alta, îi întrebă de unde sunt.

— Eu sunt din Târgu Secuiesc, iar el e american din Chicago şi nu o taie deloc pe româneşte.

Pe dată, şoferului i s-au aprins ochii şi îi întrebă dacă ar fi de acord să-i ia de cumătri, întrucât din America şi din Târgu Secuiesc nu are nici un cumătru.

— Ei, ce ziceţi, sunteţi de acord?

— Eu aş fi de acord, numai că noi mergem la Iaşi.

— După cumătrie, vă duc eu până la Iaşi cu maşina.

— În cazul ăsta, primesc.

— *And you?*, i se adresă şoferul lui Martin.

— *What is* cumătrie?

Domnul Ionel încercă să-i explice, dar Martin nu pricepea nimic, dar, totuşi, îi spuse că-i de acord. Acceptul său îl înveseli pe domnul Ionel, care le strânse îndelung mâinile. Ei nu se mai săturau de vorbă, deşi aproape că nu se cunoşteau, şi Anton se îngrijoră un pic, temându-se să nu pună ceva la cale contra sa. Da' de unde. Pur şi simplu, domn Ionel fusese o vreme bucătar pe un vas american şi o dată a trecut şi prin Chicago.

Todireştiul domnului Ionel, care se afla cam la vreo zece kilometri de Vaslui, era cufundat în ceaţă. Unde şi unde, mai ardea câte o fereastră şi, când şi când, mai lătra câte un câine. Foarte multe case aveau acoperişuri gri, iar alea cu acoperişuri roşii sau albastre păreau nişte excepţii stranii. Todireştiul se răsfira pe dealuri ca un acordeon. Au coborât în faţa unei case verzi şi au intrat într-o ogradă luminată, amestecându-se cu lumea care stătea ciucure în picioare în faţa unor mese burduşite cu mâncare de-ţi luau ochii. Oamenii nu s-au aşezat decât după ce s-a aşezat domnul Ionel în capul mesei, flancat de Anton şi Martin. Toţi voiau să ciocnească cu ei. Dar mai ales cu Martin, căci Martin era curiozitatea serii, fiind primul american care călca în satul lor. Veniseră şi vecinii să-l vadă şi câţiva i-au strâns mâna şi l-au pipăit, ca în poezia aia a lui Arghezi.

Clătinându-se, Martin ieşi după domn Ionel şi Anton. Mergeau în şir indian spre toaletă. Nu era o idee rea. După, s-au spălat pe mâini la o chiuvetă de sub un dud înflorit şi, în timp ce-şi aştepta rândul, Anton o zări pe soţia lui domn Ionel mulgând vaca sub un măr parfumat. Petrecerea ca petrecerea, dar vaca trebuia neapărat mulsă. În curte, lumea chefuia, iar în grădină, soţia domului Ionel mulgea vaca. Cum o văzu, lui Martin începură să-i sticlească ochii şi se aplecă spre doamna Oana, întrebând-o te miri ce în engleză, aceasta a dat bucuros din cap şi imediat i-a cedat locul şi Martin s-a aşezat pe scăunelul ei pitic. Abia a apucat ugerul cu mâna, că s-a auzit o rumoare crescândă în spatele său. Oamenii se îngrămădiseră ca la urs ca să-l vadă pe american mulgând vaca. Noutatea era dublă. Pentru prima dată vedeau un american în Todireşti şi tot pentru prima dată îl vedeau mulgând o vacă. O

tânără i-a făcut o poză cum mulgea vaca, cu toate că Martin nu o prea avea cu mulsul vacii, dovadă fiind căldarea goală, americanul nereuşind să stoarcă nici măcar o picătură de lapte. Ca să-l ajute, Anton a strâns ugerul cu degetele, dar nici el nu reuşi să scoată vreo picătură de lapte. O femeie îi arătă cu degetul şi exclamă cu voce tare: „Da tari tâmpiţi mai sunt şi americanii iştia, dacî nici măcar o vacî nu se pricep s-o mulgî!“ O altă femeie a ţistuit-o. Dar ea o ţinea una şi bună că americanii sunt proşti ca noaptea, neştiind că Anton nu e american şi că înţelege tot ce spune. Aceleaşi comentarii Anton le auzi şi în drum unde ieşi să fumeze o ţigară. Cineva îl confundă cu Martin şi îl făcu handicapat.

— Hei, tată, da uită-te ci urât mai eşti. Îmi vini s-o iau la fugă, când îl văd. Undi mai pui că seamănă şi cu un prostălău. Di ci şi-a luat cumătrul Ionel asemenea ciudaţi, chiar nu înţeleg? Doar ca să si fuduleascî? Aista pare sî aibî buzunareli ciuruiti, crezi că are bani sî punî pi masă? Chiar, sunt curioasî, cam cât o să punî neghiobul ista pi masî?

Nu faptul că îl porcăise cum îi venise la gură îl deranjase pe Anton, ci că îi râsese în faţă, ceea ce îl făcu să-şi arunce ţigara şi să i-o trântească pe româneşte că i-a rămas o pată de smântână pe nas şi, din clipa aia, femeia nu a mai ştiut pe unde să-şi ascundă nasul şi a fugit în drum. Ba chiar mai mult decât atât, a dispărut şi de la cumătrie. Cel puţin, Anton nu o mai depistă la masa aia lungă, la care stăteau aşezaţi cumătri ca bobiţele de poamă într-un strugure. Martin îşi făcea poze cu ugerul vacii în mână. Doamnei Oana însă i-a crăpat răbdarea şi l-a rugat în engleză să-i elibereze locul şi, în doar câteva minute, umplu căldarea cu lapte, spre uluiala lui Martin şi a lui Anton. În plus, Anton rămase mască auzind-o vorbind engleza. De unde oare? Oare să fi fost şi ea cu domn Ionel pe corabie?, se întrebă Anton, dar nu îndrăzni s-o întrebe pe doamna Oana de unde a învăţat aşa de bine engleza şi, revenit la masă, iar se puse pe mâncat. S-a oprit din înfulecat doar când s-a început strânsul banilor, dar nea Ionel le returnă banii, cu toate că Martin i-a întins 400 de dolari, iar Anton, 50. Le-a întors banii, dar, în schimb, le ceru să ţină un toast. Primul vorbi Martin, fireşte, în engleză, iar nea Ionel traducea, şi, din când în când, lumea îl întrerupea ca să aplaude îndelung. După american, vorbi Anton, dar pe el nimeni nu-l ascultă, nici măcar domn Ionel. Doar Martin, care nu pricepea o iotă în română.

Orele se făcură foarte mici şi domnul Ionel l-a trezit din somn pe un băiat de al său şi îi ceru să-i repadă cu maşina la Iaşi. Înainte să părăsească cumătria, Anton fugi până în tindă şi se descălţă de pantofii americanului, schimbându-i pe o pereche de pantofi mai mici, pe care îi găsi în prag, cu toate că aceştia, comparativ cu pantofii lui Martin, erau nişte jafuri de pantofi, dar îi veneau de minune şi asta conta cel mai mult. Acum era important ca să nu fie prins cu raţa în traistă, se gândi Anton şi, hop, urcă pe şestache, fără să-şi mai ia rămas-bun de la cumătri, în caroserie. Când te miri ce ţăran o să descopere că a rămas fără încălţăminte, noi o să fim deja departe, se linişti

Anton.

Cu ochii cârpiţi de somn, au trecut pe sub un ceas enorm ce spânzura deasupra intrării în clădirea gării, ale cărui limbi alunecau către ora trei. Deci era, nici mai mult, dar nici mai puţin, decât ora trei. Cât ai pocni din degete, i-a înconjurat o laie de puradei balaoacheşi, trăgându-i de mânecă să cumpere un buchet de trandafiri roşii. Alergau roată de la Anton la Martin şi înapoi ca într-un dans sălbatic şi ancestral, cu firele alea subţiri de trandafiri sângerii în braţe, răcnind, când unul, când altul.

— Domnişorule, hai ia, mâncaţi-aş, floarea asta frumoasă de la mine ca să-i bucuri ochişorii soţiei.

Pe clipă ce trecea, erau tot mai mulţi zgâmboi. Şi toţi se ţineau coadă de Anton şi de Martin, insistând să cumpere trandafiri. Descoperind că trenul spre Chişinău pleca într-o oră şi jumătate de la cealaltă gară, de la Nicolina, au ieşit afară în pas alergător. Dar şi puradeii au băgat viteză, împresurându-i din toate părţile. Au urcat cât ai zice peşte, într-un taxi ce stătea cu portierele deschise în faţa gării. În timp ce ţingăii pocneau cu mâinile în ferestre, Anton i-a strigat şoferului smead şi mustăcios, ce bătea darabana în volanul unsuros, să-i ducă cât mai repede la Nicolina. Cam peste vreo cinci minute, şoferul ăla cu ochi obraznici şi buze borcănate frână în pragul unei bombe gălăgioase, în care răsunau manele, şi îi anunţă ritos:

— Nicolina e în spatele barului.

— Ştiu, i-a spus Anton. Cât vă datorăm?

— Un milion!, a tunat tipul şi abia acum Anton observă că acesta avea nişte mustăţi negre ca noaptea şi zburlite.

— Cât?, a repetat Anton cu o voce gâtuită.

— Un milion.

— Asta-i jaf la drumul mare, dom'le. Cu un milion poţi ajunge şi până la Bucureşti.

— Ăsta e tariful, şefule. Hai, uită-te că e afişat pe uşă, dacă nu mă crezi.

Anton a ieşit din habitaclu cu nişte ochi exoftalmici. Într-adevăr, pe uşa taxiului, tariful era indicat. Ceea ce înseamnă că pur şi simplu au luat o ţeapă pe propria lor barbă. Totuşi, lucrul ăsta nu l-a încurcat să strige la tip.

— Niciodată nu ai să pupi tu de la noi banii ăştia, nenicule, niciodată. Cel mult, îţi pot da cincizeci de lei, adică preţul real al călătoriei, dar nu mai mult.

Nici una, nici două, ţiganul îşi chemă colegii prin staţie. În câteva secunde, Anton şi Martin se treziră în mijlocul a vreo zece taxiuri, cu claxoanele pornite. O haită de şoferi, cu bâte în mâini, se cocoşau în jurul lor, strigându-le să scoată mai repede lovelele. Unul dintre ei îi făcu ruşi împuţiţi şi îşi făcu vânt să-l izbească pe Anton cu pumnul în linguriţă, dar, totuşi, în ultimul moment, se răzgândi. Pe neaşteptate, lui Anton îi pică fisa că şoferii şi puradeii din gară erau o apă şi, probabil, că i-au vânat încă din clipa când Ciprian i-a lăsat în faţa gării. Auzind că vor să meargă la Nicolina, s-o fi gândit că sunt moldoveni, adică o pradă sigură, şi s-au pus să-i urmărească. Probabil că, până acum, scenariul lor nu a dat greş niciodată şi în plasă le-or fi

căzut destui moldoveni, odată ce acţionau cu atâta sânge rece; nici măcar crâcneala lui Anton nu-i surprindea; adică protestul lui era prevăzut în scenariu. Aşadar, schema era foarte simplă şi aceasta fusese exersată pe foarte mulţi moldoveni, care, vrând să scape de puradeii care-i sufocau cu florile lor, săreau în primul taxi pe care-l vedeau în faţa gării. Numai Martin nu înţelegea ce se petrece şi se uita cu nişte ochi bulbucaţi la Anton, care nu putea să-i explice ce se întâmpă, neavând vocabular pentru asta. Un alt taximetrist cu mustaţă zburlită l-a apucat pe Anton de subsuori şi a început să-l ridice în aer, după care-l izbi de pământ şi atunci Anton a scos din portmoneu un teanc de hârtii a câte zece lei, i le-a aruncat în faţă şi bancnotele alea s-au împrăştiat peste tot, ca nişte pui de găină într-o grădină de roşii, şi câţiva tipi s-au apucat să le strângă de-a buşilea. Au încercat s-o rupă la fugă, dar alţi câţiva taximetrişti le-au barat drumul.

— Sunt doar a suta parte din grăunţele pe care ni le datoraţi, a ţipat unul dintre ei şi un altul l-a izbit pe Anton cu un pumn în burtă şi atunci lui Martin i-a crăpat răbdarea şi a ridicat un mare hai, urlând la ei în engleză. Auzind vorbe în engleză, într-o clipă tipii s-au făcut nevăzuţi, dispărând la fel de repede cum dispar gazele de eşapament în atmosferă, lăsându-i pe Anton şi Martin singuri în mijlocul străzii. După cum se vede treaba, îşi spuse Anton, în România, până şi bandiţeii cei mai mărunţi au un respect exagerat faţă de occidentali sau faţă de oricine o rupe în engleză. Dacă vrei să nu o iei la moacă în România, e musai să ştii engelza, îşi mai spuse în sinea sa Anton, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor că au putut scăpa cu părul întreg din labele mafioţeilor ăia din Iaşi.

După ce şi-au cumpărat bilete, au vrut şi ei să moţăie un pic, dar sala de aşteptare era plină buză cu oameni chirciţi în cele mai neverosimile poziţii; cei mai băftoşi sforăiau pe bănci, cu capetele pe genţi; iar cei mai nenorocoşi se ciuciuliseră pe betonul alburiu şi algid al podelei, făcând eforturi supraomeneşti să adoarmă. Un bărbat cu luna în ceafă dormea încovrigat pe pervazul ferestrei, iar un altul, cu părul înflorit, dormea cu capul lipit de un calorifer. Cel mai tare suferea un tânăr care se întorcea pe mică pe ceas de pe o parte pe alta, fără să-şi mai poată găsi poziţia potrivită pentru a adormi. Anton şi Martin au ajuns la picioarele unei bănci, pe care stătea o femeie borţoasă, cu ochii înroşiţi de nesomn, după care au ieşit afară, dar nici acolo nu au găsit vreun loc liber, întrucât toate băncile de pe peron erau ocupate de zeci de adolescenţi pirpirii, probabil liceeni la Iaşi. De aia, poetul şi americanul au revenit în sala de aşteptare, sărind cu mare grijă peste trupurile adormite, în căutarea unui ungher liber. În sfârşit, au dat de un colţ liber lângă baie şi s-au culcat cu capurile pe genţi, adormind subit. Larma pe care o răspândeau în jurul lor oamenii ce părăseau sala l-a trezit pe Anton din somn. S-a pornit să-l caute pe Martin care nu era nicăieri. L-a găsit în faţa clădirii, uitându-se speriat la oamenii care intrau în vârful picioarelor într-o sală strâmtă şi metalică, ce semăna foarte mult cu o colivie pentru papagali. Pe neprins de veste, s-au trezit în faţa unui vameş.

— Unde merge domnul?, l-a întrebat acesta pe Martin, care l-a privit încurcat şi i-a răspuns în engleză. Pe loc, vameşul şi-a îndulcit vocea şi a trecut şi el la engleză.

— *Doesn't mister know English? Is mister American? Could you tell me where are you going?*, i-a repetat vameşul lui Martin, dar, de data asta, cu o voce onctuoasă.

— *To Chişinău*, i-a zis Martin.

— *Did you like Romania?*

— *Yes*, i-a confirmat Martin, cu un glas răguşit, în timp ce îşi ştergea pantofii cu o cârpă.

Vameşul i-a zâmbit şi l-a condus până dincolo de cordon.

— *Have a nice trip! It was an honor to meet you!*

Apoi s-a întors spre Anton, căruia i se adresă cu o voce îngroşată şi metalică, pentru că se vede că nu şi-a dat seama că sunt împreună.

— Ce aţi făcut în România?

— Drept să vă spun, am băut o bere, i-a trântit-o în silă Anton.

Declaraţia sa l-a indispus pe vameş.

— De ce eşti obraznic, domnule?

— A spune adevărul înseamnă oare a fi obraznic?

Gradatul îi scormoni paşaportul cu nişte ochi batjocoritori, după care îi spuse:

— Îţi lipseşte o ştampilă de trecere a graniţei, iar asta înseamnă că ar trebui să-mi explici de ce ai trecut de douăsprezece ori graniţa, dar ai numai unsprezece ştampile în paşaport. Şi mai repede, dacă vrei să treci graniţa. Îmi

poţi explica sau nu?

— Nu.

— Atunci cum să-ţi dau drumul să treci frontiera?

— Adică nu mă lăsaţi să mă întorc acasă?

— Nu încerca să mă iei la sentimente şi nu bloca circulaţia că, din cauza ta, oamenii nu pot să avanseze. Haide-hai, dispari mai repede. Ce mai stai?

Martin reveni în sală şi se porni val-vârtej spre vameş.

— Nu e voie, dom'le!, încercă să-l oprească un tip cu o faţă unsuroaă.

. — *What did you say?*, îl dădu într-o parte Martin pe tip şi se apropie de vameşul care nu-l lăsa pe Anton să treacă graniţa. *We are together*.

— *With this lord?*

— *Yes, we're together. He is my guide and I will not go anywhere without him.*

— *In that case, pass. Certainly. He can go.*

— Trebuia să-mi spuneţi din capul locului că sunteţi împreună, i se adresă vameşul cu o voce mieroasă lui Anton şi-l invită să meargă mai departe. Oricum ar fi, eu vă doresc drum bun, domnule, le mai spuse el şi îi conduse spre trenul care pufăia în gară, cărându-le rucsacul şi geanta.

În compartimentul în care au intrat, un adolescent sfrijit şi coşuros asculta manele la mobil pe patul de deasupra. Nu a oprit mobilul decât în vama moldovenească şi l-a pornit iar după ce au ieşit din Ungheni, dar, de data asta, se puse pe ascultat nişte cântece banditeşti ruseşti.

Printre cei care coborau din tren, erau Anton şi Martin, cu capetele rotindu-şi-le în toate părţile, de parcă ar fi căutat pe cineva. De fapt, căutau un taxi liber. Într-o clipită, îi împresurară taximetriştii, propunându-şi serviciile. Dintre zecile de taxiuri care i-au înconjurat, au urcat într-o Volgă lucioasă. În habitaclu răsuna Radio Semi. Dar şoferul îi îndemna să-l voteze pe Iurie Roşca.

— Toţi şeilalţi democraţi sunt nişte pidaraşti, blea. Sunt nişte kaghebişti nenoroşiţi. Aţi auzât cum a fost prinsă nevasta lui Valeriu Matei cu raţa în sac la vamî? Da di Dabija, Vieru sau Lari, şi să mai spun? Sunt nişte profitori ordinari. Eu numai în Iurie Roşca mai am încredere. Numai Iurie Roşca mai poate să facă unirea, blea, şi nu Lari care a dat bir cu fugiţii în România. Dacă-i aşa de curajoasî di şi nu a rămas aişia să lupti alături de Iurie Roşca pe baricadi, perora şoferul, şi, dintr-o dată, se întoarse spre Martin şi îl întrebă: Sau matali crezi altşeva?

— *I don't understand Romanian.*

— Tradu-i, matale, că Iurie Roşca este cel mai bun român din Basarabia. Este un mare naţionalist. Ar trebui neapărat să-l cunoască, îl îndemna şoferul pe Anton şi asta în timp ce la Radio Semi răsuna sloganul Tioplâi veter na Radio Semi.

Ce mai, şi lui Anton îi plăcea foarte tare Iurie Roşca, dar nu-i plăcea Radio Semi.

S-au dat jos în faţa cinematografului Patria, în care rula un film american în limba rusă. L-au ocolit. Au ocolit şi coloană de veterani, cu drapele roşii deasupra capului, ce trecea prin faţa cinemaului. Bătrâni soldaţi şi ofiţeri sovietici, cu pieptul zornăind de medalii, foşti nomenclaturişti şi foarte multe babe, răcneau *smerti rumânov* şi râdeau între ei. Printre ei, Anton l-a recunoscut pe Valentin Neniţă, unul dintre şefii agenţiei Basa-Press şi s-a ascuns în spatele lui Martin, pentru a nu da ochii cu acesta. Anton îl cunoscuse pe la sfârşitul anilor ‘80, dar, pe atunci, acesta era un mare disident. Odată, chiar l-a vizitat acasă, în Grătieşti, ca să-şi exprime admiraţia pentru că a avut curajul să monteze *Clopotniţa* lui Ion Druţă. Şi acum, na, e cu comuniştii, se perplexă Anton. Şi-a stăpânit primul impuls ca să meargă şi să-i dea una la bot şi i-a lăsat pe demonstranţii roşii, de altfel îmbrăcaţi foarte gomos, să-i depăşească. Şi Martin îi privea cu curiozitate şi îi fotografia zelos. Iar drapelele făceau fâş-fâş în aer. Parcă nevrând, Martin l-a urmat pe Anton pe Aleea Clasicilor, unde busturile erau atât de înnegrite de ploi şi de patinate, încât se pierduse orice diferenţă dintre ele; nici dacă ai fi băgat mâna în foc nu ai fi putut spune cu exactitate care e bustul lui Neculce şi care e al lui Asachi sau al lui B.P. Hasdeu. Martin îi mai fotografie o dată pe comuniştii moldoveni care curgeau în râuri spre Teatrul de Operă şi Balet. Da mulţi mai sunt, îşi spuse îngrozit Anton şi se gândi că, într-adevăr, numai Iurie Roşca i-ar mai putea scăpa de comunişti, care se înmulţeau în faţa scuarul din faţa Teatrului de Operă şi Balet ca pecinginea. Apoi îl văzu şi pe Iurie Roşca, în mijlocul unei mulţimi nervoase, adunate în jurul bustului lui Eminescu, cu tricoloare în mâini. Iurie Roşca le arăta cu mâna spre marea de comunişti şi părea a fi foarte îngrijorat. Alături de el, stătea Vlad Cubreacov, care le vorbea oamenilor cu o voce bărbătească, asigurându-i că ei nu vor permite niciodată ca balaurul roşu să revină la putere. Când îl văzu pe Cubreacov, în minte îi ţâşni o amintire dureroasă şi odată cu ea îl năpădăi un val de ruşine, fiindcă, într-o bună zi, el i-a mâncat colacul lui Vlad Cubreacov. Şi asta se întâmplase de mult, pe când făcea prima facultate la Chişinău şi stătea în aceeaşi cameră cu acest neînfricat luptător pentru cauza românismului. Ei bine, Vlad îşi înfrumuseţase peretele de deasupra patului său în culori naţionale, agăţând pe el un ştergar, încondeiat de fire de busuioc şi punând în mijlocul lui un colac pe care, Anton îl scoase într-o bună zi şi îl mâncase, dar îl mâncase pentru că i se terminaseră banii şi dăduse foamea peste el. De atunci, ori de câte ori îl zărea pe Vlad, îl apuca ruşinea. Cu atât mai mult cu cât, între timp, şi Vlad însuşi a ajuns să fie un simbol al mişcării naţionale basarabene, pe care o susţinea cu ambele mâini Anton.

Ţinu să se îndepărteze de mulţimea care viermuia în jurul celor doi fruntaşi neînfricaţi pentru a uita de acea amintire neplăcută.

În faţa hotelului Codru, şi-au scuturat îndelung mâinile şi s-au îmbrăţişat. Însă nici unul dintre ei nu se grăbea să plece şi s-au îmbrăţişat iar. Apoi Martin a luat-o cu paşi mărunţi spre hotel, iar Anton spre parc, dar, după

câţiva paşi, Martin l-a strigat pe nume pe ghidul său şi se îndreptă spre el, cu un plic sidefiu şi foşnitor în mână. Anton îl deschise. Înăuntrul lui văzu două sute de dolari, acesta fiind onorariul său pentru că l-a condus pe Martin până la Chişinău. Deci Cătălin Bod nu-l minţise în bomba aia zgomotoasă, unde se făcuseră muci cu whisky, când l-a asigurat că va primi un onorar, după ce îl va lăsa pe Martin în faţa hotelului Codru din Chişinău, se gândi Anton. Şi-a băgat banii în buzunarul din spate al bulgilor, dar Martin i-a sugerat prin semne să-i vâre în buzunarul din faţă al blugilor. Apoi iar s-au despărţit. Lui Anton chiar îi părea rău că se despărţeau, fiindcă începuse să ţină la Martin. Îi părea rău că nu o să-l mai vadă, aşa cum îţi poate părea rău când te desparţi de un prieten foarte bun cu care ai stat nopţi întregi de vorbă. După ce au bătut atâta amar de drum împreună, acum americanul nu i se mai părea chiar aşa de nesuferit. Ba chiar dimpotrivă. Martin s-a lovit cu palma de frunte şi i-a făcut un semn să intre în hotel. Anton l-a flancat spre recepţie. O blondă devorantă le ieşi în faţă şi americanul îi spuse te miri ce în engleză şi aceasta îi dădu o cheie. Americanul îşi luă rucsacul şi urcă scările, iar frumoasa recepţioneră se întoarse spre Anton şi îi spuse:

— Prietzenul dumnevostră vă rogă să-l aşteptzaţi în hol, cât tzimp o să urce în cameră ca să-şi lase bagajele. Poftzim, aşezaţi-vă în fotoliu.

Anton îi urmă sugestia şi se aşeză într-un fotoliu verde, cu ochii cufundaţi în ochii maritimi ai frumoasei recepţionere, în care-i cădea o şuviţă răzvrătită din părul ei cârlionţat de culoarea florii-soarelui, pe care ea o aruncă invariabil într-o parte. Blonda îşi întoarse capul spre scările pe care le cobora Martin şi un parfum răscolitor de bobiţe de fragă coapte îl izbi pe Anton în nări, învăluindu-l din toate părţile. Cât ai pocni din degete, Martin se opri între ei doi, filtrând parfumul. Acum, deşi îi traducea lui Anton, blonda îl răscolea cu privirile pe Martin.

— Cea mai frumosă călătorie pe care am făcut-o vreodată în viaţa me a fosţ cea cu tzine, i-a tradus fata lui Aton, dar i-a surâs lui Martin. Înaintze să ne despărţim, hai la o bere.

Insistenţa cu care americanul ţinea morţiş să bea o bere moldovenească împreună cu Anton ca să afle dacă aceasta e mai bună sau nu decât Killkinesul o contrarie un pic pe frumoasa recepţioneră care-l mânca din ochi, nu altceva. Văzând asta, Anton vru să-i lase singuri, dar americanul nu vru să-i dea voie să plece, fiindcă ţinea neapărat să-i facă cinste lui Anton cu o bere moldovenească.

— Dar berea moldovenească e o poşircă.

— Atzunci hai să bem o bere românească?, nu se dădu bătut Martin.

— Din păcate, bere românească în ţara asta nu ai să găseşti nici cu lumânarea. În schimb, bere rusească există cât cuprinde, dar eu din principiu nu beau bere rusească, fiindcă e rusească, iar ruşii, ştii toată povestea. Totuşi, uneori se mai găseşte bere nemţească. Uite, bere nemţească aş bea.

Anton observă surprins că blonda aia cu picioare lungi şi cu un mijloc mlădios păli. Ba mai mult decât atât, se uită speriată în părţi ca şi cum se

temea să nu-i fi auzit cineva. Probabil că-i place berea rusească sau… Rusia, odată ce s-a speriat aşa de tare, conchise Anton. Avu impresia că sărise peste adagiile sale despre berea românească şi rusească, pentru că prea scurtă era varianta englezească a grohotişului său de vorbe. Poate din cauza asta, dar poate din altă cauză, nu a vrut să-i însoţească şi s-a retras îmbufnată la recepţie. Cu Martin în dreapta sa, care-şi căra rucsacul pe umăr, au ieşit din hotel, intrând pe aleile Grădinii Publice „Ştefan cel Mare“. Un tip cu bască nu s-a pornit să traverseze intersecţia de pe Bodoni decât după ce i-a studiat cu patruzeci de ochi. Cei care treceau strada – bărbaţi, copii, femei – îi măsurau din cap până în picioare cu suspiciune. Toţi se grăbeau să se depăşească unii pe alţii, de parcă pierdeau trenul. La stopul de la Casei Presei, un bătrân îmbrăcat într-un costum alb aştepta să se facă verde. Cum i-a văzut, i-a cântărit din ochi cu duşmănie, cu toate că nu-i cunoştea. Vânzătoarea de la care a cumpărat un pachet de ţigări a răcnit la Anton, când i-a dat restul. A strigat şi el la o chioşcărească care se mocăia să-i dea *Flux*-ul. În preajma Casei Presei, toată lumea se holba la toată lumea. Nu era om care să nu-i urmărească din ochi pe ceilalţi pietoni care traversau strada Puşkin. Toţi cei care glisau pe strada 31 august se măsurau din priviri cu dispreţ. Oriunde îşi întorcea capul, cineva neapărat se chiora la el cu ură sau cu dezgust, constată Anton. Un troleibuzist urla la un microbuzist, iar ăsta, la rândul său, la un taximetrist şi ultimul la un biciclist, care dădu peste Anton. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Anton se ridică de jos şi îşi continuă drumul alături de Martin, care se uita amuzat şi surprins la tot ce vedea în jurul său. Chiar şi pe moşul care se chiorî la ei pe strada Vlaicu Pârcălab îl privi înveselit. Se vede că-l distra tot ceea ce vedea pe străzile Chişinăului, iar Anton nu-şi putea da seama dacă asta e de bine sau de rău.

S-au oprit la Fulguşor, la coadă, în urma unor bătrâni cu plete şi şi-au comandat două beri moldoveneşti. Reveniţi cu halbele în mână pe terasă, au constatat că, între timp, toate mesele libere fuseseră ocupate de către nişte tipi care stăteau cu degetele în gură şi numărau ciorile care zburau pe deasupra cafenelei, fără să aibă barem un pahar cu apă în faţă şi treaba asta tare-l mai amuza pe Martin. Pe unii dintre cei care ocupaseră mesele fără să-şi fi luat nimic Anton îi cunoştea şi ştia şi ce aşteptări aveau. Cei mai faimoşi dintre ei erau poetul Eugen Cioclea şi actorul Gheorghe Grâu, care stăteau împreună la o masă goală, de lângă toaletă, aşteptând să apară vreun cunoscut ca să le facă cinste cu o cafea şi o tartină. Sau poate cu ceva şi mai consistent. La o altă masă, Nelu Apostolachioaie stătea singur şi zgâria o hârtie. De când îl ştia Anton, acesta dormea pe la prieteni şi cunoscuţi, în fiecare noapte la altcineva, iar la Fulguşor venea ca să-şi facă vreun nou prieten la care să poată rămâne peste noapte. La o altă masă scriitorul Ion Vădana mânca seminţe de floarea-soarelui cu doi studenţi de la pictură pe care-i chema Radu. Se pare că scriitorului nu-i convenea ceva, odată ce începu să înjure şi să trântească cu pumnul în masă. Anton şi Martin s-au aşezat pe bordură, nemaisperând că se va mai elibera vreodată o masă. Un bărbat rubicond şi cu nişte ochi

exoftalmici îi strigă să vină la masa lui:

— Hei, Anton, chiar nu mă cunoşti? Sunt Bogdan, prietenul lui Silviu Iuga. Ne-am întâlnit o dată la Braşov, în Cerbul, unde ne-am făcut drojdie împreună. Chiar nu-ţi aminteşti?

Cu toate că Anton nu-şi aminti nimic, îi puse bărbi că da, sigur că da, îşi aminteşte prea bine de acea întâlnire frumoasă şi simulă o bucurie sinceră şi furtunoasă. Martin dispăru la budă, de unde reveni cu obrajii îmbujoraţi. Profitând de reîntoarcerea americanului, Anton îi lăsă în doi, prefăcându-se că vrea să meargă şi el la budă, dar, de fapt, merse nu pentru a face pipi, ci pentru a încerca să-şi amintească în linişte cine e tipul, dar nu-şi aminti. Rămaşi în doi, Bogdan află că Martin e american. Imediat, pe yankeu l-au împresurat şi Cioclea, Grâu sau Nelu Apostolochioaie. Când Anton reveni de la toaletă, îi găsi pe aceştia cu câte o bere în mână, ceea ce înseamnă că, epilogă Anton, Martin îi servise cu câte un Chişinău. Grâu, Cioclea şi Apostolochioae se zgâiau cu gura căscată la american, care îşi sorbea berea în tăcere şi îi privea amuzat. Văzându-l pe Anton, cei trei şi-au amintit că-l cunosc şi au tăbărât asupra lui ca să-l roage pe american să le împrumute până mâine o sută de dolari şi să le mai facă cinste cu o friptură şi cu un coniac. Cum însă nici Anton nu ştia engleza, cei trei prieteni au fost nevoiţi să-şi înghită întrebarea şi să înghită în sec. Totuşi, la coniac americanul reacţionă şi îi ceru prin semne chelneriţei, care, de asemenea, nu ştia engleza, să le aducă o sticlă de coniac. Anton nu era prea bucuros să-i reîntâlnească şi ei şi-au dat seama de asta şi s-au cărat, Cioclea cu sticla de coniac la subsuoară şi Grâu cu o chitară în spate şi cu un trandafir după ureche. Între cei doi vlăjgani, Apostolochioaie era ca între două acolade. Nu peste mult, se cără şi Bogdan, dar nu înainte de a-l ruga din tot sufletul să-i transmită salutări lui Silviu Iuga, când o să-l vadă. Lui Martin iar îi veni să meargă la toaletă şi Anton a rămas singur. Între timp, un ziarist din Iaşi – unul Liviu Druguş – care lucra la ziarul *Moldova Suverană* din Chişinău, s-a aşezat în faţa lui şi, nici una, nici două, îl întrebă pe Anton.

— Hei, ia spune-mi tu ce eşti?

— Adică?

— Eşti moldovan, rus sau român?

— Sunt român.

— Dacă eşti român, atunci ia spune-mi care e varianta bună: săndviş sau sandvici?

— Săndviş.

— Da’ de unde. Corect e sandvici.

În plus, se luă şi de accentul lui Anton, îl acuză că vorbeşte afectat şi-l mai acuză că poceşte româna. Scurt pe doi, îi refuza dreptul de-a se numi român şi îi ceru să se mulţumească cu faptul că e moldovean. Adică să-şi vadă vârful nasului şi să nu se dea drept ceea ce nu e.

— Nu există patriot în Chişinău care să nu fie agramat. Hai, dacă susţii că eşti român, ia zi, cum se scrie de-a v-aţi ascunselea?

Era aşa de pornit, că nu se mai putea opri.

— Hai, zi, cum se scrie de-a v-aţi ascunselea? Legat, prin liniuţă sau, poate, altfel? Tu nici măcar cum se scrie de-a v-aţi ascunselea nu ştii, da' vrei unire. Care unire, bă? Să mă unesc cu un semidoct?

După ce apăru Martin şi Druguş află că acesta e american din maţe, îşi plecă nasul. Pe cât de agresiv fusese faţă de Anton, pe atât de umil se purta cu americanul. Pur şi simplu luă apă în gură şi nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre american. Nu peste mult, dispăru cu totul de pe terasă, urmat de prietenii săi de la Basa-Press. Exact înainte de-a începe incartada în bar, provocată de scriitorul Ion Vădană, care răsturnă masă, ţipând la cei doi studenţi de la pictură, care, întâmplător sau nu, dar purtau acelaşi nume.

— Bă, voi sunteţi nişte semidocţi, bă? Voi nu aţi citit nici o carte de-a mea, dar vreţi să staţi cu mine de vorbă! Trişorilor!

Văzând că cei doi tăgăduiau cu vehemenţă această acuzaţie, scriitorul apucă un scaun de un picior şi începu să-l învârte deasupra capului, luându-se după cei doi tineri zglobii care nu mai ştiau cum s-o taie mai repede de pe terasă. Din acel moment, începu alergarea printre mese. Din greşeală, scriitorul agăţă cu cotul berea actorului Andrei Sochircă şi aceasta căzu pe asfalt, fără să se spargă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Andrei o luă şi o duse iar la gură. Ca un arcuş pe strunele viorii, aşa alerga scriitorul după cei doi studenţi de la pictură, trimiţându-i din fugă la origini şi învinuindu-i că sunt nişte semidocţi. Studentul mai scânduratic îi înşfăcă lui Anton sticla din mână şi o ridică în aer ca s-o spargă de capul lui Ion Vădană. Dacă nu ar fi fost Martin pe fază, probabil, că s-ar fi lăsat cu sânge, dar aşa, americanul se interpuse între cei doi, strigând, când la unul, când la altul, te miri ce în engleză până când cei doi s-au liniştit şi s-au îmbrăţişat. Cuvintele englezeşti acţionară asupra scriitorului şi studentului la pictură ca un sedativ. Nu numai că aceştia s-au împăcat, dar iar s-au întors la masa lor şi iar s-au pus pe ronţăit seminţe de floarea-soarelui şi pe aruncat cojile pe jos. În curând, li s-au mai alăturat un scenarist de la studioul Moldova-Film şi un ziarist pirpiriu de la *Tineretul Moldovei,* şi ei mari amatori de seminţe de floarea-soarelui. Ceilalţi de pe terasă s-au aşezat în jurul lui Martin de parcă nu mai văzuseră până atunci un american. Toţi i-ar fi spus ceva, dacă ar fi ştiut limba lui Clinton. Până la urmă, o ziaristă care o rupea în engleză a început să o facă pe translatoarea. Acum toată lumea se îmbulzea să-i pună întrebări lui Martin.

— De unde eşti de loc? Şi de ce anume ai venit în Moldova? Câţi ani ai? Cum ţi se par moldovencele? Cum ţi se pare Chişinăul? Ştii că moldovenii sunt români?

Întrebările curgeau ca ploaia şi ziarista dădea deja semne de oboseală. Cu toate astea, nu se dădu bătută şi, datorită ei, tipii de la Fulguşor au aflat ceea ce Anton ştia de la Cătă Bod, că Martin venise la Chişinău ca să descopere adevărata viaţă. Suna cam patetic sau poate că şi tipa mai pusese ceva de la ea, dar americanul i-a asigurat pe toţi cei care-l sorbeau din ochi că anume pentru asta a lăsat confortul american, pentru a descoperi adevărata viaţă.

Taică-său, fiind proprietarul unui restaurant luxos din centrul universitar al Chicago-ului, unde, uneori, Saul Bellow îşi bea ceaiul de dimineaţă, alături de fel de fel de actori şi profesori universitari, i-a asigurat tot confortul necesar. Ce mai, nu e un lucru de colea, dar, cu toate astea, Martin a fugit de acasă. Desigur, fără să le spună a lor săi unde şi de ce, îi asigură Martin cu o bere moldovenească în mână, care îi plăcu atât de mult, că iar le făcu făcu cinste la toată lumea care se îmbulzea la masa lor. Exceptându-i pe jucătorii de cărţi, aproape toată lumea se mutase la masa lor, unde ploua cu sticle şi halbe. Ziarista şi Martin deja se ţineau de mâini. O chema Maria şi lucra la *Flux*, ceea ce-l făcu pe Anton să creadă că, probabil, tipul venise în România şi Moldova pentru aventuri sexuale sau pentru a-şi găsi o femeie. Una din două. Brusc, ziarista şi Martin au început să se pupe, de parcă s-ar fi cunoscut de când Prutul. În schimb, frâiele conversaţiei le preluă Anton, care ţinu să afle toată suflarea Fulguşorului cum l-a condus pe american la Chişinău, fără să ştie o boabă de engleză. Un tânăr regizor de film şi de spoturi publicitare îl asculta cu ochii holbaţi. În curând, li se alătură şi poetul Ion Ianculovschi, care abandonase pentru o vreme Timişoara lui Cornel Ungureanu, la care îşi făcea doctoratul, pentru a-şi schimba paşaportul, deşi ăla vechi mai era valabil. Cu toate astea, poetul voia să-şi înlocuiască cele două „c“-uri din numele său de familie cu două „k“ şi să nu mai fie Ion Ianculovschi, ci Ivan Iankulovski. Primul care plecă de la masa lor fu chiar Ianculovschi, care se grăbea să prindă autobuzul spre Briceni pentru a deveni cât mai repede Iankulovski. Imediat după el, se cără şi regizorul de film, cu faţa îmbujorată şi cu ochii sticloşi.

În locul celor doi, Andrei Cana de la Europa Liberă se aşeză pe marginea scaunului şi îi invită, cu o gură pungită, la un interviu în studio. Au mers în patru. Ei trei şi Maria, trecând prin scuarul Teatrului Naţional „Mihai Eminescu“, unde o laie de indivizi jucau cărţi, în frunte cu un fost consilier al preşedintelui Snegur. Se pare că acesta juca cel mai bine, pentru că era cel mai relaxat dintre toţi. Pe drum, Andrei îi rugă să evite dosarul unirii Moldovei cu România şi să nu folosească glotonimele basarabean şi român, dacă nu vor ca, din cauza lor, Andrei să-şi piardă slujba. „Şi încă ceva“, îi mai preveni ziaristul, „să ştiţi că, în 1992, în Republica Moldova nu a avut loc un război ruso-moldovenesc, ci un conflict armat, conflictul armat de pe Nistru. Aşa e corect din punct de vedere politic. Or, politica postului nostru e imparţialitatea şi echidistanţa. Noi nu reflectăm doar un singur punct de vedere, ci toate care pot exista asupra unui subiect sau altul“, îi instrui Andrei în faţa uşii metalice a Europei Libere, în care nu puteai pătrunde, dacă nu ţi se deschidea. „Aşadar, noi, cei care lucrăm la Europa Liberă nu trăim în Basarabia, ci în Republica Moldova, iar în Republica Moldova nu locuiesc români, ci moldoveni. Aţi înţeles, fraţilor?“, îi mai instrui ziaristul, după care le deschise larg uşa şi îi pofti să intre, în ordinea importanţei, mai întâi americanul şi Anton după. Cât timp Cana a mers ca să afle dacă studioul e liber, Anton şi Martin l-au aşteptat într-un hol metalic, împodobit cu fel de fel de desene realizate în cafea. În

primul cabinet de lângă intrare, gigantul îşi redacta revista presei la un computer, dar era aşa de prins, că Anton nu a mai îndrăznit să-l deranjeze, cu toate că au făcut facultatea împreună şi au stat doi ani chiar în aceeaşi cameră. Dar ce-a fost a fost. Acum, fiecare cu destinul său. Fiecare preocupat de cariera sa literară şi jurnalistică, or, şi gigantul era prozator şi publicist, tradus chiar şi dincolo de ocean. După mulţi, Anton nu-i ajungea nici măcar la genunchi. Oricum ar fi, gigantul avea o scuză: el era aşa de furat de munca sa, încât nu-i observase. Iar de aici reiese că întreaga vină că nu s-au salutat îi aparţinea lui Anton, care nu se sculă de pe scaun şi nu se repezi cu braţele larg desfăcute în părţi spre gigant, ca să-l îmbrăţişeze. Însă şi Anton avea o scuză: nu vru să-l deranjeze pe gigant, care era prea cufundat în apele muncii sale. Şi uite aşa întâlnirea dintre ei nu s-a mai produs din cauze obiective. Din sala vecină se auzeau răcnetele unui tip. „Pssst, pe şef l-au apucat pandaliile“, le şopti Andrei şi le făcu un semn să-l urmeze spre studio, de care se apropie în vârful picioarelor. Şeful îl porcăia pe nu ştiu ce jurnalist pentru un interviu pe care i l-a luat sociologului Mihai Şleahticţhi, care a publicat recent volumul de studii *Iluzia libertăţii în post-totalitarism*, în loc să facă un reportaj despre expoziţia de ceramică a meşterului popular Ilie Caragoglov din Taraclia. În opinia şefului, aşa ceva era inadmisibil, fiindcă oare când o să mai vină Ilie Caragoglov cu o altă expoziţie de ceramică la Chişinău? Tipul era aşa de enervat, că răcnetele sale se auzeau şi în studio. Pentru că acesta îşi înjura subalternul său ca la uşa cortului, trimiţându-l chiar şi în pulă, ei nu puteau să înceapă înregistrarea. La un moment, gălăgia din sala reporterilor amuţi şi Cana se grăbi să-i bage lui Martin microfonul sub nas, rugându-l, cu o voce pierită, să-i spună cum i se pare Chişinăul.

După interviu, au ieşit fără Cana din studio, pe care şeful îl opri ca să-l şmotreacă niţel. Te miri ştie de ce. Oamenii se scurgeau prin holul Europei Libere ca nişte umbre, numai să nu-i zărească bosul. Da' de unde! Acesta se uita când la Cana, când la cei care se furişau afară din redacţie. Nimic nu-i scăpa. Uşierul şi-a înclinat adânc capul în faţa lor, ca şi şmecherii care fumau în prag. Şi-a înclinat ţâţele şi o blondă ravisantă, a cărei ţigară i se topea între degete. Cât ai clipi din ochi, în faţă le-au răsărit o echipă de la Pro TV, formată dintr-o tipă cu un microfon în mână şi un cameraman, care, nici una, nici două, începu să-i filmeze. Scurgere de informaţie, nu altceva. Se vedea de la o poştă că veniseră pentru Martin, dar americanul nu mai avea chef de interviuri şi a rupt-o la fugă. Cei de la Pro TV s-au luat după ei. Am traversat curtea în pas alergător, cu jurnaliştii după ei. Ajunşi în strada Alexandru cel Bun, au oprit un taxi galben, şi l-au rugat pe şofer să ambaleze imediat motorul.

— Da' unde aţi vrea să vă duc?

— Drept înainte, i-a şuierat printre dinţi Anton şi acesta a ambalat motorul, totuşi, un pic cam contrariat că cei de la Pro TV se ţineau grapă de ei, cameramanul îi filma prin fereastra deschisă.

— Am putea oare să scăpăm de domnii ăştia?, l-a implorat Anton pe şofer.

— Cum să nu, l-a asigurat acesta şi a apăsat pe accelerator, dar şi jurnaliştii au mărit viteza. Şi unii, şi alţii au zburat prin faţa preşedinţiei cu o viteză ameţitoare. La stopul din coasta SIS-ului se făcu roşu şi au frânat. Au frânat şi cei de la Pro TV, care-i filmau prin geamul deschis. Din clădirea SIS-ului ieşi Vlad, tot el şi Vovcic, la braţ cu unul dintre şefii de la Basa-Press, care avea o mimica jucăuşă a feţei, ca atunci când povesteşti un banc, cu un final imprevizibil. Se pare că povestea un banc tare nostim, fiindcă Vlad îl asculta cu ochii mijiţi şi cu gura căscată. Că o fi aşa, că n-o fi aşa, Anton nu avea de unde să ştie la sigur, putea doar să presupună. Dar ceea ce ştia sigur e că-l văzu pe Vlad ieşind pe uşa din faţă a SIS-ului şi-l miră că acesta nu încerca să se piardă mai repede în mulţime, dar mergea foarte lent, savurând fiecare cuvânt pe care i-l spunea domnul Vieru.

La intersecţia de la Petru Movilă, se produsese un accident sângeros şi jurnaliştii au rămas să le ia interviuri şoferilor duşi cu ambulanţa la spital şi la tot felul de gură-cască, buluciţi în jurul maşinilor strivite şi aşa au putut scăpa şi ei de jurnalişti.

Şoferul asculta muzică rusească, în limba rusă, cu sonorul la maximum şi lui Anton i se făcu ruşine faţă de american că şi acest taximetrist asculta Ruskaia Radio. Nu exista taxi în oraşul ăsta în care ei să fi urcat şi să nu fi răsunat muzică în rusă. Îşi aminti de Iurie Roşca. „Numai Iurie Roşca ne mai poate salva de ruşi şi numai el îi mai poate determina pe aceşti oameni să-şi schimbe mentalitatea“, îşi spuse în capul său Anton. De aia, eu am să-mi dau votul pentru Iurie Roşca la alegerile din toamnă şi am să-mi conving şi părinţii să-l voteze, pentru că numai el ne mai poate salva de ruşi. Pentru că, dacă el va veni la putere, atunci oamenii iar vor începe să asculte posturi de radio româneşti în taxiuri, conchise Anton.

Au alunecat prin faţa Academiei de Ştiinţe, care se înălţa obosită şi tristă în fruntariile pieţei Naţiunilor Unite, întinsă jur împrejurul unui monument al eliberatorilor sovietici ca un covor incolor. În piaţa Decebal, Martin vru să coboare. El nu putea să înţeleagă ce căuta monumentul comandantului bolşevic Serghei Lazo cu mâna ridicată un pic în sus, de parcă voia să spună: „Nu vă faceţi griji, totul o să fie bine“, într-o piaţă care se chema Decebal. Maria povestindu-i cine era unul şi cine era altul. Brusc, îl însenină şi pe Anton, că, după ‘92, singura schimbare care s-a petrecut la Chişinău a fost doar la nivelul ambalajului. Încolo, toate au rămas la fel: aceleaşi clădiri, dar mai ales aceleaşi monumente: monumentul soldaţilor sovietici eliberatori, monumentul comsomoliştilor, monumentul lui Grigorii Ivanovici Kotovski pe cal şi cu sabia la şold, monumentul lui Serghei Lazo. Singura deosebire e că piaţa unde se înalţă monumentul lui Lazo nu se mai cheamă Serghei Lazo, ci Decebal, iar cea pe care ţâşneşte ca o apă împietrită monumentul soldaţilor sovietici eliebratori nu se mai cheamă Piaţa Soldaţilor Sovietici Eliberatori, ci Piaţa Naţiunilor Unite. Doar denumirea e alta, dar, în esenţă, toate au rămas la fel. E destul să zgârii un pic pojghiţa subţire ca să dai de aceeaşi apă bâhlită

de pe vremuri.

Pe fosta esplanadă a Tineretului, în faţa Monumentului Comsomoliştilor, americanului i se făcu rău. Văzându-i pe înflăcăraţii constructori ai socialismului, pe neaşteptate, acesta se strică la burtă şi vru foarte tare să se cace undeva şi nu avea unde, că doar nu putea să se cace în spatele monumentului comsomoliştilor şi atunci au urcat iute într-un taxi şi s-au pornit să caute prin oraş o vespasiană şi, ioc, în oraş nu erau toalete, în schimb, monumente câte vrei, mai toate moştenite din cealaltă epocă. În sfârşit, au dat de o toaletă publică în fosta piaţă Lenin, din care, totuşi, l-au scos pe Lenin şi acum piaţa aia era goală. Martin a coborât în vespasiană cu mâna la gură, iar Anton şi Maria au rămas să-l aştepte în capul scărilor pufăind din ţigări. Din una dintre cabinele toaletei, americanul o zbârnâi la mobil pe Maria şi o anunţă că în toaletă nu e hârtie igienică.

— De unde să luăm hârtie igienică?, îl întrebă Maria, speriată. Mă duc să cumpăr de la chioşc.

— Lasă că merg eu, îi spuse Anton şi se duse la chioşcul din apropiere, dar acolo nu se vindea hârtie igienică şi atunci luă un taxi şi merse la Gemenii, de unde reveni cât de repede putu cu un vălătuc de hârtie igienică într-o pungă albă şi i-l dădu Mariei, care coborî glonte scările şi i-l dădu lui Martin care o aştepta cu pantalonii pe vine şi cu lacrimi în ochi.

După ce ieşi şi Martin din toaletă, s-au întors la Fulguşor, ca să mai bea o bere. Cam după a treia sticlă, afară începu să se întunece, iar după a patra, Anton sări iute în picioare speriat că o să scape autobuzul de la nouă. Se sculă în picioare şi americanul şi Anton realiză că acesta e pulbere. Dar şi el era tufă, cu toate că era destul de rezistent la tăvăleală. Totuşi, dintre ei doi, cel mai lovit în aripă părea a fi Martin şi atunci Anton l-a apucat de un braţ şi Maria de altul şi l-au scos în stradă. După ei s-au luat cam jumătate dintre chefliii de la Fulguşor. Adică, vreo douăzeci de oameni, dacă nu şi mai mulţi. Ca să scape de urmăritori, Anton a convins-o pe Maria să ia un taxi. Nu le-a fost uşor să-l bage pe american în maşină, cum nu le-a fost uşor să se descotorosească de cei care voiau cu orice preţ să ştie unde pleacă. „Să vedem oraşul“, îi anunţă Anton pe cei care nu-l lăsau să închidă portiera, „vedem oraşul şi după aia ne întoarcem la Fulguşor“. „Şi unde stă americanul?“ „La Vila Verde“, îi minţi Anton cu bună ştiinţă. Într-un târziu, reuşi să închidă uşa şi şoferul demară în mare trombă şi tot aşa de repede frână când află câ merg doar până la Codru şi vru să-i arunce din caroserie. „O să ne duceţi la Codru, însă o să vă plătim ca pentru o călătorie la marginea oraşului“, îl linişti Anton şi şoferul apăsă din nou pe accelerator. Au coborât în faţa hotelului Codru, în care era un întuneric deplin. Ardeau doar două sau trei ferestre, în rest, toate celelalte erau cufundate în beznă. Până şi în hol nu ardeau luminile, iar uşa era încuiată şi ei au fost nevoiţi să bată în uşă cu pumnii. În sfârşit, le-a deschis blonda aia frumoasă coz, care s-a amărât foarte tare când l-a văzut pe Martin la braţul unei alte femei, dar nu a avut încotro şi i-a lăsat să intre. Cu toate

astea, nu le-a aprins lumina şi i-a lăsat să orbecăiască pe întuneric prin holul hotelului.

Târâş-grăpiş, Anton a ajuns pe Bănulescu Bodoni şi a început să-şi fluture când mâna dreaptă, când mâna stângă, când ambele simultan, în faţa taxiurilor goale ce vâjâiau ca vântul în sus pe lângă Liceul „Mircea Eliade“. Văzut dintr-o parte, aşa cum se legăna la marginea străzii, Anton părea o frunză bătută de vânt, gata să se desprindă dintr-un copac şi să cadă.

Deodată, dintr-o maşină argintie care frână brusc, ţâşni un tip cu o mutră lătăreaţă care se repezi spre el, înjurându-l. Chiar şi dacă era tufă, Anton nu putu să nu-l recunoască pe Vlad, care-l înghesui în gardul de fier.

— Caziolule, tu di şi ai fujit, blea, di mini, în pula me? Tu şi ai crezut, blea, că eu nu o să dau di tini sau şi?

Pe loc, Anton se trezi din beţie şi o luă la fugă la vale spre Monumentul lui Ştefan cel Mare, cu Vlad sprintând în spatele său şi cu maşina aia albă mişcându-se o dată cu ei, nici mai repede, dar nici mai încet, ci odată cu ei. Pe neaşteptate, între omoplaţi simţi izbitura unui pumn noduros care-l culcă pe asfalt. După ce se întinse cât era de lung, frână şi maşina aia scoichie, cu portierele lipite de bordură. Căţărat cu genunchii pe spinarea lui Anton, Vlad îl înşfăcă de păr şi îl izbi de câteva ori cu capul de asfalt. Apoi îl târî în maşină. Îl îmbrânci pe bancheta din spate şi trânti portiera. După care maşina se porni într-o direcţie necunoscută, condusă de un tip pe care Anton nu-l cunoştea, dar care era tare şucărit şi îl privea acru.

Cu toate că nu avea cine să-l audă, în afară de cei doi, Anton ţipă după ajutor. Ţipă atât de tare că negustorul de maşini furate îl mai izbi cu un pumn în piept. Îl pocni atât de tare că Anton văzu stele verzi în faţa ochilor. Încă mai vedea stele în faţa ochilor şi după ce l-au dat jos în curtea unei case cufundate în beznă şi Vlad, alias Vovcic, prinse să-l întrebe unde s-a oprit americanul la Chişinău.

— Da’ eu de unde să ştiu. Eu l-am condus la Chişinău, încolo, să dea şi o Volgă peste el că nu mă mai interesează, a încercat Anton s-o scalde şi, culmea, tipul nu insistă sau poate că deja aflase unde s-a oprit Martin. Hodoronc-tronc, îl pocni cu un picior în coaie şi, în timp ce-l pocnea, îi căzu din buzunar portmoneul, un portmoneu maro, care, de fapt, era portmoneul lui Anton, pe care acesta era sigur că-l pierduse în Braşov în urmă cu vreo săptămână şi ceva, dar, după cum se vede treaba, nu-l pierduse, ci Vlad i-l şutise. Cine ar fi crezut! Văzându-şi portmoneul rostogolit pe asfalt, lui Anton i se aprinse un bec în cap că banii care-i dispăreau din buzunare nu îi pierdea, ci îi erau subtilizaţi de tipul ăsta perfid. Nici vorbă că de el. Acum nu mai avea nici o îndoială că era un hoţ de drumul mare. Acum era sigur că şi roţile de maşini pe care le aducea noaptea acasă şi le căra dimineaţă la piaţă tot le fura, ca să le vândă a doua zi altor şoferi.

Tipii l-au băgat în maşină şi au demarat ca un fulger. La un moment dat,

Vlad, care se aşezase lângă el, a deschis portiera şi din mers l-a împins afară şi Anton s-a rostogolit într-o băltoacă din mijlocul străzii. Probabil că băltoaca aia mâlită l-a şi salvat şi nu a păţit nimic decât că s-a mânjit de noroi din cap până în picioare. Totuşi, în timp ce se prăvălea în băltoaca aia din mijlocul străzii – nu realiză ce stradă era şi nici nu-l prea interesa să afle –, şi-a aruncat mâinile sub cap ca să nu-şi schilodească cerebelul. Dar nu a păţit nimic. Nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură. Doar că faţa şi hainele îi şiroiau de glod. Câine-câineşte, s-a târât pe o bancă de pe trotuar pe care s-a prăbuşit surmenat. În spatele său ţâşnea un bloc cu nouă etaje şi în faţa sa se înălţa o biserică. Primul lucru pe care l-a făcut fu să-şi pipăie buzunarul din spate ca să vadă unde-i sunt verzişorii. Nu erau, i-i şutiseră. Scursurile. L-au lăsat pe scândură. Acum abia îşi aminti cum, într-o noapte, l-a prins pe tip izbind cu un ciocan în pereţi. „Ce faci?“, îl întrebase atunci Anton. „Caut dolari“, îi răspunse Vlad şi Anton, crezând că glumeşte, îl felicită pentru spiritul său, dar acum realiză că tipul chiar nu glumea şi chiar căuta dolari. După cum se vede, de dragul banilor, acesta era gata de orice. Să sacrifice chiar şi un prieten. Oricum ar fi, dispariţia plicului cu dolari îl întristă pe Anton chiar mai tare decât că o luase pe coajă. Şi-a pipăit toate buzunarele, însă nu l-a găsit nicăieri. S-a descălţat de pantofi, dar nu era nici acolo. Ceea ce putea să însemne doar un singur lucru că cocălarii ăia doi i-au sfeterisit nu numai cele două sute de dolari, dar şi milionul de lei româneşti. În plus, l-au lăsat şi fără ceas, fără ceasul ăla americanesc, pe care i-l dăruise Martin într-un moment de efuziune.

— Jeguri ce sunteţi, a urlat Anton, fluturându-şi pumnii în aer, dar tipii erau prea departe ca să-l mai audă.

Noroiul i se scurgea şiroaie pe sacou şi el nu mai ştia ce să facă. Situaţia sa era tare albastră şi tare coibilă. Cum să se întoarcă în Braşov, fără nici un ban în buzunar? Unde mai pui că până şi ultimul ecologist părea un domn pe lângă el. Aşa cum arăta acum, ar fi fost o nebunie să se îndrepte spre Braşov sau să mai rămână în Chişinău. Nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să se ducă acasă, în Flutura, la părinţii săi şi să-i convingă pe ei ca să-i dea nişte bănuţi. După ce-şi şterse noroiul de pe faţă cu mâneca maioului, se dezmetici că era pe strada Munceşti. Adică la mama dracului. Târâş-grăpiş, se apropie de gară. În scuar, se spălă pe faţă la un robinet, la care îşi mai spălă şi maioul şi blugii, fără să se dezbrace. Cu degetele îşi pipăi ochii tumefiaţi sub ceasul ce spânzura pe arcada de la intrare, exact când se făcu ora patru. Dintr-o clipă în alta, urma să plece personalul spre Ungheni. Cu sufletul la gură şi cu buzunarele dezumflate urcă într-un vagon pustiu, trântindu-se pe spate pe o banchetă algidă pe care, cât ai zice peşte, adormi. Dar mai bine nu adormea pentru că atunci când naşul l-a trezit i se făcu foarte şi foarte rău şi abia se ţinea să nu-i borască în faţă. Văzînd că nu are bilet şi nici cu ce să-l ungă, naşu începu, tam-nisam, să-l ameninţe că o să oprească trenul şi o să-l arunce ca pe un *ţuhal* de cartofi în tufişurile alea sălbătăcite de pe malul lacului Ghidighici pe unde treceau în acele clipe şi pe unde nici dracu’ nu trecea

noaptea ca să ştie altădată cum să mai urce în tren fără bilet, că s-o săturat să fie mama tuturor răniţilor din Moldova. Şi-l tot împingea ca să-l răstoarne de pe banchetă.

Şi atunci, Anton borî pe el şi naşul se cără scârbit. Dacă, pe nepusă masă, nu ar fi vomitat, cine ştie cum s-ar fi terminat istoria asta, îi trecu lui Anton prin cap. Avantajul c-a borât era acela că, naşul, deşi încă-l mai înjura printre dinţi, l-a lăsat în pace. Cât ai bate dintr-un picior, s-a întins iar pe spate pe banchetă, chinuindu-se să adoarmă şi chiar pe undeva pe la Străşeni l-a furat somnul şi ar fi dormit mult şi bine dacă un sticlete morocănos şi tuciuriu la faţă nu ar fi ţinut morţiş să-i prezinte buletinul chiar în clipa aia. Nu avea nimic contra, doar că nu-şi găsea nicăieri paşaportul. Capul îi vuia ca un tractor şi pe spinare îi trecu un sloi de gheaţă, când realiză că tipul nu-i furase numai mobilul, ceasul şi banii, ci şi paşaportul. Adică l-a lăsat în papuci, şi asta după ce aproape patru săptămâni l-a ţinut la el pe spezele sale, dându-i să pape şi să bea, fără să-i ceară nici un sfanţ, în schimb. Şi uite, drept răsplată, tipul l-a lăsat gol ca o ridiche.

— Da' tu nu cumva îi şi român, bratoc?, i-a trântit-o drept în faţă copoiul, afişând un ton acuzator.

— Tu ai acşent românesc, paţan! Di undi eşt din România? Şî şi cauţ la noi, în Moldova? Hai zâ, blea, odatî şi nu mai tăşea atâta!

— Da' eu nu sunt din România, ci din Ungheni.

— Pi şini vrai tu să naibeşti, paţanule. Doar sî vedi di la o poştî cî tu eşt di dincolo. Nahuia vrai tu sî mă amăjeşti? A, hahuia?

Şi aşa află Anton că copoiul ăla nu-i înghiţea deloc pe români, inclusiv pe el, pentru că românii sunt nişte *pidari concenâie* care abia aşteaptă să-i îngenuncheze pe moldoveni. Curcanul avea ţâfnă în nas şi nu ştiu ce dinte contra românilor şi, respectiv, şi contra sa. Era sigur că Anton era român şi că se prefăcea că e din Ungheni, doar ca să-şi scape pielea. Dar copoiul îl citise din prima şi voia să-l pună la punct. Adică să-l ducă la secţie, pentru că circula prin Moldova fără paşaport. Chiar în timp ce copoiul răcnea la el, pe Anton l-a cuprins o moleşală ciudată şi aţipi, dar câinele ăla de poliţist l-a trezit din nou, acuzându-l că a scris pe pereţii din vagon „Basarabia e pământ românesc". Acum îl acuza că e spion român. Trimis cu o misiune specială în Moldova. Era ferm convins că e spion român, fiindcă la geam băteau alegerile electorale. În opinia copoiului, Anton fusese paraşutat în Moldova ca să-i convingă pe oameni să-l voteze pe Roşca. Aşa cum nu-şi găsea nicăieri paşaportul, nu avea cum să-i demonstreze contrariul şi tăcea. În Moldova, toţi îl luau drept român şi se uitau chiorâş la el, pe când în România nu-l mai scoteau din kaghebist şi om al ruşilor şi iar îl priveau galben. Adormi iar, şi iar curcanul îl scutură de umăr.

După ce-l trezi de vreo patru ori, Anton începu s-o ia razna şi-l confundă cu un chelner de la Barul Ziariştilor din Braşov, unde îşi făcuse datorii foarte mari, dar nu numai el, ci toată lumea şi se pare că aceasta a şi fost una dintre

cauzele falimentului localului. Trenul frână în Pârliţa şi, ca să-l scoată afară, copoiul îl apucă pe spionul român de un braţ, dar Anton se încleştă cu mâna de mânerul scaunului, nelăsându-se debarcat din tren. Văzând că poliţistul nu voia să se dea bătut şi-l trăgea tot mai tare de mână, şi-a scos pantofii din picioare, cu tot cu ciorapi, şi i-a zis:

— Poţi să ţi-i iei ţie, dacă-ţi plac!

Copoiul îi dădu drumul la mână şi îi răsuci pe toate părţile, examinându-i cu mare interes. Trase şi de talpă ca să vadă dacă nu se dezlipeşte.

— Sunt americăneşti, l-a minţit Anton, cu toate că pantofii ăia erau toată ziua, bună ziua româneşti. Sunt originali şi mai sunt şi noi. Mi i-a dăruit un prieten din America, după ce mi-a regulat iubita.

Cât ai bate dintr-un picior, copoiul s-a descălţat şi i-a măsurat. Îi veneau de minune. Fără să-i mai scoată din picioare, a ieşit în pas alergător din vagon, imediat cum i-a încălţat. Dar nu şi-a însuşit şi ciorapii. Ciorapii i-a lăsat acolo unde-i înşirase Anton: pe scaun. S-a cărat cu pantofii lui Anton în picioare şi cu pantofii săi sub braţ, fluierând o melodie sub nas.

Până la Ungheni, Anton nu a mai pus geană pe geană, atât de tare îl durea capul şi atât de rău îi mai era. De două ori, şi-a golit stomacul între scaune, iar a treia oară, pe peronul din Ungheni, imediat după ce a coborât din tren. Pe peron, oamenii se grăbeau să-l depăşească, cu ochii întorşi în partea opusă.

Ca o umbră, Anton ieşi din Ungheni, ţinându-se cât mai departe de trecători, mergând mai mult pe buza lacului decât pe străzi. Odată ieşit din oraş, răsuflă uşurat. Panta o urcă desculţ, lipăind cu picioarele goale pe şoseaua încinsă, sub un soare arzător, mult prea torid chiar şi pentru luna iulie. Şoseaua se arcui peste clină şi se trezi în mijlocul unui câmp pe jumătate părăginit. Acum, când Flutura era tot mai aproape, părăsi şoseaua, ca să nu se ciocnească cumva de vreun cunoscut sau de vreun prieten de-al său din copilărie, şi o luă pieptiş printre semănături. Tălpile îl furnicau rău de tot. Parcă îl electrocutau, nu altceva. Fiecare pas pe care-l făcea îi provoca o mare suferinţă, atât de mare că se culcă pentru câteva minute în inima unui lan de grâu. Apoi iar se sculă şi iar se porni să străbată distanţa care-l despărţea de Flutura sa iubită, care îşi ascundea comorile în valea din faţa lui. Spicele pârguite! Le mângâia cu palmele. Ce mai la deal, la vale, mai mult stătea şi se chiora în jur decît mergea.

Drumul ăsta pe care, de regulă, îl parcurgea în două ore, de data asta, părea fără capăt. De staţia din lizieră se apropie ud ciuciulete şi cu gura iască. Pe o bancă stingheră, o femeie scundă şi cu faţa ovală îl urmărea cu ochii holbaţi. Din spatele ei, pe drumul accidentat se deplasa un nor de praf ce vestea venirea unui autobuz hârbuit dinspre Floriţoaia Veche. Femeia îşi ridică geanta şi schiţă doi paşi spre Anton, în timp ce-l privea foarte insistent şi extrem de blând, în acelaşi timp. Apoi alergă într-un suflet spre el şi-l strânse cu putere în braţe, renunţând să mai urce în autobuzul care gemea de lume. Atunci abia a recunoscut-o şi el pe maică-sa, care îi vorbea atât de familiar de

parcă abia ieri se despărţiseră, în pofida faptului că trecuseră tocmai cinci ani de când nu mai trecuse prin Flutura.

Dinspre drum se auzi un ropot, pe care-l răspândeau nişte oameni mergând pe jos, care puteau să vină fie din Flutura, fie din Grozasca şi mama sa îl trase de mână într-un crâng, ca să evite o întâlnire cu ei. Pe aţa unei cărări închipuite pe unde, pe vremuri, culegeau fel de fel de ciuperci cu mătuşa Vighea, au traversat toată pădurea. Mama sa îl ţinea strâns de mână de parcă se temea să nu o rupă din loc. De când se hotărâse să devină cu orice preţ român şi să nu mai fie moldovean, nu-şi mai vizitase părinţii şi nu a mai schimbat nici un cuvânt cu ei. Nu i-a sunat şi nu le-a scris nici un rând. Întâmplarea însă făcuse ca, acum, să se îndrepte din nou spre satul său de baştină şi nu spre Braşov.

După ce au ieşit din pădure, au văzut Flutura. De acolo de sus, de unde o priveau ei, Flutura părea o insulă în mijlocul unui ocean. Au trecut printr-o livadă de cireşe, unul în spatele celuilalt. În Valea Cornului, doamna Maria l-a pus s-o aştepte într-o livadă de mere ce se căţăra pe un repeziş, iar ea a alergat glonte acasă, de unde s-a întors într-o mică de ceas cu o geantă de rafie, din care a scos un pieptene cu care i-a aranjat părul la umbra merilor învoalţi şi un foarfece, cu care i-a tăiat unghiile de la mâini. Cu un parfum de-al soţului ei, Troinoi odekolon, l-a împroşcat pe la subsuori şi pe după gât. După aia abia l-a pus să se îmbrace în nişte pantaloni negri, într-o cămaşă albă şi să încalţe o pereche de pantofi maro – toate, ale tatălui său. După ce l-a examinat din toate părţile, mama sa se arătă mulţumită de rezultat şi au ieşit pe drumul potopit de colb, pe care toată lumea intra în Flutura, când venea dinspre Floriţoaia Veche.

La poştă, ca să ajungă primii în faţa poştăriţei durdulii şi asudate, o mână de bătrâni tăcuţi, îmbrăcaţi în haine spălăcite, se călcau în picioare. Sosiseră coletele şi pachetele din străinătate, trimise de rudele care munceau la negru. Fiecare bătrân pleca acasă cu câte un pachet plin cu orez, macaroane, ulei sau zahăr. În urmă cu cinci ani, Anton asistase la o scenă similară şi tot aici, la poştă, când mama sa a plecat acasă cu cincizeci de kilograme de hrişcă, pe care le primise de la o soră de-a ei care lucra vânzătoare la o piaţă din Moscova. Acum aceasta îi trimisese un sac cu cartofi şi mama sa era tare încântată de acest lucru. Cu sacul în cârcă, pe care-l ducea când unul, când altul, au coborât pe lângă Tătaru, la vale. În dreptul ambulatoriului, mama sa i se plânse că nimeni nu vrea să-i dea înapoi banii pe care toată viaţa, lună de lună, i-a depus la Banca de Economii.

— Mamă, iată de ce tre' să-l votezi pe Iurie Roşca, pentru a-ţi putea recupera banii de la bancă. Numai Iurie Roşca, mamă, te mai poate ajuta în acest sens. Înţelegi, mamă?

Unde şi unde, câte un pensionar, încovoiat sub povara pachetelor din străinătate, bătea drumul pustiu.

— Şi chiar toţi bărbaţii şi femeile din sat sunt plecaţi, mamă?

— Aproape toţi, Tonişor, a auzit el vocea stinsă a mamei sale şi, brusc, lui Anton i-a picat fisa că dacă toţi cei plecaţi din Moldova şi numărul lor se ridică la aproape o jumătate de milion, ar locui doar într-un singur raion, să zicem în Ungheni, atunci tot raionul ăsta ar fi un deşert uriaş, depopulat de orice suflare omenească şi ei, în aceste clipe, ar păşi prin inima unui imens pustiu.

Totuşi, nu chiar toţi bărbaţii plecaseră din sat. De exemplu, Caşu nu plecase nicăieri. Din curtea sa răsunau răcnetele soţiei sale pe care acesta o bumbăcea cu foc. Auzind vorbe pe drum, tanti Valea ţâşni în stradă şi o întinse spre magazin, pentru a se ascunde la fraţii ei din Gurău, cu Caşu după ea, care o urmărea îndeaproape, tot aşa cum nişte gânduri negre îl urmăresc pe un depresiv sau pe un sinucigaş. Cu toate că fugea de Caşu, tanti Valea avea nişte ochi senini şi zâmbitori. Zâmbetul nu i s-a şters de pe faţă nici măcar atunci când Caşu a ajuns-o din urmă, şi i-a tras un picior în spate, prăvălind-o în mijlocul drumului. Tanti Manea i-a sărit în ajutor. Iar Anton îi luă apărarea mamei sale, izolând-o pe huiduma aia detracată de cele două femei. În faţa lui Caşu parcă s-ar fi trezit din nou pe puntea aia dezechilibrată ce se legăna peste râpa din mijlocul satului. Ca să ajungi în cealaltă aripă a satului, trebuia musai să traversezi puntea aia ce se hâţâna în toate părţile. Altfel, ar fi trebuit să faci un ocol de vreo jumate de kilometru. Pe puntea aia întortocheată au trecut şi ei, după ce au ieşit din satul nou, el, cărând în spate sacul cu cartofi şi mama sa, ţinându-l pe el să nu cadă în râpă. În spatele lui Caşu se întindea şesul înverzit şi un şir de plopi stingheri. Caşu vru să-l lovească, când i-a sărit la gât soră-sa Stela, strigând cu toată vocea *nu trage în badea Tonea*, după care a puşcat-o spre el, cu mâinile larg desfăcute în părţi, dar descoperind că nu i-a adus nimic, i-a arătat rapid călcâiele, lăsându-se înghiţită de norii de praf de pe uliţele pustii ale satului, care, în curând, îl înghiţiră şi pe Caşu, care s-a pornit spre magazin, probabil, ca să mai bea ceva, dădu în bobi Anton.

După ce au lăsat sacul cu cartofi în beci, au condus-o pe tanti Valea la fraţii ei din Gurău, cu care pe vremuri a jucat şi Anton fotbal. Aceştia, cum l-au văzut, l-au întrebat dacă mai joacă fotbal. Sigurul lucrul pe care-l ştiau ei despre Anton era faptul că dribla foarte bine şi că putea bate goluri din corner. Nu şi că ar fi scos câteva cărţi de poezie sau că ar fi scris câteva piese de teatru, asta nu ştiau. Nu au pregetat să-l invite să bată o miuţă pe şes, dar el i-a refuzat politicos, preferând să se întoarcă cu mama sa acasă. La o oră după ce se lăsă întunericul, se deconectă şi lumina, dar nu numai la ei, ci în toată Flutura, şi tot satul se cufundă în beznă. Şi asta se întâmpla seară de seară, de câţiva ani, îi povesti tatăl său, de sub plapuma sub care se băgase. Vrând-nevrând, fu nevoit şi Anton să se culce, cu toate că abia spre dimineaţă reuşi să adoarmă.

A doua zi, un elev apăru la poartă şi îi spuse te miri ce tatei lui Anton, care mătura curtea.

— Te cheamă la şcoală, i-a strigat domn Vasile, din ogradă.

— Dar pentru ce?

— Ca să le reşiţi din poezâile tali.

— Dar cu ce ocazie?

— Cum cu şi ocazâie? Oari nu tu eşti primul pisateli din satul nostru? Eei ghini, elevii vor sî ti cunoascî.

Şi a mers. Primul vorbi directorul, un tip negricios şi lat în spate, care ţinu cu tot dinadinsul să declare sus şi tare că el e mândria Fluturei.

— Şi, în jeneral, recită-ne ceva din poeziile dumitale, despre care se spune că sunt aproape că jenuine, nu întâmplător aceastea sunt considerate printre cele mai bune creaţii ale jeneraţiei dumitale. Dejeaba nu iese fum, hai, fii jentil şi recită-ne ceva, nu vezi că lumea jeme de nerăbdare, mai adăugă directorul şi Anton se execută pe loc.

Dar, în timp ce recita, se întrebă de ce oare directorul, acolo unde ar fi trebuit să pronunţe g, îl înlocuise cu j şi nu găsi nici o explicaţie. Lucrurile i se păreau cu atât mai ciudate cu cât directorul era un om foarte citit şi cult. Başca acest defect, încolo, era cel mai bun vorbitor de română din Flutura. Printre spectatori, îl descoperi şi pe fostul său profesor de istorie, domnul Bulicanu, acum la pensie, pentru care nutrea sentimente foarte amestecate, în parte pentru că l-a turnat pe bunicul său Goriţă la Securitate, în urmă cu şaizeci de ani, când acesta a exclamat la moartea lui Stalin că „a murit un câine!“, drept pentru care a înfundat Siberia, şi în parte, pentru că i-a fost chiar un profesor foarte şi foarte bun, era profesorul său preferat, iar disciplina sa a fost materia sa îndrăgită. Anton nu ştia cu ce gânduri venise la întâlnire. Poate ca să-i spună că nu el l-a turnat pe bunicul său şi că părinţii săi îl suspectează pe nedrept. Pe tot parcursul recitalului i-a simţit privirile aţintite asupra sa, a simţit că vrea să-i vorbească, dar, până la urmă, nu i-a spus nimic. În acelaşi timp, Anton a aflat că acesta l-a ciripit la Securitate pe bunicul său doar după ce a intrat la Universitate la Braşov, când deja drumurile lor se bifurcaseră. Dar poate că lumea îl înnegreşte fără temei? Anton nu excludea nici această versiune, dar de ce n-a rupt tăcerea?

După cinci minute, reperă în ochii elevilor o mare plictiseală. Nu numai că-l ascultau în silă, dar îl şi priveau cu sictir. Stăteau în semicerc în jurul său şi îl studiau cu ură. În sensul: „Da’ ce dracului mai vrea şi pârlitul ăsta de la noi?“ Chiar, ce voia? Nu voia nimic. Venise la întâlnirea aia la invitaţia profesorilor lor. Dincolo de geam colcăia viaţa satului, iar ei erau condamnaţi să stea ciucure în jurul său şi să-i asculte poeziile anoste. De la un punct încolo, greaţa lor i se transmise şi lui şi se simţi ca în tren, după două zile de mers întruna. Doi tipi de vizavi, care se găseau la doi paşi distanţă, îi râdeau în faţă. Nici măcar nu se stinghereau că-i vedea. Şi-a întors capul spre dreapta şi a dat de acelaşi tablou. Alţi trei tipi îi râdeau în faţă. Un pic mai încolo, câteva tipe îl măsurau cu nişte ochi batjocoritori. Celor din Flutura nu le plăcea poezia. Sau, poate, nu le plăcea poezia sa?

Oricum ar fi, toată lumea se sastisise de poezia sa, inclusiv profesorii care

căscau în pumni şi, din această cauză, îşi întrerupse, brusc, recitalul şi părăsi sala, fără să le spună nimic. Pe drum, după el se luară doi adolescenţi din clasa a XIX-a, şi unul dintre ei îi strigă.

— Băi, tu di şi ai plecat de la întâlniri, băi, românule?

Îl urmăreau oare ca să-i dea la bot că i-a lăsat cu curul pe gheaţă? Înainte însă ca aceştia să-l împresoare, l-au ajuns din urmă strigătele directorului şcolii care-l chema să se întoarcă. Şi a revenit. Toată lumea îl aştepta în păr, mai puţin cei doi adolescenţi arţăgoşi. El îşi reluă recitalul, dar mai recită doar o singură poezie, după care le mulţumi pentru atenţia cu care l-au ascultat. Îi mulţumi şi directorul, care ţinu iar să le amintească celor prezenţi că Anton e mândria Fluturei. Drept urmare, l-au invitat la un şpriţ în cancelarie, unde l-au descusut de-a fir a păr despre cum e viaţa în România: oare chiar îşi primesc salariile şi pensiile la timp? La întâlnirea de după, domnul Bulicanu nu mai veni. Acesta plecă primul, fără a mai sparge tăcerea.

Acasă, Anton s-a întors ameţit şi debusolat, în parte pentru că vinul îl luase şi în parte pentru că nu putea pricepe de ce cel mai cult om din Flutura nu putea pronunţa litera *ge*. Debusolarea îi fu risipită de cartea lui Gheorghe Negru, *Politica etnolingvistică în R.S.S. Moldovenească*, pe care i-o dăruise chiar autorul, la Fulguşor. Se întinse cu ea în pat, când, absolut întâmplător, dădu peste o explicaţie foarte plauzibilă: Negru povestea că „hotărârea privind introducerea africatei „g“ a fost adoptată abia în 1967“, ceea ce înseamnă că, până atunci, litera „g“ pur şi simplu nu exista în alfabetul chirilic al limbii moldoveneşti şi fusese scos din circulaţie şi sunetul „g“, toţi fiind nevoiţi să vorbească cu „j“. Domnul Lefter a absolvit universitatea în 1965, când toată lumea era condamnată să-l înlocuiască pe „g“ cu „j“, dacă voiau să parvină în societate. Mama sa toată viaţa ei a pronunţat „g“ acolo unde trebuia să fie pronunţat „g“ fiindcă nu a avut nici un fel de ambiţii sociale. A părăsit şcoala după clasa a şasea, spre deosebire de domnul Lefter. Dacă ar fi terminat şcoala, nu este exclus că ar fi ajuns să vorbească şi ea ca domnul Lefter. Pe deal, tata prăşea porumbul, iar soră-sa iar îi întorcea pe dos buzunarele, sperând să găsească te miri ce bani în ele. Dar de bani avea şi el nevoie. Chiar foarte mare nevoie. Pentru a-şi face un nou paşaport şi pentru a ajunge la Braşov. De aia i-a şi cerut mamei sale câţiva firfirici.

— Di undi să-i ieu, Tonişor, dacî nouî pensia nu ni-au dat-o di-o jumătati di an?

— Nu ştiu de unde, mamă, împrumută de undeva, fă un efort, că de cinci ani nu ţi-am mai cerut nici un ban. Împrumută, că-mi trebuie.

— Şî şini o să mă împrumuti pi mini, Tonişor, cum crezi tu, şini? Nu am de la şini să împrumut, Tonişor.

— Mamă, dacă matale nu ai să-mi dai bani, eu nu am să-mi pot face un nou paşaport şi nu o să pot pleca în Braşov. Vinde ceva! Vinde vaca!

— Vaca? Şi atunşi cu şi o să ne hrănim? Vaca nu o pot vindi!

— Mamă, sau îmi faci imediat rost de bani, sau, răcni el la femeia pricăjită

şi neajutorată din faţa sa, care-l privea uimită, de jos în sus, am să-ţi sparg toate ferestrele din casă.

În timp ce femeia aia cu o faţă ovală, cu părul înflorit îşi frământa mâinile în poală, el înşfăcă un scaun de un picior şi îl aruncă în fereastră, dar acesta se izbi în peretele de lângă, făcând babaaah şi căzând pe podea fără picioare. Mama sa se făcu albă la faţă. Dar şi el se îngălbeni ca un nufăr. Atunci când înţelese ce-a făcut.

— Ghini, Tonişor, o să-i vând lui moş-tău Ghiţă vaca. Numai tu linişteşte-ti şi nu te mai trevojî atâta. Că cu nervii iştia cum ai sî ajunji la bătrâneţi?

Şi ieşi afară, scoţând vaca din ocol şi mânând-o la fratele ei de peste râpă. Rămas singur, Anton se aruncă cu faţa în pernă şi plânse de ruşine că a putut coborî aşa de jos. Ce mai, se simţea un al doilea Caşu, dacă nu şi mai rău.

A doua zi s-au dus împreună la secţia de paşapoarte din Ungheni, unde, din cauza accentului său românesc, au început să-i caute bube în cap, acuzându-l că şi-a vândut paşaportul şi alte tâmpenii de astea şi că, de aia, n-o să-i elibereze unul nou. Un tip scânduratic şi aţos îl privea pe sub ochi şi-l dădu pe uşă afară. Degeaba se căciuli tanti Manea în faţa lui, că tipul nu vru să revină la gânduri mai bune, ţinând-o una şi bună că o să vadă un alt paşaport când o să-şi vadă ceafa, dacă nu o să demonstreze aici şi acum că nu are şi un paşaport românesc. Or, el crede că are. Iar cei care au paşaport românesc nu au voie să aibă şi unul moldovenesc. Sau, sau. Trebuie să aleagă.

— Hei, eu sunt sigur că tu ai paşaport românesc. De aşeea, nu putem să-ţi eliberăm şi un paşaport moldovenesc.

O funcţionară între două vârste, cu o faţă rotundă şi cu nişte ochi verzi ca ai mamei sale, care intră tocmai atunci pe uşă, îi smulse din cercul vicios în care nimeriseră, pentru că femeia aia se dovedi a fi, nici mai mult, dar nici mai puţin, o verişoară de-a mamei sale, de care tanti Manea nu ştia că se transferase de la poliţie la paşapoarte. Dacă ar fi ştiut, ar fi mers din capul locului la ea. După ce doamna Cheptea îi luă în braţe, gheaţa se topi şi din ochii celorlalţi angajaţi ai secţiei de paşapoarte, inclusiv din ai gradatului aţos care acceptă imediat să-i primească documentele şi-l invită cu o voce mieroasă să vină peste zece zile după paşaport. Tocmai peste zece zile. Dar în privinţa asta, nici verişoara mamei sale nu putea face nimic. Ajuns acasă, i-a venit să plângă. Apoi să borască. Şi-a golit stomacul într-un lighean roşu, pe care mama sa l-a lipit de patul său, de parcă bănuia ce o să i se întâmple.

În aşteptarea paşaportului, moţăia în pat ore întregi şi zilele curgeau otova. Tatăl său spărgea lemne în curte sau din când în când mai intra în camera sa şi îi povestea ba una, ba alta. Într-o zi, nitam-nisam îi povesti cum, după ce băuse spirt cu căldarea acum o săptămână, îi ţâşniră flăcări pe gură şi pe nas şi mamă-sa îi vărsă o căldare de apă în cap, dar pălălaia aia se făcu şi mai mare şi el răcnea ca un apucat şi atunci îi sări în ajutor o vecină, tanti Zina, care ştia ce-i de făcut în cazurile astea şi-şi sumesi fusta şi i se pişă în gură şi aşa îi stinse focul care-i pârjolea corpul pe dinăuntru. Poveştile lui taică-său îl

făceau să suporte mai uşor ziua când va avea din nou paşaport, îl mai înviorau un pic şi-l scoteau din amorţeală, căci, încolo, nu făcea nimic toată ziua decât să stea tolănit în pat şi să moţăiască. Mamă-sa mergea ca pe ouă prin camera sa, când venea să vadă ce mai face Tonişor, care suferea cumplit că fusese izgonit din paradisul braşovean într-un amărât colţ de lume din Basarabia. Simţea lipsa şedinţelor de cenaclu şi reportajelor de la ziar. Simţea lipsa prietenilor săi din Braşov şi a discuţiilor intelectuale. Deodată, se interogă oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu intervenea doamna Cheptea şi un sloi de gheaţă îi trecu prin spinare la gândul că, fără ea, nu şi-ar mai fi făcut în vecii vecilor paşaport moldovenesc. Să rămâi pentru totdeauna în Flutura, asta da pedeapsă, şi-a zis el scâncind. Pentru el, Flutura fiind ca Siberia pentru bunicul său Goriţă, unde acesta fusese deportat în 1953 pentru că a exclamat la moartea lui Stalin că a murit un câine.

Hodoronc-tronc, au început să-i ţiuie urechile, îi vâjâiau atât de tare, că s-a apucat cu mâinile de cap. Una peste alta, l-a cuprins şi un fel de ameţeală, de la care camera aia proaspăt spoită, în care nimeni nu locuia cât Tonişor era plecat, pentru că era odaia sa, cu un portret de-al său din clasa a zecea agăţat deasupra patului, a început să se învârtă în jurul său şi el s-a prăbuşit ca secerat pe podea, sufocându-se. Pardoseala se legăna de la stânga la dreapta sa de parcă ar fi fost pardoseala unei corăbii încolţită de furtună. Tocmai făcuse un atac de panică. Pentru că nu era la primul său atac de panică, a reuşit să-şi păstreze îngerii acasă. Important era să acţioneze. De-a buşilea, s-a târât în tindă şi şi-a vărsat o căldare cu apă în cap, ignorând faptul că dinţii încă îi mai clănţăneau. În curte, mama sa arunca grăunţe găinilor care cotcodoceau fericite, iar tatăl său săpa via, cântând *Katiuşa*. Tinda încă se mai învârtea în jurul său când vocea vărului său Ivan răsună în curte. Apoi în prag şi după aia în tindă. Venise să-l ia la un pahar cu vin şi el, vrând-nevrând, l-a urmat.

Nu peste mult, în jurul său s-au strâns roată nanu Ghiţă, căruia tanti Manea i-a vândut vaca, nana Dochia şi Maria, soţia lui Ivan, care vru să afle dacă este adevărat că a publicat câteva cărţi de poezie şi el i-a confirmat că aşa e şi ea s-a arătat tare încântată, dar şi-a înghiţit limba, după ce nana Dochia s-a alarmat că a dispărut vaca, pe care au ieşit s-o caute în păr pe şes. Peste puţin, s-a lăţit zvonul că vaca fugise acasă la mama sa, ca în nu mai ştiu ce proză sau film de altădată. Din curtea lui nanu Ghiţă, Anton o văzu pe mama sa bătând vaca cu o nuia ca să o scoată în drum, însă vaca se împotrivea şi nu voia să iasă. Ea nu ştia că tanti Manea o vânduse fratelui ei Ghiţă ca să-i poată face un paşaport nou lui Tonişor. În cele din urmă, vaca ieşi în drum, cam nedumerită că tanti Manea era atât de insistentă. După ce au băgat-o în ocol, maică-sa a plecat acasă, iar ei au revenit într-o dependinţă pustie, unde televizorul mergea de unul singur. Toţi vorbeau deodată. Cel mai zgomotos dintre toţi era Ivan, care îi povestea lui Tonia despre cum îi construia el o vilă într-o pădure de lângă Moscova unui colonel de poliţie.

— S-s-s-t, Ivan, taci din gură, fir-ar să fie, a sărit Tonea în picioare şi un

sfert de pahar şi-l vărsă pe pantaloni. Nanii săi au îngheţat cu paharele în mâini, surprinşi să-l audă răcnind. Numai Ivan continua să trăncănească.

— Închide-ţi fleanca, Ivan, s-a răstit Tonia la el şi s-a dat mai aproape de teveu.

— Unde-i telecomanda, daţi sonorul mai tare, s-a răţoit el la nana Dochia care îl privea contrariată, de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Nană Dochie, dă sonorul mai tare, că eu pe ăsta îl cunosc, şi vocea Angelei Gonţa se răspândi în toată încăperea.

— Eu pe ăsta îl cunosc, a strigat din nou Anton şi şi-a aruncat indexul spre ecran, în direcţia lui Martin. Pe americanul ăsta l-am condus din Braşov până în Chişinău şi cu el am muls o vacă într-un sat din România. Cu americanul ăsta, nană Dochie, eu sunt cumătru.

Martin vobea în engleză, iar o fată traducea ceea ce spunea.

— Şi cum vi se pare Chişinăul?, îl întrebă Angela Gonţa, în timp ce se plimbau pe aleea Clasicilor din parcul Ştefan cel Mare şi Martin îi spunea că-i place la Chişinău că e ca o păpuşă rusească, în care coexistă noul şi vechiul, Asia şi Europa, civilizaţia şi barbaria şi, de aia, anume de aia, intenţiona să mai rămână o vreme la Chişinău.

— Păi, eu cu tipul ăsta am muls vaca, nană Dochie, şi vreau să vă spun că nu se pricepe deloc la muls vaca. În general, americanii habar nu au cum se mulge o vacă!

— Că tu ştii, Tonişor.

— Nu ştiu nici eu. E adevărat, dar nici ei nu se pricep.

Anton a împins într-o parte ziarul pe care se lăţeau câteva bucăţi de brânză şi şi-a sprijinit capul în coate. Martin se plimba pe aleea clasicilor, pe când Angela Gonţa povestea cu ochii umezi de emoţii.

— Domnul Martin e poet şi, până acum, a publicat trei cărţi de poezie, iar la Chişinău a venit ca să scrie o carte despre Moldova.

Cu gura căscată de uimire, Anton exclamă.

— Nu se poate aşa ceva. E incredibil. Adică iese că eu am condus la Chişinău un poet american şi nu am ştiut despre asta nici cu spatele, când şi eu sunt poet, cu patru volume publicate. Dacă ştiam că şi el e poet, m-aş fi purtat altfel cu tipul. Fir-ar să fie, să mă împuşcaţi dacă vă mint. Drăcia dracului, dacă aş fi ştiut că americanul cu care am muls vaca într-un sat din România e poet, aş fi fost mai prevenitor cu el. Şi de ce dracului oare nu mi-a spus nimic despre asta Cătălin Bod? Chiar nu înţeleg.

— Şî dacă ai fi ştiut, şi ai fi făcut, Tonea?, se oţărî Ivan, în timp ce-i umplea un nou pahar cu vin, l-ai şi luat pesemni la Flutura ca sî-l ajuţi pe moş Vasile la curăţât jia?

Toţi au pufnit în râs, mai puţin Anton.

Doamna Dochia a zappat şi a dat tot de Martin.

— Uite-l şî aişea-i americanul tău. D-apăi bag eu di samă cî e un om mari dacă-l aratî pisti tot la *tevelizor*.

Ivan nu s-a putut abţine şi a pufnit.

— Dapăi şî tu, Tonea, alături de asemenea oameni, ai sî ajunji şî tu un om mari.

— Şî chiar neujeli ai muls tu vaca împreună cu el? s-a crucit domnul Ghiţă, care, o vreme, stătuse tăcut.

— Da, nanu Ghiţă, i-a confirmat Anton, doar că abia acum aflu şi eu cu cine am muls vaca. Cu un poet american. Şi le-a mai povestit o dată, de-a fir a păr, cum au muls ei vaca şi cum i-a prins de cumătri un ţăran din satul Todireşti din România, după ce i-a luat de la marginea drumului, unde ei votau maşini ca să ajungă la Iaşi.

— Acum, cel mai bun prieten al meu este tipul ăsta de pe sticlă, strigă Anton triumfător şi le povesti cum s-au împrietenit ei, fără ca unul s-o rupă pe englezeşte, iar altul pe româneşte, dar asta nu i-a încurcat să se împrietenească.

— Uiti, vere, mi-ai dat o idee, i-a luat Ivan vorba din gură lui Anton. Aşa am să beseduiesc şî eu cu ruşii mei din Moscova.

Dintr-odată, se deconectă lumina şi televizorul făcu sfâr ca un chibrit. Întunericul se aşternu peste tot satul şi Ivan aprinse o lumânare. Anton îl înşfăcă de mână:

— Hai să mergem chiar acum la Chişinău, ca să-l aducem pe tipul ăsta la Flutura ca să vedeţi şi voi ce om de milioane e! Haide, Ivan, porneşte maşina şi hai să-l aducem pe tipul ăsta la Flutura, unde, de fapt, poţi găsi tot ce este mai frumos în Moldova. Dacă nu ai trecut prin Flutura, e ca şi cum nu ai fi fost în Moldova. Şi o să-l aşezăm chiar pe scaunul ăsta pe care stai, tu, acum, Ivan.

— Da di şi nu pi al tău? se burzului Ivan.

— Fie, pe al meu, o lăsă mai moale Anton. Ce zici, eşti de acord să plecăm?

— O sî merjem dacî, schimbă Ivan placa, ai sî grăieşti şî tu ca paţanii, normal, aşa cum vorghesc tăţi în Flutura, frumos, moldovineşti, în pula me', da nu cum băzăresc romişii aşiia di la Bucureşti. Prişepi, vere, care-i dela?

— Nu, eu aşa nu am să vorbesc niciodată, Ivan. Mai bine plec, decât să vorbesc aşa ca tine, îi zise Anton şi vru să plece, dar Ivan îi puse mâinile pe umeri şi-l forţă să se aşeze.

— Nu cumva te-i şi supărat, matali. Şi, deja niş di glumî nu mai înţăleji?

L-a bătut Ivan cu pumnul pe genunchi şi l-a pupat pe obraz. Şi asta în timp ce Anton îi striga în ureche:

— Dacă aş vorbi aşa ca voi la Braşov, până şi ciorile, dar şi cioroii ar râde de mine, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar chiar şi aşa, ori de câte ori revin din Flutura, toţi râd pe sub mustaţă.

— Di asta ai rărit-o pi acasî. Ca să nu se prindî acşentul nostru di tini?

— Da, de asta. Hei Ivan, ambalezi sau nu motorul? Ca să-l aducem în Flutura pe Martin. El trebuie neapărat să vadă Flutura. Dacă nu o să vadă Flutura e ca şi cum nu ar fi fost în Moldova.

— Numaidecât, i-a zis Ivan şi au ieşit împreună în curte, întinzând-o spre

maşina lui, dar tocmai atunci zbârnâi telefonul. Ivan se întoarse din drum şi ridică receptorul, pe care-l puse imediat în furcă.

— Cine o fost?

— Şineva din Braşov, cari ti căuta pi tini.

— Şi ce a spus?

— Nimic, că s-a întrerupt.

La auzul acestui lucru, Anton ca un vârtej se aşeză pe un scăunel de lângă telefonul alburiu, cu inima bubuindu-i în piept, uitând că, acum câteva clipe, îi ceruse lui Ivan să meargă la Chişinău. În toată mahalaua lor exista un singur telefon, şi acela se găsea tocmai peste râpă, la Ivan. Părinţii lui Anton nu aveau telefon. Şi nici vecinii lor din stânga sau din dreapta lor. De aceea, Anton le dădea tuturor numărul lui Ivan. Înainte să urce în tren, i l-a dat şi lui Cătă, pe care voia să-l convingă cu orice preţ să includă şi Flutura în itinerarul turistic pe care-l făcuse pentru turiştii americani. Sau lui Alghi. Anton veghea deasupra telefonului sidefiu, ca deasupra unui cuib de păsări. Dar telefonul parcă amuţise. Nu suna şi pace. După o jumătate de ceas de aşteptat, se simţi atât de istovit de parcă ar fi cărat un bolovan în spate. Telefonul se încăpţâna să tacă. Văzând că maioul i se făcuse leoarcă în spate, Ivan îl forţă să îmbrace un maiou uscat de-al său, după care îi mai turnă un pahar cu vin obligându-l să-l bea până la fund.

— Ar şi ghini să mai beai unu.

— E obvios asta.

— Şi ai zâs, Tonea?

— Am zis că ai dreptate.

După ce răsturnă pe gât şi acest pahar, îl rugă pe Ivan să-i descrie vocea celui care l-a sunat.

— Era o tiolcă.

— Şi de ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

— Dapăi, daragoi, nu cumva tu eşti îndrăgostit de vreo tiolcă din Braşov?

Doamna Dochia, ieşind în tindă ca să-i dea de mâncare unei cloşti, îi înfundă gura.

— Ei şî di şi nu ari şî el dreptu de-a şi îndrăgostit, Ivan?

Telefonul sună din nou şi Anton prinse pasărea măiastră din zbor, cu o mână tremurândă. Era Olga care, nici una, nici două, îl atenţionă că Alghi vrea să-l măture de la ziar. Ascultând-o, acestuia i se făcu pielea ca de găină. Deci, zvonul care ajunse şi la urechile lui înainte să plece din Braşov că Alghi ar vrea să-l mătrăşească de la ziar se pare că se adevereşte: dar oare de ce? Olga presupunea că din cauza absenţelor sale nemotivate. Ştia însă că, dacă mâine sau poimâine o să se întoarcă, s-ar putea ca Alghi să-l ierte. Dar nu mai târziu. Dacă va veni mai târziu, va trebui să-şi caute de lucru în altă parte. Sau poate că i s-a acrit de ziar? Ei aş. Pe nepusă masă, i se făcu dor de Olga, care-i comunica nişte lucruri îngrozitoare, dar nu la ceea ce-i spunea Olga se gândea el, ci la ea, la Olga, la tipa aia slăbănoagă care îşi împărţea buterbroadele cu el în redacţie şi care, îngrijorată de viitorul lui la ziar, acum îl sunase la Flutura.

— Ştii, aş vrea să-ţi spun care e treaba cu americanul.

— Nu-i nevoie, pentru că mi-a povestit-o chiar el.

— Şi ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că n-a fost nimic între voi şi că nici măcar o dată nu v-aţi culcat şi că tu l-ai agăţat ca să te răzbuni pe mine, fiiindcă eu te-am respins.

— Aşa e, prostuţule. Cu americanul ăla nu am avut absolut nimic, îi mai spuse ea şi îl îndemna să revină cât mai repede la ziar, dacă mai vrea să mai rămână reporter la *Monitorul*. Şi închise. După ce a pus receptorul în furcă, inima începu să-i sfârâie după Olga. Dar cum să ajungă mai repede la Braşov, când mai are de aşteptat tocmai cinci zile? Doar nu o să treacă ilegal frontiera?

— În Moldova noastrî totu-i posibil, dacî-i başleşti cui trebui, dar tu başli nu ai, nu-i aşă?

— Numai ce i-o rămas mamei de pe vândutul vacei.

— Cu aşeia nu o să-i poţi unji. Pe aşeia mai ghini ţâni-i ca sî poţi ajunji la Braşov.

— Şi atunci ce să fac?

— Te împrumut eu, ibiimati.

Şi l-o împrumutat. Iar a doua zi, pe la amiază, ofiţerul ăla înfipt îi invită pe Ivan şi pe Anton în biroul său oval şi încuie uşa. Nu peste mult, îi înmână lui Anton un nou paşaport albastru, fără ca să-l mai deranjeze accentul său românesc.

În vama românească, un vameş lat în spete, îl dădu jos din autobuz ca să-i ceară explicaţii în legătură cu punga aia cu sendvişuri pe care o ţinea pe genunchi.

— Mi-a dat-o maică-mea.

— Pentru ce?

— Ca să le mănânc.

— Atunci mănâncă-le!

— Dar acum nu mi-e foame!

— Sau le mănânci, sau le arunci, sau te întorci înapoi, îi ordonă acesta iritat.

Din cele zece sandvişuri, el reuşi să pape nouă. Din cauza lui, autocarul nu putea pleca şi şoferul îl claxona supărat, dar până nu l-a înghiţit şi pe ultimul, vameşul nu vru să-i dea voie să urce în autocar.

Când Anton a strigat-o din geamul vagonului, Olga tresări speriată şi începu să-şi rotească gâtul încolo şi încoace, căutându-l nerăbdătoare cu ochii, precum caută un orb lumina. După ce-l descoperi la o fereastră deschisă, se apucă să alerge alături de vagonul şase, primul de după locomotivă, pentru a-i atinge mâna. Anton era surprins s-o descopere aşteptându-l pe peron şi se întrebă mirat oare de unde ştia când anume are să sosească în Braşov, odată ce nici el nu ştiuse prea bine acest lucru aproape până în ultimul moment. Sau poate că venea zilnic în gară şi îl aştepta. După ce coborî din tren, se aruncă spre ea şi o luă în braţe, rotind-o în jurul său ca pe o frunză. O strânse lacom la piept, fără să-i dea drumul pe pământ, gândindu-se că aceasta e fata care-i era predestinată şi pe care a căutat-o toată viaţa, monologa în sinea sa Anton, în timp ce îi muşca buzele Olgăi, ca pe un baton de ciocolată. Anton a pupat-o tot drumul, nelăsând-o să scoată nici un cuvânt sau să respire. Nici măcar atunci când a dezbrăcat-o de haine şi a trântit-o pe pat nu a lăsat-o să vorbească. Dar nici ea pe el. Cum voia să spună ceva, cum îi înfunda gura cu o sărutare. Cuvintele erau în plus. Trupurile lor aveau mult mai multe să-şi spună decât ar fi putut-o ei face. Mâinile lor care se înlănţuiseră într-un dans frenetic făceau ca vorbele să fie inutile. Apoi Anton îi smulse hainele de pe corp şi se aruncă asupra Olgăi aşa cum vara se arunca de pe pod în lac. De vorbit, au început să vorbească doar după ce Anton termină.

După ce şi-au băut cafelele, Anton îl sună pe Alghi ca să-i spună că s-a întors şi că de mâine o să iasă la lucru.

— Dacă nu m-a şi dat cumva afară?

— Încă nu. Dar dacă ai mai fi lipsit vreo săptămână, cine ştie.

— Deci, să vin mâine la lucru sau nu?

— Cum să nu? Vino neapărat.

Cătălin Bod l-a sunat singur la fixul Olgăi. Să se fi lăţit oare aşa de repede zvonul prin Braşov că a sosit şi că e la Olga, încât acesta să fi ajuns şi la prietenul său? I-a fost jenă să-l mai întrebe. Şi a trecut direct la subiect, povestindu-i literă cu literă cum l-a condus pe american la Chişinău şi cum un basarabean a vrut să-i tâlhărească în tren.

— Tu ştii că tipul ăla m-a găsit la Chişinău şi m-a lăsat şi fără dinţi în gură, şi cu buzunarele dezumflate. Mi-a luat tot-tot: bani, mobil, ceas, tot-tot. Ţinta lui e, însă, Martin. Pe el vrea să-l găbuiască tipul. Chiar, m-a somat să-i spun unde s-a oprit Martin, dar eu nu am vrut. Ştii, mă tem pentru american. Mă tem ca tipul să nu pună mâna pe el.

— Cine din Chişinău o să îndrăznească să-l tâlhărească pe un american?

— Tu nu-l ştii pe tip.

— Nu fi naiv. Mai bine spune-mi, ce ai mai aflat despre american?

— Am aflat că e poet.

— Poet?

— Cum, nu ştii?

— Nu ştiu nimic.

— Minţi că nu ştii!

— Ei, aş? Chiar nu ştiu să fie poet.

— Da’ ce ştii?

— Că e fiul unui proprietar de restaurant din Chicago şi că a fugit de acasă. Atât.

— El ţi-a zis asta?

— Da’ de unde. Taică-său.

— Ei, uite că nu-i aşa. Tipul e poet, bagă bine asta în bibilică, tipul e poet, o fi fiind tatăl său proprietar de restaurant, dar fiu-său e poet. Şi e chiar un poet faimos. Iar la Chişinău a mers ca să scrie o carte despre Moldova. Dacă aş fi ştiut, i-aş fi luat un interviu pentru *Monitorul*.

— Sigur că da. Da’ tu de unde ştii treaba asta?

— Dintr-un interviu pe care tipul i l-a acordat ziarului *Timpul*. Acolo a povestit toate astea. Ziarul e la mine şi am să ţi-l arăt când o să ne vedem.

— Nu ai vrea să ne vedem chiar acum?

— Acum nu pot. Dar mâine, neapărat.

— Eu, oricum, am să-i trimit un email ca să-l întreb dacă e adevărat că e poet sau nu, căci, dacă e adevărat, atunci tu ai putea să-i iei un interviu pentru *Monitorul*. Ce zici?

Dar Olga îi smulse mobilul din mână şi îl aruncă pe masă.

— De ce taci? Hai, zi ceva!, răcnea Cătă, în timp ce Olga îi scotea hainele de pe el, lăsându-l în pielea goală. Şi iar au făcut dragoste, uitând să mai pună receptorul în furcă.

A doua zi, au mers împreună la *Monitorul*. Alghi a închis ochii că a pierdut mobilul redacţiei şi că a lipsit atâta timp şi îl puse să scrie un reportaj despre călătoria sa în Moldova. Pe la amiază îl căută Cătălin Bod, îmbrăcat completamente în alb, cărându-l în bomba de lângă poliţie. S-au oprit la o masă din curte. Unde au halit câte un sendviş. Cătă făcu cinste. După ce au mâncat, Cătă citi cu gura întredeschisă interviul cu Martin, pe care i-l luase Pavel Păduraru, şi, pe măsură ce se apropia de sfârşit, fluiera tot mai tare.

— Atunci când l-am întrebat pe mister Swift de ce fiu-său a fugit de acasă, acesta părea foarte debusolat.

— Şi tu cum crezi care-i adevărul? Sunt trei versiuni: prima, că a fugit de acasă, fie din plictiseală, fie pentru a le reteza din unghii părinţilor; a doua, că a venit să-şi caute o mireasă şi a treia că a venit în România şi Moldova ca poet? Care să fie oare adevărul?

— Să zicem că e poet, dar de ce atunci să ne ascundă treaba asta?

— Pentru a rămâne incognito.

— Adică tu crezi că ziariştii au aflat ceea ce nu ar fi trebuit să ştie?

— Sigur că da. E mai uşor să-ţi cauţi subiecte pentru a scrie, atunci când nimeni nu ştie cine eşti.

— S-ar putea să ai dreptate.

Cătă mai sorbi un gât de bere.

— Toate ca toate, dar nu mi-am imaginat niciodată că Martin e poet. Dacă ştiam, l-aş fi condus chiar eu până la Chişinău, cu Ferdinand în braţe, pentru

că ştii cât de tare îmi place mie poezia americană, a râs galben Cătălin, iar Anton i-a ţinut isonul.

— Tu ca tu, dar îţi imaginezi ce ţeapă am luat eu, am lins la bere cu un american şi eu nici cu curu' nu am ştiut că e poet, când puteam să-i iau un interviu pentru *Monitorul*. Oare ce fel de poezie scrie?

— Stai să-l sun şi o să aflăm imediat.

— Nu face, l-a oprit Anton pe Cătă, nelăsându-l să culeagă numărul americanului ca să-l întrebe ce fel de poezie scrie şi despre ce.

— Tu cum te-ai simţi dacă cineva te-ar ruga să-i povesteşti cum e Cristina în pat?

— Comparaţia nu e prea reuşită.

— Aşa crezi tu, pentru că nu eşti poet.

Anton îl lăsă pe Cătălin să-şi termine berea şi reveni la ziar, ca să-şi încheie articolul. În faţa *Monitor*-ului îl aştepta Olga, care îl îmbrăţişă şi-i spuse că merge acasă, ca să-i facă o ciorbă ardelenească şi să-i spele blugii.

— Iar tu să nu uiţi să treci pe la o farmacie după prezervative. Să ştii că fără prezervative nu am să te primesc, i-a mai trântit-o ea, fără să se sinchisească că Doru, care ieşise să fumeze, probabil că auzise tot. Dar Olgăi i se fâlfâia de colegul lor şi îi repetă rugămintea şi tot cu voce tare.

După ce-şi termină povestea sa despre noile realităţi basarabene, o întinse şi Anton spre o farmacie. La colţ, îl găsi pe poetul Matei Rusu îmbrăţişând un stâlp şi Anton îl apucă de braţ, ajutându-l să-şi păstreze echilibrul. În timp ce se apropiau de staţie, Matei îl chemă să mai bea ceva în Carpaţi, în cinstea revenirii sale din Chişinău. Anton primi, pentru că, oricum, nu ar fi putut să scape de tip. În schimb, nu bău nimic, bău numai Matei Rusu, care îi ceru punga cu pământ basarabean.

— Ce?

— Cum, nu mi-a adus-o nici de data asta?

Şi atunci Anton îşi aminti că, la ziua sa de naştere, îi promisese lui Matei, care se trăgea din refugiaţi basarabeni, să-i aducă o pungă cu pământ basarabean, ca să vadă şi el cum arată acesta. Anton îl minţi că i-a adus-o şi că a uitat-o acasă. De la un punct încolo, Matei se apucă să vorbească cu sine însuşi, ţinea un pahar de votcă în mână şi îşi povestea sieşi fel de fel de lucruri, uitând că şi Anton era de faţă. Era aşa de prins de ceea ce-şi povestea, că nici nu observă cum rămăsese chiar singur, căci, în cele din urmă, şi Anton plecă.

În autobuz, îi ţârâi mobilul. Îl suna Pleşea ca să-l acuze că i-a răpit-o pe Lora.

— Cum ai revenit tu în Braşov, cum Lora m-a părăsit. Unde ai ascuns-o, oligofrenule?

Apoi iar l-a sunat. L-a sunat şi a treia oară. A treia oară zbârnâindu-l la telefonul fix al Olgăi. Oare de unde ştia că e la Olga?, se întrebă contrariat Anton.

— Ca să scapi de ţicnit, fă-i o cronică laudativă la cartea aia a lui doldora de greşeli şi tipul o să te lase în pace.

Şi a scris-o. A scris-o chiar în noaptea aia după ce Olga a adormit, susţinând negru pe alb că volumul lui Pleşea e unul ieşit din comun şi că e foarte bine scris. Şi această ploaie de elogii i-a trimis-o lui Alghi pe e-mail, nemaiaşteptând să se facă dimineaţă.

A doua zi, cu Olga ţinându-se de mâini, coborau pe lângă Prefectură în vale către Teatrul Dramatic „Sică Alexandrescu“, când îl văzură pe Decebal, încremenit la stop, înconjurat de vreo opt plase, îşi ştergea necontenit cu mâneca fruntea transpirată şi îşi agita capul în toate părţile. Şi el i-a văzut şi i-a strigat primul. După ce s-au apropiat, îl rugă pe Anton să-l ajute să care pungile în partea aialaltă a străzii. Olga plecă la ziar şi Anton rămase singur cu Decebal pe care, pentru prima dată de când îl cunoştea, îl vedea pleoştit şi îmbrăcat neglijent. Ceva se întâmpla cu el. Poate, cine ştie, ceva foarte nasol.

— Unde meri, bătrâne?

— La anticariat, să-mi vând cărţile.

— Cărţile?

— Da, cărţile. Toată biblioteca mea. Adică opt sute şi şapte volume.

Lui Anton i se părea de necrezut că opt sute şi şapte volume putuseră să încapă în pungile alea de rafie. Dar şi mai încredibil i se păru faptul că Decebal era gata să renunţe la toate cărţile sale, pe care nu le împrumuta nimănui să le citească, pentru că ţinea prea mult la ele. Nici cu Anton nu făcuse vreo excepţie, oricât l-a tras acesta de mânecă. Şi acum, iată, pe nepusă masă, îşi vinde toată biblioteca. El, care are atâtea relaţii. El, care intra în redacţia lor împingând uşa cu piciorul. Ceva îi scăpa lui Anton.

Mai întâi, au cărat patru din cele opt pungi în partea aialaltă a străzii şi apoi au revenit şi după restul. Şi tot aşa le-au cărat şi la anticariat: în două reprize. Decebal era pe jantă. Asta se vedea de la o poştă, dar Anton nu îndrăzni să-l întrebe, cum aşa, el, un tânăr politician foarte promiţător, prieten cu Ghişe, a putut intra la apă? Cu toate că îl mânca limba să-l întrebe, şi-a înghiţit întrebarea, văzându-l cât era de necăjit. Dar Decebul însuşi i-a povestit totul, în timp ce se apropiau de magazin. Se certase cu Ghişe, ieşise din partid, iar despre politică nici nu mai voia să audă. A părăsit-o şi pe Violina, fiindcă aceasta nu-i aprobase pasul. Din cauza asta, însă, a rămas şi fără lovele, pentru că toţi banii lui sunt la ea. Acum e cu Roxana, care, în aceste clipe, îl aşteaptă în Cerbul, cu o bere în faţă, ca să vină şi să i-o plătească.

— Şi dacă nu-ţi iau cărţile, cum ai să te descurci?

— O să mi le ia. Toată problema e cu cât.

După ce l-a ajutat să le urce la etaj, a ieşit să-l aştepte afară, de unde l-a auzit răcnind la vânzător – chiar şi din stradă i se auzeau răcnetele – că e jaf la drumul mare şi nimic mai mult să i se dea şapte milioane de lei, pe opt sute şi şapte volume. Anton luă un taxi, care-l lăsă în faţa redacţiei. Coborând, Anton

îi întinse şoferului, cu o alură de sportiv, o bancnotă lucioasă, dar acesta nu vru să-i ia banii, pe motiv că îi plac articolele sale.

Olga lipsea din redacţie, dar îi lăsase pe masă o cafea şi sub ceaşcă un bileţel în care îi povestea că a plecat la un eveniment în Râşnov şi că va reveni pe la amiază. Seara, au băut vin îndulcit cu miere şi au făcut dragoste la lumina unei lumânări. La lumina unei lumânări au făcut dragoste până pe la sfârşitul lui mai, seară de seară, şi cu toată ejacularea precoce a lui Anton, care îşi dădea drumul aproape imediat cum începeau, au făcut dragoste în fiecare zi. Iar când nu făceau dragoste, se plimbau: în luna aia au fost aproape că peste tot şi peste tot s-au ţinut de mâini; pe Tâmpa, în Poiana Braşov, în Bran sau la Sinaia; nu-şi descleştau mâinile nici măcar pentru o secundă, başca atunci când intrau în *Monitorul*.

Şi au fost atât de fericiţi până când, într-o bună zi, zbârnâi telefonul redacţiei. El îşi recitea un reportaj despre războiul dintre taximetrişti, iar, acasă, Olga îl aştepta cu masa întinsă. La celălat capăt al firului, domnul Doboş îi vorbi lui Anton cu un glas onctuos, adresându-i-se – pentru prima dată de când se cunoşteau – pe nume. Anton se apucă cu o mână de cantul mesei ca să nu cadă. De unde şi până unde să-l sune tatăl Lorei?

— Oare ai putea să treci în seara asta pe la noi?

— Pe la dumneavoastră?

— Da, pe la noi.

— Dar Lora ce o să zică?

— Ce să zică, o să se bucure.

— Şi Lora unde e?

— E lângă mine.

Anton a rămas fără piuit, pentru că nu putea prinde şpilul. Futu-i, oare ce şi-au pus în gând?

— Daţi-mi-o pe Lora.

Vocea unduitoare a Lorei i se răspândi ca o dulceaţă prin tot corpul.

— Dacă ai şti cum îmi mai muşc mâinile că nu te-am sunat mai devreme. Nu ai vrea să vii pe la noi, doar o vorbă ca să-ţi spunem?

— Când?

— Chiar acum.

Anton îşi înghiţi limba şi nu ştiu ce să-i răspundă, pentru că, acasă, îl aştepta Olga, cu o oală de ciorbă pe plită şi cu două bilete pe masă la un film american.

— Vii?

Să meargă sau să nu meargă? Şi oare de ce aşa o grabă? Ce avea oare aşa de important să-i spună că ar fi trebuit să se întâlnească imediat?

— Spune-mi la telefon care-i treaba.

— Da’ de unde. Numai nu la telefon.

După voce, şi avea o voce gravă şi nesigură, i se păru că luase Bacăul. Poate, cine ştie, moştenitorii casei i-au aruncat în stradă şi ea vrea să-l roage

să scrie un articol despre asta. Ieşi în hol cu receptorul la ureche şi îşi aprinse o ţigară. Numai curiozitatea îl făcu să accepte şi s-o anunţe că vine. Tot drumul se chestionă să-i spună Olgăi unde se duce sau nu? Mai bine să nu-i spună nimic, căci, oricum, nu o să stea prea mult. O s-o întrebe de ce l-a chemat şi o să revină imediat la Olga sa. Dar, totuşi, poate, mai bine ar fi să temporizeze întâlnirea? Ideea i se păru excelentă şi deschise uşa unei cabine telefonice, ca să-i spună că şeful l-a trimis în Codlea, ca să scrie un reportaj despre un grav accident de maşină. Dar nimeni nu-i răspunse. Şi, de nervi, Anton trânti cu pumnul în carcasa metalică a telefonului, din care au început să şuruie unul câte unul leuţii. Mai pocni un pumn. Şi încă unul. Cu buzunarele umflate, părăsi cabina aia norocoasă, simţindu-se ca Paul în Viena.

În troleibuz, mintea îi fugi la Olga, care, la ora asta, îl aşteaptă cu masa întinsă şi cu patul încălzit. În buzunar avea o cutie lucioasă de prezervative, pe care o strângea atât de tare în mână de parcă se temea să nu i-o fure cineva. Erau prezervativele preferate ale Olgăi şi el voia s-o bucure. Tot drumul se gândi la Olga şi la corpul ei ameţitor de frumos şi abia aştepta să se consume mai repede întâlnirea cu Lora, pentru a putea reveni la iubita sa.

În stradă, în faţa casei sale galbene, domnul Doboş scormonea în măruntaiele Daciei.

— Cum a fost la Chişinău?

— A fost minunat. Dar parcă tot în Braşov e mai bine.

— Mie îmi spui?

— Şi Lora unde e?

— E în casă.

Deci moştenitorii nu le-au luat casa. Atunci oare ce li se întâmplase? Domnul Doboş împinse poarta şi îl întovărăşi pe cărarea din curte, îi deschise şi uşa.

— Intră, ce mai stai!

Urcă singur scările. Intrat în casă, se simţi ca la trecerea de pietoni, când prima maşină te lasă să treci, dar a doua îţi ţâşneşte, brusc, în faţă. Adică, spre deosebire de Domnul Doboş care se depăşi pe sine în politeţuri, doamna Doboş ieşi cu fundul la el şi nu-i răspunse la bonjur.

— Pur şi simplu, o chinuie o migrenă îngrozitoare, i-a luat apărarea Lora, în bucătărie, unde-l trase de mânecă pentru a bea o cafea. Îi turnă cafea într-o cană pe care a ciordit-o din Cerbul, spre finalul relaţiei lor atât de scurte şi de tensionate. Pe neaşteptate, Lora sări în picioare, traversă în fugă bucătăria şi izbi uşa de perete, făcându-i mamei sale, care stătea lipită de gaura cheii, un cucui de toată frumuseţea în frunte.

— Ştiam eu că ne urmăreşte. Acum sper că o să se potolească.

Mama sa dispăru în pod, iar Lora reveni la masă şi lăsă uşa vraişte. Au halit două cafele una după alta şi Lora tot încă nu-i spuse de ce dracului l-a chemat la ea. În cealaltă cameră *Surprize-Surprize* era în toi, dar nimeni nu se uita la teve.

— Maică-mea iar a uitat să închidă teveul.

— Dar unde e tatăl tău?

— E în stradă, îi aşteaptă pe cei de la Pro TV.

— De ce?

— Pentru că astăzi moştenitorii casei au ameninţat că o să ne arunce în stradă. Să ştii că el astăzi a patrulat toată ziua strada ca să nu ne ia ăia ca din oală. Doar ţi-am spus că trăim într-o casă naţionalizată, ai cărei proprietari s-au ivit la orizont din îndepărtata Brazilie, unde au emigrat după război.

— Da, şi eu m-am gândit că pentru asta m-aţi chemat.

— Da, pentru asta. Sperăm că, dacă o să vadă că un ziarist e de partea noastră, poate că nu vor îndrăzni să ne arunce în stradă. În acelaşi timp, vreau să te rog şi să ne pledezi cauza, într-un material de-al tău. Pentru că am auzit că toată lumea îţi citeşte textele.

Doamna Doboş coborî din pod cu o căldare plină ochi cu porumbei morţi, pe care o deşertă în ghenă şi urcă să mai strângă o partidă, căci tot podul casei lor era tivit cu cadavre de porumbei albi şi negri. Doamna Doboş îi suspecta pe pretinşii proprietari că i-ar fi otrăvit. În schimb, Lora se arătă oarecum plictisită de acest subiect, de parcă în fiecare zi ar crăpa porumbei în podul casei lor.

— Dacă tipii o să ne scoată în stradă, oare nu o să ajungem şi noi la fel?

Lora fumă trei ţigări, una după alta.

— Nu ai să mă crezi, dar, de când au apărut proprietarii ăştia, am ajuns să fumez şi câte trei pachete pe zi. Cred că am să mor dacă nu o să se rezolve cumva problema asta.

Anton o privea cu milă.

— Ştii că ne-au dat şi în judecată.

— Naşpa de tot.

— Şi noi am pierdut procesul.

— Şi mai nasol.

— Dar vrem să facem recurs. Şi până o să facem, important e să nu dea afară din casa noastră, din casa asta în care eu m-am născut, i-a repetat ea şi a ieşit în stradă, ca să vadă ce mai face taică-său.

A ieşit şi maică-sa. Ca să patruleze în partea de sus, în care domnul Doboş ajungea mai rar. Între timp, Anton o sună pe Olga spunându-i că e pe teren şi că o să vină mai târziu şi o rugă să meargă singură la film. Lora reveni agitată şi au mers la balcon ca să aibă toată strada sub ochi şi el se izbi cu piciorul într-un coşciug, plin cu legume şi fructe.

— E pentru a-i speria pe proprietari. Ultima dată când ne-au vizitat, i-am târât şi la balcon, arătându-le unde ţinem noi cafeaua din care i-am servit. Şi aceştia imediat au făcut picioare.

— Înseamnă că şi pe mine m-ai servit cu cafeaua aia, din coşciug?

— Nu din aia. Din alta, pe care o păstrăm în frigider şi din care bem şi noi.

Şi în timp ce-i povestea toate astea, Lora luă un măr din sicriu şi îşi înfipse dinţii în carnea sa fragedă. Capotul ei era descheiat la toţii nasturii şi sub el nu

avea absolut nimic. Adică era completamente goală.

— Ştii, eu ar cam trebui să plec.

— În nici un caz. Cum să pleci când tipii s-ar putea să apară din clipă în clipă? Please, nu pleca.

Au revenit în dormitor şi s-au cufundat în fotolii. În curte se auzi tuşind doamna Doboş. Se pare că e un semnal ceva, îi zise Lora şi ieşi să vadă care-i treaba, lăsându-l pe Anton să le păzească casa.

Deodată, ea intră val-vârtej în casă.

— Au venit. E şi poliţia cu ei. Hai, coboară în stradă.

Şi Anton o urmă pe Lora, care-şi trânti o geacă pe ea. În stradă, într-adevăr, un bărbat cărunt încerca să forţeze poarta, dar domnul Doboş ţinea de clanţă. Un poliţist se pregătea să intervină, când Anton îşi scoase legitimaţia de ziarist şi le-o flutură în faţa ochilor.

— Oamenii nu pot fi scoşi în stradă în puterea nopţii. Şi în nici un caz atunci când procesul încă nu s-a încheiat, pentru că dumnealui are de gând să facă recurs.

Şi se începu scandalul. Ţipau moştenitorii. Răcnea domnul Doboş. Ţipa doamna Doboş. Scâncea Lora. Numai poliţistul nu intervenea. După ce Anton îşi scoase aparatul de fotografiat din geantă şi începu să le facă poze, toată lumea se linişti şi moştenitorii plecară, nu înainte de a-i ameninţa că o să revină mâine dimineaţă. Rămaşi singuri, Lora îl chemă sus la ei ca să bea ceva.

— Unde să te mai duci la ora asta?, îl întrebă ea şi-i făcu cu ochiul.

— Poţi să rămâi şi la noi. Doar nu e pentru prima dată.

Dar Anton nu vru să rămână şi se grăbi să-şi ia rămas-bun pentru a se întoarce mai repede la Olga. Care, însă, îi deschise uşa ca să-i reproşeze că nu e bine s-o mintă.

— Pentru că eu ştiu unde ai fost şi la cine. Nu face să te justifici, pentru că eu nu mai vreau să trăiesc cu un tip care-mi pune coarne. Şi aici am terminat discuţia, îi spuse ea şi-i închise uşa în nas, lăsându-l să sune zadarnic la uşă.

Şleahtiţchi reveni în garsoniera sa din Schei, din care lipsise o habă de vreme, pur şi simplu rupt. Nu peste mult, se auziră nişte bătăi în uşă şi ieşi să vadă cine e. Era Pleşea. Oare nu venise ca să-i spargă nasul? Era însă târziu ca să-i trântească uşa în nas şi să se piticească în casă. Cu atât mai mult cu cât acesta i se aruncă în braţe şi îl îmbrăţişă. Îl îmbrăţişă Pleşea. Inima lui Anton bătea ca un clopoţel, iar gura i se făcu iască.

— Să ştii că am venit să-ţi cer iertare.

Şleahtiţchi îl privea cu neîncredere.

— Pot să intru?

Se dădu mecanic într-o parte şi Pleşea pătruse în hol, odată cu o pală de vânt de afară.

— Pun gâtul că nu ai auzit ce ţi-am spus.

O rafală mai puternică de vânt crăpă fereastra de la bucătărie, dar Şleahtiţchi nu se grăbi s-o închidă.

— Ei bine, am venit să-ţi mai mulţumesc şi pentru cronica ta. Dacă ai şti cum ai mai bucurat-o pe mama mea cu cronica aia.

Şleahtiţchi se apropie de fereastră şi o deschise vraişte.

— Ce mai, într-un cuvânt, ai făcut-o pe maică-mea fericită. De trei zile încoace, numai despre articolul tău vorbeşte. Mai mult decât atât, îl poartă în geantă şi-l arată tuturor cunoscutelor sale sau rudelor noastre.

Pleşea îşi deschise geanta şi scoase un *Monitor*.

— Am şi eu un exemplar.

Lui Anton mâinile încă îi mai tremurau şi scăpă ţigara din mână. I-o culese de jos Sandu.

— Hei, amice, hai să uităm dracului tot ce a fost.

Şleahtiţchi îşi turnă o cafea în cană, dar nu-l servi şi pe Pleşea.

— Mâine e ziua mea şi mama m-a rugat foarte mult să te chem şi pe tine. Să ştii că ea e foarte bolnavă şi i-ar face o mare plăcere dacă ai veni şi tu. Vrei s-o bucuri pe mama mea, care ţine foarte tare la tine?

— Dă-mi voie să mă gândesc.

— Să ştii că mama mea va fi în al nouălea cer, dacă vei veni.

Afară începu să plouă şi o rafală mai puternică de vânt trânti fereastra de perete şi sticla crăpă şi câteva cioburi se făcură ţăndări de podea, dar cei doi poeţi se făcură că plouă. Nitam-nisam, Anton sparse tăcerea şi primi să vină şi Pleşea îi strânse radios mâna.

— Să-ţi explic cum să ajungi sau mai ţii minte unde stă mama mea în Codlea?

— Cum aş fi putut să uit?

— Deci, vii?

— Da, vin.

— Îţi mulţumesc, bătrâne, îi mai zise Pleşea la plecare şi îi lăsă pe masă o pungă în care se culcaseră unele pe altele trei sticle de coniac. După ce plecă Pleşea, afară se dezlănţui furtuna.

Anton a împins o poartă de lemn, închisă la culoare şi aceasta s-a deschis imediat, dar a trântit-o la loc, când o javră uriaşă şi neagră lătrând de mama focului se repezi spre el. Spre marele lui noroc, reuşi să închidă poarta înainte ca dihania să-şi trântească labele masive şi zgomotoase pe zăbrelele cenuşii şi ude. Se dădu câţiva paşi înapoi şi-şi aprinse un LM roşu. Ţinând în mână o piatră, îşi împinse vârful bocancului într-o gaură din gard, întărâtând fiara. Contrar presupunerilor sale, nimeni nu coborî din casă. În zadar întărâtă şi mai tare ogarul, bătând cu picioarele în poartă, că nimeni nu ieşi să-i deschidă. În cazul ăsta, nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să radă putina. Totuşi, se gândi să-l caute pe Pleşea în Codlea. De cum se îndepărtă un pic, câinele se potoli din hămăit.

Traversă centrul orăşelului dintr-un capăt în celălalt cu ochii roată, poate-poate dă pe undeva şi de Pleşea. Fu depăşit de o cireadă de vaci obosite. Dintr-odată, vocea lui Pleşea i se înfipse în urechi.

— Hei, Anton, să nu-mi spui cumva că vrei să te cari înapoi?
— Da' de unde.
— Atunci unde ai întins-o?
— Să te caut pe tine.
— Aha, înseamnă că nimeni nu ţi-a deschis.
— Nimeni.
— Probabil că erau prea prinşi cu întinsul mesei şi nu l-au auzit pe Călinache.
— Probabil.
— Păi, iar eu ieşisem să întâmpin oaspeţii.
— Şi unde-s?
— Încă n-au venit. În fine, o să găsească ei şi singuri drumul. Hai, înapoi.
— Dar pe cine aştepţi?
— Pe toţi.
— Adică?
— Adică pe toţi colegii noştri de la cenaclu, pe unii profi de la facultate, pe colegii tăi de la ziar, nişte rude de ale mele, nişte colegi de şcoală şi aşa mai departe. Numai pe Lora nu am găsit-o.
— Cum aşa?
— Nu ai auzit ce a păţit?
— Nu.
— Moştenitorii le-au luat casa şi ei au ajuns în stradă. Drept urmare, mamă-sa a plecat la ţară, iar taică-său doarme în dugheana lui cu haine second-hand.
— Şi Lora?
— Lora a dispărut. Şi nimeni nu ştie unde. Nici măcar ai ei.
— Ca să vezi.
— Da voi nu mai sunteţi împreună?
— De mult.
— Şi nici tu?
— Nici eu.
— Dar tu de ce nu mai eşti cu ea?
— Pentru că ea s-a cuplat cu altcineva şi asta cu mult înainte ca să li se ia casa. În acelaşi timp, şi eu m-am lipit de altcineva.
Pleşea gesticula larg, răsucindu-se din când în când spre el, cu o faţă râzătoare. Întunericul ţâşnea din pământ, mugind în jurul lor.
— În afară de noi, cine a mai venit?
— Un rus.
— Un rus?
— Caută un cimitir al soldaţilor ruşi în Codlea.
— Şi va rămâne şi el la petrecere?
— Dacă o să vrea.
Pleşea a deschis poarta şi l-a îmbiat să intre primul.
— Nu, numai după tine.

De data asta, câinele îşi înghiţi lătratul şi îi linse palmele. Cu toate astea, se ţinea ca un scai de Pleşea.

— Mamă, a venit Anton, o strigă Pleşea pe mamă-sa, care nu mai ştia cum să-i mulţumească pentru articolul pe care l-a scris despre cartea fiului ei. Situaţia începea să-l stânjenească şi Pleşea l-a smuls din mâinile ei, conducându-l în sufragerie. Acolo, îşi aruncă mâna spre un bărbat care stătea singur la masă.

— Iată-l şi pe Vladimir, care s-a cartiruit la noi, în urmă cu două săptamâni.

În ochii lui Vladimir s-au aprins nişte beculeţe.

— Să-i spun că ştii ruseşte? îl iscodi Pleşea.

— În nici un caz.

Doamna Nicoleta l-a prins iar de mână, mulţumindu-i că a primit să vină la ziua fiului ei şi prietenului lui. Faciesul ei, ca şi ochii speriaţi şi foarte obosiţi îi trădau boala de care suferea. L-a aşezat alături de ea. Un pic mai încolo se aşeză Pleşea, între Vladimir şi tatăl său. Doar doamna Iza, mama doamnei Nicoleta, se încăpăţâna să rămână în picioare în spatele lor, aducând cu intermitenţe fel de fel de talgere pline cu mâncare în mâini. În una dintre nenumăratele ei apariţii, îi lăsă în faţă o farfurie cu icre roşii. Doar lui şi îi zâmbi cu drag. Se vede că şi bunica lui Pleşea îi citise articolul şi prinsese drag de el. Dintr-odată, îl trase aţa să fumeze o ţigară în grădină. Nu peste mult, în curte ieşi şi Pleşea, care insistă să-i arate camera unde o să doarmă, dacă o să vrea, fireşte, să doarmă. Au urcat scările de lemn la doi, cot la cot. Cele patru odăi stăteau faţă în faţă. Au intrat în camera din fund.

— Asta va fi camera ta, l-a împins Pleşea înăuntru. O mai ţii minte?

— Cum aş fi putut-o uita? De atâte ori am dormit aici, înainte să ne certăm.

Un divan de culoarea cafelei cu lapte ocupa optzeci la sută din suprafaţă, condamnându-te să stai doar culcat. După ce Pleşea îl lăsă singur, Anton deschise fereastra, se aruncă pe divan, cu mâinile desfăcute în părţi şi adormi, iar în somn o dezbrăcă pe Olga de fustă şi o luă în braţe.

Nu reuşi însă să-i facă nimic, pentru că vocea melodioasă a doamnei Nicoleta chemându-l la masă îl trezi din somn. Coborî. Sufrageria chiftea de colegi de-ai lui de la *Monitorul*. O zări şi pe Olga, aceasta îl măsură pieziş şi toată seara îl ignoră cu ostentaţie.

— Sănătate, Anton! De-ai şti cât mă bucur că ne-am împăcat, îi mărturisi, hodoronc-tronc, Pleşea, care stătea în dreapta Olgăi şi o servea, din timp în timp, când cu una, când cu alta.

— Era o prostie să rămânem certaţi toată viaţa.

Pleşea îi umplu un pahar cu votcă rusească, adusă din Rusia de Vladimir şi i-l întinse peste masă. Au ciocnit. A ciocnit şi cu Vladimir, care ţinu neapărat să-i povestească în rusă — între timp, se răsuflase că e basarabean, cum a aflat de la un student basarabean din Braşov, care vara trecută lucrase la construcţii în Moscova — că în Codlea există un cimitir militar rusesc.

— Şi unde e?, îl întrebă Anton, vrând, nevrând.

— Încă nu l-am găsit, îi răspunse domnul Vladimir.

— Dar ei nu ar putea să ştie unde e?, arată el cu mâna spre tinerii din jurul lor.

— Ei, aş!

Din clipa când Vladimir îl mirosise că e din partea aialaltă a Prutului, nu mai putu să scape de el, întrebându-l vrute şi nevrute şi tratându-l ca pe un boschetar. Pentru a se descotorosi de el, Anton ieşi să mai fumeze o ţigară în grădină şi reveni cât de târziu putu. Vladimir îşi găsi o nouă victimă în persoana Olgăi, căreia îi spunea nu ştiu ce cu înflăcărare şi Anton îşi plimbă urechea în spatele lor ca să afle dacă vorbeau în rusă sau nu. Nu. Ceea ce înseamnă că Olga reuşise să-şi păstreze în secret adevărata sa identitate. De la masa aia, numai el ştia că şi ea e basarabeancă şi încolo nimeni. Nimeni nu asculta pe nimeni, pentru că toţi vorbeau deodată. Nu exista om care să nu aibă ceva de spus şi nu era persoană care să vrea să-şi asculte vecinul. De aia, toţi trăncăneau în acelaşi timp. Afganu povestea pereţilor cum fusese el bucătar pe o corabie americănească şi tot pereţilor le vorbea şi Doru sau Matei. Iar Pleşea repeta întruna, de parcă ar fi fost un disc stricat: „Bă, haideţi să mai ciocnim un pahar!“ Pe la unsprezece, Vladimir ajunse la tinichea şi răcni în rusă că pleacă să caute mormintele soldaţilor ruşi în Codlea şi nimeni nu avu nimic contra, pentru că nimeni nu pricepu ce spusese. Exceptându-l pe Anton, care se făcu că ninge. Numai Olga ţâşni după el în curte şi nu vru să-l lase să iasă în stradă.

Unul câte unul, oamenii se retrăgeau în grădină sau în curte, başca Anton şi cu Pleşea care s-au îmbrăţişat deasupra mesei, cu câte un pahar în mână. Acum erau din nou cei mai buni prieteni.

Deodată, Anton nu o mai văzu nicăieri pe Olga, când el o căuta ca să-i spună cât de topit e după ea, şi treaba asta îl întristă foarte tare. Împreună cu Pleşea, au căutat-o prin toată casa. Au căutat-o în sufragerie, în bucătărie şi la baie. Nu era nicăieri. Să fi fugit oare cu vreunul dintre prietenii lui Pleşea? Cu cine, însă, odată ce toţi reveniseră în păr la masă, lingând paharele? I-a numărat încă o dată. Erau toţi. Să fi plecat oare cu Vladimir să caute mormintele soldaţilor ruşi din cel de-Al Doilea Război Mondial? Nu era genul. Au căutat-o şi în curte. Au strigat după ea şi prin grădină sau în stradă. Nu răspunse nimeni, de parcă s-ar fi evaporat în aer. De la un punct încolo, dispariţia ei îl deprimă aşa de tare pe Anton, că acesta înhăţă un buchet de trandafiri de pe masă, le peni petalele într-o farfurie sidefie, deasupra lor întinse o idee de dulceaţă şi se apucă să le mestece. Toţi mâncau prăjituri şi numai el petale de trandafiri proaspeţi, pe care le băga în gură cu degetele însângerate. Încetul cu încetul, lumea începu să se adune în jurul lui ca la urs. Numai Matei încercă să-i subtilizeze farfuria din faţă, dar nu reuşi.

— Fiecare mănâncă ce vrea, declară ironic Voicu şi îl încurajă să continue.

Gustul rozelor era leşios. De parcă ar fi băgat în el săpun.

— Lasă că o să apară ea într-un târziu, nu mai suferi şi tu atâta din cauza unei femei. Hai mai bine să mai bem ceva, îl îndemnă Matei, însă Anton nu vru să primească, pentru că Olga nu era o femeie oarecare, era femeia visurilor sale. Deodată, îl apucă pe Pleşea de piept, oricât de bine clădit era acesta, şi-i răcni în faţă.

— Bă, tu unde ai ascuns-o pe Olga? Hai zi, bă, unde?

— Anton, tu ai înnebunit. Nici eu nu ştiu unde e. Şi eu mă tem să nu i se fi întâmplat ceva. Hai să te mai duc o dată prin toate camerele din casă, dacă nu mă crezi.

Şi au mai făcut un tur al casei, fără să dea de urma Olgăi, după care au mai băut două pahare de votcă, unul după altul, şi Anton mai mâncă un buchet de trandafiri. De data asta, albi. După care i s-o rupt filmul.

Dimineaţa s-a trezit cu un cap mare cât o căldare şi cu o greaţă nesfârşită. S-a îndoit către un lighean lipit de pat şi vomită, a borât numai trandafiri, numai petale de trandafiri. Nu este exclus că erau chiar rozele pe care Olga i le dăruise aseară lui Pleşea. După ce borî, ieşi din cameră în vârful picioarelor. Toţi dormeau. Ajuns la parter, nu şi-a luat rămas-bun de la nimeni şi a ţâşnit în curte. Javra dispăruse şi a traversat în fugă curtea. În staţie, a dat peste Olga, aceasta s-a făcut că nu-l vede şi nu-i răspunse la bonjur, refuzând să meargă în Braşov cu acelaşi autobuz în care urcase şi el. Numai ca să nu călătorească împreună, rămase să aştepte altul. Cel puţin asta a fost presupunerea sa. Atfel, de ce nu ar fi venit şi ea cu autobuzul ăla? I-a fost rău tot drumul. În spatele autogării din Bartolomeu, a borât din nou şi tot petale de trandafiri. După care îşi împletici picioarele în sus pe strada Lungă. După colţ, se ciocni nas în nas cu Violina, care împingea un căruţ, în care stătea chircit Decebal, cu picioarele paralizate şi cu privirile absente. Decebal într-un căruţ?! Oare ce dracului a păţit? De când cu povestea cu anticariatul, nu-l mai văzuse deloc. A schiţat un gest de salut, dar Decebal şi-a închis ochii. Numai ca să nu fie nevoit să-i răspundă. Oare ce i s-a întâmplat că a ajuns aşa de naşpa? Se jena să-l întrebe şi i-a făcut un semn Violinei să rămână un pic în urmă. Acum se împăcaseră. A întrebat-o pe Violina în şoaptă ce naiba i s-a întâmplat că a ajuns atât de rău şi ea tot în şoaptă i-a povestit cum nişte ciomăgari, care s-au dat la Roxana într-un restaurant din Poiana Braşov, l-au lăsat într-o baltă de sânge, acum o săptămână. După bătaia aia, Roxana l-a părăsit, plecând cu Paul la Viena. Din politică ieşise de mult şi, în ultima vreme, nu mai ieşea nici din casă. Într-o zi, ea a trecut pe la el absolut întâmplător şi de atunci a rămas să-l îngrijească. Decebal adormise în căruţ. Sau poate că se făcea că doarme. Nu, mai degrabă adormise. Acum nu mai striga la Violina şi nu mai îndrăznea s-o apuce de gâţe. Sau s-o ţistuiască. Se mai schimbă oamenii. S-au despărţit în furca drumului, Violina a luat-o la stânga, pe strada Eminescu, iar el în sus, pe Mureşenilor. Din urmă l-au ajuns hohotele înfundate de plâns ale lui Decebal şi Anton se zori să dispară cât mai repede după colţ ca să nu-l vadă pe acesta plângând.

Cu ochelari fumurii pe nas, Lucică Voicu deschise uşa cabinetului şi se opri în faţa lui Alghi, care, fiind cufundat în gânduri, tresări. Tresări când îl văzu cum îşi înfipse mâinile în cantul mesei şi cum îl privi batjocoritor. Alghi se ridică în picioare şi se lipi cu spatele de perete.

— Ştii pentru ce am venit.

— Ştiu, Lucică.

— Şi ce vei face?

Alghi îşi mută pixul dintr-o mână în altă mână şi îi răspunse cu un glas pierit.

— Adică ce ar trebui să fac?

Lucică îi luă pixul din mână şi îl aruncă într-un pahar în care se mai găseau şi alte pixuri.

— Şi tu nu-ţi dai seama ce ar trebui să faci?

— Ce?

— Să-l mături de la ziar!

Alghi înconjură masa, cu mâinile la spate, fără a spune nimic. Lucică îi întinse o ţigară, pe care Alghi o luă cu vârful degetelor şi o aprinse, slobozind rotocoale albăstrii spre tavan.

— Nu pot.

— De ce?

— Fiindcă Anton e cel mai bun ziarist al nostru şi tu ştii prea bine asta.

— Şi ce dacă?

Lucică îşi scoase chipiul sidefiu şi Algi văzu că Lucică se răsese în cap.

— Şi ce dacă e cel mai bun jurnalist al nostru, asta înseamnă că are dreptul să ne înnegrească prietenii în paginile ziarului nostru, făcându-i securişti?

— Şi oare nu e adevărat?

— E, dar de ce s-o ştie toată lumea? Ştii că unii dintre prietenii noştri l-au dat în judecată pentru calomnie?

— Da, ştiu, îl înfruntă Alghi, dar, totuşi, nu-l pot da afară.

Lucică îi smulse lui Alghi ţigara din mână şi o aruncă pe fereastră.

— Atunci eu am să merg la domnul Nicolae.

Alghi îi răspunse, cu un tremolo în voce.

— Mergi!

— Vezi să nu-ţi zboare şi ţie capul, Alghi, din cauza imbecilului ăsta, i-o mai trânti Lucică şi părăsi redacţia în pas alergător. Tot în pas alergător ieşi şi Alghi din redacţie, grăbindu-se din toate puterile să-l ajungă pe Lucică din urmă.

— Hei, Cătă, tu ştii că Anton s-a apucat de băut?, îi zise Matei, prinzându-l de mână în scuarul din faţa primăriei, unde s-au văzut întâmplător. După cheful ăla al lui Pleşea, după care Olga s-a cuplat cu Sandu, s-a apucat de băut. Bea de stinge. Şi nici pe la ziar nu mai dă. Încât Alghi vrea să-l dea afară.

— Şi acum unde e?

— Bea pe terasa de la Muzeu cu nişte tipi foarte dubioşi.

— Hai pe terasă.

Matei şi Cătă au mers pe terasă. În urma lor apăru şi boschetarul ăla cu faţa lunguiaţă, care, deşi încercase să-şi şteargă orice asemănare cu Constantinescu, bărbierindu-şi ţăcălia şi răzându-se în cap, oricum, şi acum părea o replică perfectă a preşedintelui. Pe vremuri, a avut doar de câştigat de pe urma acestei asemănări, dar, acum, lumea începea să-l huiduie de cum îl vedea şi chelnerii îl alungau de pe terasă. Anton plecase de pe terasa aia şi ei au coborât în Groapă, pe unde, însă, nu călcase în seara aia. Şi tot în Groapă coborî şi sosia lui Constantinescu, care fu huiduită şi acolo. În schimb, dublura lui Ion Iliescu fu întâmpinată cu ovaţii, toată lumea grăbindu-se să-i arunce câte ceva în căciulă. În sfârşit, l-au găsit pe terasa din spatele Universităţii, bând votcă împreună cu geamănul lui Emil.

— Lasă-ne singuri, îl rugă Cătă pe bombagiu şi acesta dispăru într-o clipită.

Fără să-i explice nimic, l-au scos de pe terasă pe sus şi l-au băgat într-un taxi. Au urcat şi ei, flancându-l din ambele părţi. Tot pe sus l-au cărat în garsoniera sa şi l-au băgat în pat, unde Anton adormi ca secerat.

A doua zi, Anton plecă la *Monitorul*. Portarul era nou şi nu vru să-l lase să intre. Anton îi explică portarului cine e, dar tipul nu vru să revină la sentimente mai bune şi îi închise uşa în nas. Sărind de pe trepte ca de pe o trambulină, contrariat şi revoltat, Şleahtiţchi îl împinse într-o parte şi dădu buzna în redacţie, cu o falcă în cer şi una în pământ. Alghi lipsea, iar Olga se concediase azi dimineaţă şi nimeni nu ştia de ce şi cum putea fi găsită. Prin redacţie văzu foarte multe stilouri noi. Stilourile vechi însă se făceau că nu-l ştiu, de parcă nu ar fi lucrat împreună atâţia ani. Lucică Voicu nu rată ocazia să-l mai ia o dată la vale.

— Uite că a venit şi kaghebistul nostru, strigă Lucică Voicu. Noroc, frăţâne. Sângur şi mai faşi?

Apoi îşi scoase un dicţionar român-moldovenesc din sertar şi începu să-l răsfoiască.

— Acum o să te înţăleg fărî probleme. Hai, zî, bătrâni, şi vânturi ti-o adus pi la noi?

Anton vru să se aşeze la compul său, dar portarul îl bătu pe umăr şi-l invită să iasă afară, fără a-i explica de. Cum el se împotrivi, tipul îl apucă pe după umeri şi îl îmbrânci spre ieşire.

— Fraţilor, spuneţi-i că lucrez şi eu aici, hai ce mai aşteptaţi?

— Lasă, lasă, că, oricum, Voronin a câştigat alejerile, aşa că, acum, te poţi întoarce acasă pe cai albi, îi râse Lucică Voicu în nas.

Nimeni nu se grăbi să-i sară în ajutor şi toţi îşi fereau privirile într-o parte. Nu ştia că Voronin câştgase alegerile, cum nu ştia nici ce era cu conjuraţia aia contra sa. S-a ajuns până acolo încât portarul îi blocă drumul spre cabinetul lui Alghi, care intrase în redacţie pe uşa din dos. Era cât malul, aşa că nu putea să pledeze pro domo. Prin geamul biroului său îl văzu pe Alghi discutând cu nişte pixuri noi. Îl văzu şi el, dar se făcu că plouă. Namila aia îl îmbrânci în

stradă şi nu mişcă nici un deget în favoarea sa. Rămase pierdut în faţa redacţiei, nereuşind să prindă şpilul. Bănuiala că a fost concediat i-o confirmă în şoaptă Doru, ieşit la o ţigară în prag.

— Şi pentru ce?

— Habar nu am.

Încă mai sperând că la mijloc s-a strecurat o greşeală, a mers la poliţie să bea o bere. L-a servit o chelneriţă trupeşă ce visa să devină ziaristă şi pe care o dată a ţinut-o în braţe în bucătărie, dar asta se întâmplase tare de mult. Cu o halbă în faţă, încerca să-şi dea seama pe cine oare l-a călcat pe coadă că l-au scos în şuturi din redacţie, aşa cum ai scoate un pai din ochi, şi nu reuşi să-şi dea seama. Nici măcar Ionuţ, care veni să-l îmbărbăteze, nu ştia de ce l-au mătrăşit de la ziar, dar de unde oare ştia că e în barul de lângă poliţie? În fine, treaba asta îl interesa cel mai puţin în acele momente.

— Păi, oare nu ar fi fost normal să mă anunţe oficial că m-au concediat, nu-i aşa, Ionuţ!?

— Se pare că actualul nostru finanţator e chiar securistul ăla despre care tu ai scris un libel şi asta explică totul.

— Eşti sigur?

— Aşa se zvoneşte. Şi se mai zvoneşte că te-a săpat Voicu. Care nu te înghiţea de nici o culoare, naiba să ştie de ce.

Între timp, apăru şi Doru care îl contrazise. Părerea lui era că ceea ce i s-a întâmplat lui acum e un efect al faptului că s-a luat de un tip de la pesede. Dar nici el nu putea băga mâna în foc că e anume aşa şi nu altfel. Oricum ar fi, cert era că s-au descotorosit de el ca un cal de muşte, chiar şi dacă nimeni nu ştia de ce. După a patra bere, i s-a ridicat muştarul la cap şi începu să-şi înjure foştii şefi.

Cristina se trezi supărată şi îl zgâlţâi pe Cătă de umăr.

— Sună telefonul. Hai trezeşte-te mai repede şi răspunde.

— La ora asta? E două noaptea.

— Atunci deconectează-l. Sau răspunde, dacă nu vrei să-l scoţi din priză. Poate e neisprăvitul ăla de Anton sau blegul ăla de Pleşea.

Cristina îl îmbrânci din pat şi Cătă lipăi desculţ spre aparat, fără să-şi deschidă ochii, îşi duse receptorul la ureche şi mormăi.

— Alo, vă ascult.

— *I am Martin. I want to…*

— Cine eşti?

— *I am Martin.*

Din cauza gălăgiei din fundal, Cătă nu putea să priceapă ce vrea acela să-i spună. Pricepu doar un singur lucru, că Martin era la o zi de naştere la un oarecare Vlad sau Vovcic sau ceva de genul. Cineva râdea. Altcineva urla cu toată vocea. Cineva lălăia *Zemlea v iluminator*e…

— Ce ai spus, Martin?

— *I want to tell you that… I am… Vovcic's birthday, who is my best friend in Chisinau…*, şi vocea lui Martin fu bruiată de o melodie a lui Iurie Antonov

şi dispăru de pe fir sau cineva i-o fi smuls receptorul din mână, pentru că, din capătul celălalt al firului, se auzea doar vocea bardului rus, întreruptă din când în când de nişte răcnete năprasnice şi de un geamăt înfundat, pe care-l scotea un tip ca atunci când eşti izbit cu picioarele în burtă. Pentru că încă mai moţăia, Cătă nu pricepu ce rămase cu Martin şi unde dispăruse acesta subit că nu şi-a mai dus vorba până la capăt. Se culcă perplex lângă Cristinuţa care sforăia dulce, fără să poată să adoarmă până dimineaţă, gândindu-se necontenit să-l caute a doua zi pe Anton ca să-i povestească de strania întâmplare nocturnă, dar mai ales să-l întrebe cine e Vovcic la ziua căruia a mers Martin şi pe care acesta a început să-l considere ca fiind cel mai bun prieten al său din Chişinău.

A doua zi, Anton a revenit la ziar ca să discute cu Alghi, dar portarul i-a baricadat drumul ca la Mărăşeşti, strigându-i că pe aici nu se trece, mai ameninţându-l pe deasupra, că, dacă nu se potoleşte, o să cheme poliţia. Futu-i, măcar puteau să-l anunţe că l-au concediat, nu aşa.

— Aşa nu se face, Alghi, i-ar fi strigat Anton în faţă, dacă nu l-ar fi văzut venind val-vârtej drept spre sediul redacţiei pe bătrânul Botnaru, căruia îi datora o groază de bani şi nu ar fi fost nevoit să se pitulească după Mercedesul lui Lucică Voicu, după care se făcu mai mic ca o vrabie, iar după ce binefăcătorul său de cândva intră în redacţie, îşi recăpătă statura sa obişnuită şi o rupse la fugă. Fugea cu ochii întorşi în direcţia redacţiei. În stradă, mai să dea peste Voicu, care îl ţinea pe Doru de cot de parcă se temea ca acesta să nu fugă şi îi povestea te miri ce foarte pasionat. Nu este exclus să-l fi forfecat pe cineva şi Anton îi ocoli cu acribie. Dar nici ei nu prea ardeau de nerăbdare să-l întoarcă din drum. Pe nepusă masă, a simţit cum apa începe să-i intre în gură şi a urcat într-un troleu. Într-un troleu despre care nu ştia în ce cartier se îndrepta. Şi nici măcar nu-l mai interesa acest lucru. Se aşeză pe un scaun şi îşi închise ochii.

Şi foarte multă vreme călători cu ochii închişi până când nu-l scutură cineva de umăr.

— Dormi?, îl întrebă Cătă.

— Un pic. Dar e bine că m-ai trezit.

Anton îşi deschise ochii şi văzu că nimerise în Tractorul, undeva la dracu' în praznic. Au coborât la prima staţie şi s-au oprit pe o terasă. Cătă aflase totul şi îi promise că o să-l apuce el de guler pe Alghi şi o să-l scuture bine până n-o să-i divulge toate dedesubturile. Şi dacă o să i le divulge, cu ce o să-l mai încălzească asta? Chelneriţa care-i aduse o cafea avea o bubă pe nara dreapta şi era foarte tristă. Anton bău o gură şi-şi aprinse o ţigară în timp ce Cătă îi povesti că o văzu astăzi pe Lora, la braţ cu Vio.

— Vio a ieşit de la mititica?

— Da. Iar de acolo l-a scos Lora, care şi-a luat întreaga vină asupra sa.

— Şi judecătorii au crezut-o?

— Probabil, odată ce i-au dat drumul lui Vio.

— Şi unde stau?

— Eu nu ştiu unde stau, dar ştiu că vor să se căsătorească.

— Bravo.

Anton îl asculta cu gura căscată. Asta da noutate. Lora l-a scos din închisoare pe Vio, luându-şi asupra sa toată vina. Probabil, după ce a înţeles că, dintre toţi bărbaţii pe care i-a avut ea cât timp a fost cea mai frumoasă femeie din Braşov, singurul care a iubit-o cu adevărat a fost cel care a desfigurat-o, transformând-o într-o urâtanie, dar desfigurând-o, fiindcă a vrut s-o păstreze doar pentru el. A desfigurat-o ca să fie numai a lui. Şi ea s-a întors la el. Şi acum, se pare, sunt cei mai fericiţi oameni din lume.

S-au despărţit chiar în faţa terasei. După ce Anton fu înghiţit de tumultul străzii, pe neaşteptate, Cătă îşi aminti că nu-i spuse principalul. Adică îşi aminti că nu-i povesti despre telefonul acela foarte straniu pe care i-l dădu Martin la miezul nopţii. Alergă după el, ca să-l întrebe dacă nu ştie cumva cine e Vlad sau Vovcic, cu care se împrietenise Martin, dar pe cine să-l mai întrebe, odată ce strada era pustie?

Uite că am rămas şi fără Lora, tot aşa cum am rămas şi fără Olga sau fără Irina, şi sunt singur cuc, fără nici o tipă, când aş fi putut fi cu oricare dintre ele sau cu oricare tipă din lume, când aş fi putut fi sau cu Lora sau cu Olga, dar nu sunt nici cu una, nici cu alta şi vina e doar a mea, se lamenta Anton, în timp ce se apropia de garsoniera sa din Schei. Acum, după ce fusese măturat de la ziar, singurătatea începu să-l apese ca o piatră. Acasă. Voia să ajungă mai repede acasă şi să uite de toate. Acasă, avu o nouă surpriză. Cheia îi înţepeni în ială, opunându-se cu vehemenţă dorinţei sale impetuoase de-a se vedea cât mai repede în casa sa. ‘Geaba încercă s-o mişte în stânga sau în dreapta sa, că nu reuşi. Sau cheia nu era bună, sau lacătul. Din această cauză, trânti mânios cu pumnul în uşă şi în hol se aprinse un bec chior şi se auzi o voce şucărită. A spus cine e şi ce vrea. Instantaneu, uşa s-a deschis şi în prag ieşiră… Lora şi Vio. Anton înlemni şi îşi înghiţi limba. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era imposibil. Aia era casa sa. Ce puteau să caute cei doi în casa sa?

Ba nu, era a lor. Închiriaseră azi dimineaţa garsoniera. E adevărat că proprietarul îi prevenise că, înaintea lor, a stat un tip care nu şi-a plătit la timp chiria şi el i-a reziliat contractul şi i-a mai prevenit că acesta s-ar putea să vină după lucruri. De aceea, ei i-au păstrat toate lucrurile sale. Nu s-au atins de nimic. Ceea ce-i miră pe ei cel mai tare era că el a stat înaintea lor în garsoniera aia. Ce coincidenţă! Foarte stranie. Dar ceea ce-l mira cel mai tare pe el e că Lora nu-şi mai amintea că de atâtea ori îl vizitase în garsoniera asta. Sau nu vroia să-şi amintească.

— Ai venit să-ţi iei lucrurile?

— Lucrurile? Da’ de unde! Am venit acasă.

— Adică?

— Păi, stai să vezi, pe mine proprietarul nu m-a preîntâmpinat că vrea să mă dea afară din garsonieră.

— Zău aşa?

— Da.

— Dar el spunea că nu ţi-ai plătit chiria şi de aia a procedat aşa.

— Sunt într-o întârziere de cinci zile. Ar fi putut şi el să mă mai aştepte un pic.

— Sigur că da. Şi acum ce-ai să faci?

— Nu mă taie capul.

— Poţi să rămâi la noi. Hai intră. Unde să te mai duci la ora asta? O să-ţi întindem o saltea la bucătărie. De altfel, până nu-ţi găseşti altceva. Poţi să rămâi la noi. Ştii că l-am scos pe Vio de la puşcărie?

— Am auzit.

— În curând, o să ne căsătorim.

— Mă bucur pentru voi.

— Sper să nu ne porţi pică pentru încurcătura asta.

— Da' de unde.

— Hai, intră. Nu mai sta atâta în prag.

Şi a intrat. Cei doi i-au arătat lucrurile sale. I-au păstrat tot. Hainele în şifonier şi hârtiile de pe masă erau intacte. La fel ca şi compul său. Sau cărţile sale. Toate erau la locul lor, neatinse.

—Le putem ţine la noi până ai să-ţi găseşti şi tu unde să stai.

— Mersi frumos.

Până şi poeziile pe care le-a scris în ultimele zile stăteau stivuite frumos pe masă, aşa cum le lăsase el. Totuşi, pe acestea şi le-a vârât în geantă. În timp ce Lora i-a dat ceva să bage în ghiozdan, Vio i-a povestit cum a fost la mititica. După care s-au culcat. Ei, în dormitor, pe pat, şi el pe o saltea, în bucătărie. Se aştepta ca cei doi să înceapă să facă dragoste, pentru a-i face în ciudă, dar nici vorbă despre aşa ceva. Cu toate astea, el foarte mult timp nu a putut să adoarmă, gândindu-se că cel mai câştigat din toată povestea asta a ieşit Vio, care a putut-o ţine lângă el pe cea care a fost cea mai frumoasă femeie din Braşov, chiar şi dacă a obţinut acest lucru cu preţul frumuseţii ei. Dar pentru Vio nu frumuseţea conta, ci faptul că Lora era a lui. Aţipind abia spre dimineaţă, Anton visă că doarme în casa domnului Doboş şi că, la un moment dat, se trezeşte, deschide uşa balconului, dă într-o parte capacul coşciugului şi scoate de acolo o roată de salam, dar, când e gata s-o bage în gură, acesta îl pocneşte cu o ghioagă peste degete.

După ce plecă din fosta sa garsonieră şi din noua casă a fostei sale iubite, îşi căută o gazdă toată ziua, plecând de la anunţurile din mica publicitate. Bântui Tractorul, Steagul, Bartolomeu şi Răcădău şi o pulă. Dintr-o nevoie urgentă de lovele, proprietarii voiau banii jos, şi, pe deasupra, pe o jumate de an înainte. Ceea ce îl aruncă în imposibilitatea de a se putea muta într-o altă casă. Seara îl prinse în Piaţa Sfatului, stând amărât pe o bancă, pe o bancă pe care îi plăcea să stea cu o carte în mână pe vremea când era student la Filologie. Nu avea unde să doarmă la noapte, că doar n-o să se ducă iar la fosta sa iubită, cu toate că Lora îi propusese să rămână la ei până o să-şi închirieze altceva, nu putea să-i dea curs acestei invitaţii, în parte din mândrie

şi, în parte, pentru că se simţea foarte singur şi deprimat. Întunericul se ridica în rotocoale din pământ, când alături de el se aşeză o basarabeancă cu ţâţe mari, care se dovedi a fi şi o mare admiratoare a poeziei sale din *Falsul Anton*, căreia, din una în alta, i-a povestit cum a dat potopul peste el, într-o clipită rămânând cu aţa mămăligii în mână: şi fără slujbă, şi fără iubite, dar şi fără casă. Liza l-a rugat s-o urmeze şi el s-a ţinut aţă de ea. Te miri de ce, mergea cu doi paşi în faţa sa. Oare unde îl ducea? Şi oare chiar voia să-l ajute? Nu îndrăznea s-o întrebe şi nici să scurteze distanţa care-i separa.

Dintr-un gang întunecos şi băltit, au ieşit pe strada Castelului, despre care Alexandru Muşina scrisese o carte întreagă. Liza avansa în tăcere, cu toate că, de felul ei, era foarte gureşă. Însă se pare că toţi basarabenii devin taciturni când le soliciţi o mână de ajutor. Ce gureşă mai era pe vremea când lucra la *Monitorul* şi acum, na, se purta la fel de rezervat ca şi toţi basarabenii. Sparse vraja şi se interesă ce-a făcut Lora cu lucrurile sale după ce au ieşit de pe strada Castelului. Acolo, Liza se opri în faţa unei porţi de lemn, în care băgă o cheie lungă şi începu s-o răsucească de la stânga la dreapta sa. Au intrat. După vreo doi, trei paşi, Anton recunoscu locul. Acolo locuia Traian, care în urmă cu şapte ani ani paralizase. De cum a aflat vestea cea tristă, soţia l-a părăsit, mutându-se în Bucureşti, şi aşa a aflat şi Traian de amantul acesteia. Cu toate astea, în fiecare lună, primea de la Roxana cam jumătate din salariul ei de actriţă. Bani căcălău. Din banii ăştia, plus pensia pe care o primea de la stat, Traian putu să-şi angajeze o asistentă socială. Liza era a cincea femeie care îl îngrijea, făcându-i coşniţa şi curat în casă, preparându-i borş şi cartofi prăjiţi, hrănindu-l şi făcându-i injecţii, băindu-l şi ştergându-l la fund, schimbându-i pamperşii şi spălându-i vesela. Anton îl ştia bine pe Traian, la care l-a târât pe vremuri Lora, ca să-i prezinte un fost coleg de-al tatălui ei. Ştia foarte bine că nu e un exponat de muzeu sau o legumă, dar, totuşi, l-au copleşit emoţiile.

De cum a trecut pragul, Anton observă că Traian citea *Monitorul de Braşov*.

— Te gândeşti la lup şi lupul e după uşă, exclamă Traian, radiind de fericire. Să nu crezi că vreau să te mint, dar tocmai mă întrebam de ce nu ai nimic în ediţia de azi?

— Pentru că nu le-am dat nimic.

— Dar de ce?

— Fiindcă lucrez la o mare investigaţie şi încă nu am terminat-o.

— Să ştii că nu-mi mai imaginez viaţa fără textele tale din *Monitorul*. Fără textele tale, ziarul ăsta devine o fiţuică neinteresată. De aceea, e o onoare pentru mine că ai trecut să mă vezi. Liza, dă-i lui Anton un scaun şi fă-i o cafea. Şi chiar, v-aţi întâlnit întâmplător în faţa uşii?

— Da.

— Măi să fie.

— Eu am venit să-mi iau mobilul pe care mi l-am uitat şi, când colo, pe cine văd în faţa uşii? Pe Anton.

Liza îi aduse un scaun şi puse ibricul să fiarbă pe plită.

— Şi cum îţi mai merge la *Monitorul*?

— Foarte bine.

— Şi Lora ce mai face?

— E foarte bine şi ea. Dar nu mai suntem împreună.

— Scuze. Nu am ştiut.

— Nu face nimic.

— Să ştii că Anton a venit la tine ca să scrie un articol despre măria ta, a trântit-o Liza, lăsându-i pe Traian şi pe Anton cu gura căscată.

— Despre mine?

— Da. Despre tine.

Uluiala lui Anton nu era mai mică decât a lui Traian, însă nu voia s-o dea de gol pe Liza, că ştia ea mai bine ce face.

— Pentru că Anton vrea să te descoase de-a fir a păr, s-ar putea ca, în noaptea asta, să nu se mai ducă acasă.

— Chiar atâtea sacrificii pentru umila mea persoană?

— Tu meriţi şi mai multe, Traian!

Ideea Lizei fu şi pentru Anton o mare surpriză, dar, cu toate astea, se pare că aceasta era singura modalitate de a nu-i trezi suspiciunile lui Traian. De ce să-şi mai proiecteze şi el asupra lui Traian tristeţile sale, când şi aşa acesta avea prea multe necazuri cu scleroza sa în plăci? Nu avea carnet şi pix la el. Liza reacţionă promt şi scoase din frumoasa ei poşetă un pix şi un caiet. După ce îi lăsă pe masă o cafea, se retrase în cealaltă cameră şi el începu interviul, notându-şi literă cu literă povestea vieţii fizicianului Traian Manole, cel care terminase cu zece pe linie facultatea şi se căsătorise cu cea mai frumoasă femeie din Braşov. În curând, Liza reveni şi îi aprinse o ţigară. Liza îi ţinea ţigara, din care Traian trăgea cu poftă, şi cana, din care acesta sorbea din când în când cafea. Doar de câteva ori îşi întrerupse interviul, ca Liza să-l pună pe oală şi să-i schimbe pamperşii. Pe la unsprezece, Liza plecă, pentru că ea niciodată nu rămânea peste noapte la Traian. Cum plecă Liza, cum dădură buzna peste ei Săndel şi Marius, oaspeţii nocturni ai lui Traian, nişte tipi care nu aveau unde să doarmă şi care, la rugămintea amfitrionului, i-au lăsat în curând singuri, retrăgându-se iute în cealaltă cameră, cu două farfurii cu cartofi în mâini. Rămaşi în doi, Traian îşi reluă povestea despre prima sa invenţie din domeniul fizicii. În timp ce-i povestea, uită că e bolnav, îi vorbea cu entuziasm, cu înflăcărare, scoţând din uitare mii de amănunte din tinereţea sa. Anton înregistra cu gura apă toate detaliile spectaculoase ale vieţii lui Traian, cu toate că ştia că această poveste nu o să apară nicăieri şi niciodată, fiindcă pur şi simplu nu mai avea unde s-o publice. Dar Traian nu ştia asta şi continua să-i înşire cu entuziasm povestea tinereţii sale, când în jurul său roiau sute de intelectuali din Braşov, interesaţi să-i câştige prietenia, printre care şi tatăl Lorei, pe care-l bănuia că ciripea unde trebuie. Nu, Lora nu ştia asta. De unde să ştie? Deodată, îl fură somnul şi nu-şi mai termină fraza. Era două noaptea. Anton i-a îndreptat perna şi s-a retras în camera aialaltă, pentru

a se culca pe podea. Mai bine să dormi pe podea decât în stradă. Şi acolo avu o nouă surpriză. Tipii ăia doi i-au cedat patul şi s-au culcat pe nişte saltele pe duşumea. Nu-i venea să creadă că au putut fi capabili de aşa ceva şi treaba asta îl emoţionă niţel. Nu putea crede că nişte oameni chinuiţi puteau să fie aşa de nobili. Adormi instantaneu. Dimineaţă, l-au trezit nişte ciocănituri în uşă. Săndel se băgă sub pat, de unde ieşi doar după ce poştaşul se cără.

— A împrumutat de la bancă foarte mulţi bani ca să-şi deschidă un restaurant şi s-a ars şi acum se ascunde şi el pe unde poate, îi explică Traian, după ce doi tipi plecară. Veni Liza şi îi servi cu o cafea.

— Ai să dai azi interviul cu mine?

— Da, desigur, Traian.

— Şi mâine o să apară?

— Nu văd de ce nu ar apărea.

Cu toate că a prevenit-o pe Liza să nu-i aducă lui Traian *Monitorul*, acesta îl ţinea desfăcut în faţa ochilor. Liza a dat neputincioasă din umeri, în semn că nu ea i-a adus ziarul.

— Da' de ce şi în numărul de azi nu ai nici un material? E pentru prima dată când *Monitorul* apare două zile la rând fără articolele tale. S-o întâmplat ceva?

— Nu. Nimic. Pur şi simplu încă nu am terminat investigaţia la care lucrez şi despre care ţi-am povestit ieri. Sper s-o termin azi.

Anton se ridică cu cafeaua în mână şi îl anunţă că ar trebui să plece la şedinţa de dimineaţă de la *Monitorul*. Ultimele înghiţituri le bău în prag. Şi-i întoarse Lizei cana goală. Traian îl privea pe sub sprâncene.

După ce ieşi de la Traian, mai dădu o raită pe la toate agenţiile din oraş în căutarea unei garsoniere de închiriat şi după ce iar nu găsi nimic, trecu pe la redacţia cotidianului *Bună ziua, Braşov*, oferindu-şi serviciile. L-a primit însuşi directorul. Domnul Măgureanu părea măgulit că Anton vrea să scrie pentru ei şi îl rugă de mâine să vină la lucru. Anton plecă fericit. Plecă pe Tâmpa, unde începu să plouă, şi lui îi veni să scrie o poezie. O termină de scris într-o peşteră. Numai întunericul îl alungă de pe Tâmpa, căci, altfel, ar mai fi rămas acolo încă mult timp. Din nou, a mers la Traian. Dar, de data asta, uşa sa era încuiată şi nu-i deschise nimeni.

Mânerul unsuros l-a tras spre sine şi uşa mai nu l-a pocnit în cap. S-a strecurat înăuntru, cu şoarecii jucându-i zgomotos în burtă şi cu Anton după el. O vreme, a patinat pe treptele lunecoase ale scărilor şi o vreme a stat la coadă, suportând cu stoicism privirile maliţioase ale câtorva tipi gomoşi din faţa sa. L-a îndemnat pe Anton să-şi scoată geaca jerpelită şi să ia o tavă roşie, dar tipii nu au revenit la sentimente mai bune. Cu geaca într-o mână şi cu tava în alta, Anton se clătina de pe un picior pe altul în faţa galantarului cu mâncare, dosit sub aburi. În timp ce băieţii ăia deştepţi se distrau pe seama lui Anton, Matei s-a răsucit spre prietenul său şi i-a şuierat în nas:

— Bă, Anton, a îngăimat Matei, numai ceea ce o să-mi iau eu să-ţi iei şi

tu, pentru că, de data asta, nu am prea multe grăunţe la mine. Anton a dat din cap fără entuziasm, dar nu a crâcnit.

— Daţi-mi trei sute de grame de sfeclă roşie, două sute de piure şi o ciorbă de fasole, s-a adresat Matei unei blonde subţiri şi înăcrite.

— Da, şi două felii de pâine, a mai bâiguit Matei, după care s-a apropiat de casieriţă şi s-a îndepărtat de Anton, care, între timp, scosese o pârjoală din oală. Nici măcar nu o pusese în farfurie. O ţinea în mâna dreaptă şi picături de grăsime i se scurgeau pe degete. Câteva căzură direct pe pardoseala de marmoră, dar alte câteva se înverşunau să-i pătrundă sub mânecă. Cu pârjoala aia în mână, Anton străbătu cafeneaua, în direcţia mesei de lângă fereastră. Alte trei picături i s-au dezlipit de pe inelar şi s-au izbit de duşumea, exact în clipa când fruntea lui Matei i se năclăi cu sudoare.

— Plus pârjoala aia de vită, nu-i aşa?, îl descusu vânzătoarea aia fâşneaţă, ale cărei ţâţe erau gata să-i spargă salopeta ninsă. Sau domnul nu e cu dumneavoastră?

O chelneriţă brunetă mergea pe urmele poetului cu un mop în mână şi ştergea urmele pe care acesta le lăsase. Matei îşi întoarse capul şi-l scană pe Anton stupefiat.

— Domnu' e cu dumneavoastră sau nu?

— Sigur că e cu mine.

— Şi atunci, de ce oare vă codiţi atâta? Nu vedeţi câtă lumea vă aşteaptă pe dumneavoastră?

Anton hăpăia pârjoala aia care făcea 100.000 de lei, stând cu spatele la ei. În urma lui Matei, se formase o coadă lungă şi fremătătoare şi toţi îl priveau acrimonios. De nu chiar duşmănos. Dar nici unul cu nepăsare, exceptând-o pe domnişoara din spatele casei sau pe Anton, care clefăia de zor. Nu-l deranja nici măcar faptul că unsoarea i se prelingea pe mânecă. Matei nu ştia ce să facă, pentru că mai mult de 200.000 de lei nu avea la el, dar toată afacerea aia se ridica la 350.000 de mii.

— Aveţi de gând să vă plătiţi consumaţia, domnule?, se răsti tipa ca s-o audă şi cei care stăteau la coadă şi un zumzet de nemulţumire se răspândi prin sală. Dar şi un tropăit din picioare. În timp ce Matei se scobea prin buzunare, tipa îl privea amuzată. Nu, acestea îi erau complet dezumflate. Ce mai încolo şi încoace, trebuia să renunţe la ceva. Mai puţin la prâjoala pe care prietenul său deja o mâncase şi care, eminamente, în acele clipe, deja nu mai exista. Puţin câte puţin, şi-a golit tava, până când aceasta a rămas pustie. A fost nevoit să renunţe până şi la farfuria cu fasole sau la cele două felii de pâine, nemaivorbind despre salata de sfeclă sau despre ceai. Urmărit de privirile batjocoritoare ale tipilor de la coadă, care stăteau cu mâinile înfipte adânc în buzunare, traversă sala. Se aşeză în faţa lui Anton, în clipa când acesta trecu la ciorbă. Ciorba o lăsa tot timpul la urmă. Şi asta nu de ieri, alaltăieri, dar de ani de zile. Era atât de flămând, că luă farfuria cu palmele ca pe un pahar cu ceai şi o duse la gură. După ce o goli, se interesă de ce nu şi-a luat şi Matei ceva. Anton era perplex. Ochii săi trădau o uimire sinceră, pe care explicaţia lui

Matei, că pur şi simplu nu-i era foame, nu o potoli. Îl privea cu neîncredere, dar nu-l mai întrebă nimic. Nişte băieţi cu cercei în urechi s-au oprit din mestecat şi se uitau la ei. Pe nepusă masă,

Anton se sculă în picioare şi se scuză că ar trebui să plece urgent la *Bună ziua, Braşov*, unde lucra în ultimul timp, ca să reuşească să-şi predea la timp investigaţia. Şi a întins-o grăbit afară, lăsându-l pe Matei să-i strângă de pe masă blidele goale şi să le care la bucătărie. După care o luă şi Matei spre ieşire. Şi cu cât se apropia de uşă, cu atât i se făcea mai tare foame. Din această cauză, a revenit acasă pentru a păpa şi el ceva, şi maică-sa s-a bucurat foarte tare că fiul ei a ales să mănânce ciorba ei şi nu dracu' ştie ce porcărie din oraş.

Bună ziua, Braşov apăru fără investigaţia sa despre trecutul securist al lui Lucică Voicu. Când descoperi asta, Anton dădu buzna ca un fulger în biroul directorului, care, foarte senin, îi spuse că textul său n-o să apară niciodată în ziarul său şi asta-l scoase cu totul din ghete pe Anton care se repezi să-i dea la bot domnului Măgureanu, pe care l-a fugărit prin toată redacţia, cu un scaun în mână. După întâmplarea asta cu un sfârşit previzibil, Anton fu dat afară de la ziar.

În curând, Anton îşi găsi o altă ocupaţie: îşi manglea cărţile sale de poezie din librării şi le vindea la suprapreţ pe la sediile partidelor politice din Braşov. Intra, îşi scotea cărţile din pungă şi le întindea pe masă. „Sunt cutărescu, sunt din Basarabia, scriu poezii şi vă invit să le cumpăraţi." Un exemplar îl vindea cu 100 de lei. Cei mai mulţi bani a scos dintr-un tip de la UDMR şi cei mai puţini dintr-un tip de la România Mare, care i-a dat pe o carte doar 30 de lei. În schimb, udemeristul, un tip cu nişte ochi zâmbitori, i-a cumpărat un exemplar din *Şase cânturi pentru cei care vor să închirieze apartamente* cu o sută de mii. De un singur lucru se temea Anton în timp ce se apropia de uşă, ca tipul să nu înceapă să-i frunzărească volumul şi să dea peste poeziile alea despre gândacii ce se masturbează sau despre fluturii cu pula sculată. Că atunci i-ar fi putut cere lovelele înapoi. Dar i-a mers. Domnul de la UDMR şi-a aruncat volumul în sertar, fără să-l mai citească.

La şase şi jumate dimineaţa, lui Anton îi zbârnâi telefonul, trezindu-l din somn şi acesta sări speriat în picioare, odată cu lumina soarelui care răscolea parcul Tractorul şi banca pe care moţăise până atunci. În parc nu era nici ţipenie, ceea ce însemna că îi ţârâia telefonul lui, pe care îl lipi imediat de ureche, fiind foarte curios să afle cine oare îl putea suna la o oră atât de matinală. Glasul hârşâit al vărului său Ivan îi tăie genunchii şi el se prăbuşi înapoi pe bancă. Fără să-şi ceară scuze că-l deranjează aşa devreme, Ivan îl anunţă că, în urmă cu câteva clipe, a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre staţia de autobuz.

— Dar ştii undi m-am pornit, bratoc?

Anton nu ştia.

— La Braşov, verişoari! Ca să-mi cumpăr o maşâni că am auzât că la voi

sunt mai ieftini.

De uimire, Anton scăpă telefonul din mână şi acesta se rostogoli sub banca pe care stătea cocoşat, ca după o lovitură în plex. Oare văru-său care venea la Braşov o să-i ceară şi datoria? De undeva din spatele său, se auzi vocea aspră a vărului său.

— Oari m-ai pute priini o noapti la tini?

Anton culese telefonul din iarbă şi îl lipi iar de ureche.

— Mă auzi, veri, oari m-ai pute priini o noapti la tini? Am luat cu miini şî un jin de-al neu roşu, cu care te-am şinstit ultima oarî când ai trecut pe la Flutura şî tu mi-ai zâs cî ţ-o plăcut tari mult. Sau, poati, vrai jin alb?

— Nu, vreau vin roşu.

Alegerea sa îl entuziasmă pe Ivan, care nu se mai putea opri din perorat. În timpul ăsta, Anton se gândea cu înfrigurare că ar trebui urgent să-l refuze, dacă nu vrea să se facă de băcănie în toată Flutura, căci unde naiba să-l găzduiască? Doar nu pe banca asta din parc?

— Znaşit tac, disară ajung în Braşov, pi la şapti. Tu ai sî poţ sî mă aştepţi la vogzal? îl rugă văru-său.

— Sigur că da, l-a asigurat Anton cu o voce pierită şi acesta s-a bucurat foarte tare. Trebuie să-l refuz, trebuie să-l refuz imediat, îşi repeta în cap Anton, dar nu-şi găsea curajul necesar ca să-l întoarcă din drum.

— Stai diparti di vogzal?

— Nu chiar.

— Atunşi e ghini, ibiiamati.

Dintr-odată, realiză că nu mai avea cum să dea înapoi. E bine măcar că nu l-a sunat din gara din Braşov, că atunci chiar că ar fi sfeclit-o. Dar şi aşa era tare disperat. Era disperat pentru că nu avea unde să-l primească. După ce văru-său închise, ştia că va trebui să umfle o roată spartă. Gândul că văru-său se pornise spre Braşov îl dezechilibră rău de tot. Ce mai, trebuia rapid să acţioneze. Şi gândul îi zbură ca un fluture spre Cătă Bod. Numai Cătă îl mai putea ajuta. Măcar cu un sfat ceva sau cu nişte lovele. Cât ai zice peşte, a aterizat la sediul firmei sale de turism de pe strada Lungă, cu toate că era o oră extrem de matinală. Cătă cum îl văzu, îl trimise la baie ca să se şamponeze şi abia după aia îl lăsă să-i povestească ce vânt l-a adus pe la el. Şi el îi spuse că nu avea unde să-l primească pe vărul său din Flutura, fiindcă…

— Da, ştiu ce ţi s-o întâmplat, îi luă Cătă vorba din gură şi îi băgă în mână o cheie.

— Ai să-l primeşti la mine şi ai să-i spui că aia e casa ta.

— Şi Cristinuţa ce o să spună?

— Cristinuţa n-o să ştie nimic, o să plecăm chiar azi la Budapesta, căci i-am promis de mult să vedem Budapestea şi tot nu găseam timp pentru asta, cu toate că vize avem. Într-un cuvânt, îţi mulţumesc că m-ai ajutat să mă decid.

— Şi când aş putea să mă mut la tine?

— După ora 15.00.

După ce s-au despărţit, Cătă iar îşi aminti că uită să-l întrebe cine e Vovcic

şi să-i povestească despre cum l-a sunat într-o noapte Martin. Ca un făcut. După ce că-l căutase cu lumânarea prin tot oraşul, când îl întâlni, uită ceea ce era mai important. OK. O să-l întrebe după ce-o să revină din Budapesta. Neapărat o să-l întrebe. Ca să nu uite, îşi notă lucrul ăsta în agendă.

Proaspăt bărbierit şi mirosind a parfum franţuzesc, Anton îl culese pe Ivan de pe peron şi îl conduse prin parcul din spatele gării spre casa sa. Parcul era plin buză cu bombagii cu degetul în gură şi Ivan nu mai reuşea să-şi revină din uluială, văzând cât de mulţi şi cât de necăjiţi erau şi s-a tot crucit aşa până au intrat în apartamentul lui Cătă.

— La noi nu ai să vezi nişi unu.

Dar, de cum au intrat, a schimbat foaia. Cu o cană cu vin în mână, se tot învârtea prin casă ca un titirez, şi nu mai înceta să se perplexeze, că ce sidefii sunt pereţii, ce moi sunt fotoliile, ce confortabil e divanul, ce mare mai e teveul, ce încăpător e frigiderul, ce grozavă e maşina de spălat. Dar, la vederea plitei cu microunde, pur şi simplu a căzut pe spate.

— Daragoi, d-apăi tu aişi la Braşov trăieşti ca un boier, a exclamat Ivan, înduioşat şi un pic invidios. Cu toati cî eu hămălesc în Moscova ca negrii pi plantaţiâli di zăhar din America, tu aişi o duşi di o sută di ori mai ghini! Ehehei, dacă ar şti consătenii noştri cum trăieşti tu la Braşov, te-ar pizmui foarti tari şi nu ar mai crâcni că nu vor uniri, blea. Băga-ni-aşi chişioarili, vrau şî eu în Braşov. Şi zarplatî ai pi lunî?

— Trei suti de dolari, a trântit Anton o sumă la brodeală.

— Pi şini vrai tu sî naibeşti, veri? După cum trăieşti, tu probabil că ti scalzi în rubli. Hai, cestno, şi zarplatî ai?

— Parcă ţi-am spus.

— Blea, nu ti cred, blea.

— Da’ cât crezi tu că primesc pe lună?

— Şel puţân vrio mie de dolari.

— Eşti pe aproape, hotărî Anton să-i facă jocul.

— Bravo, veri, s-o ţâi tot aşa înainti.

— Nu ţi-e foame?

— Mi-e, da sî ştii cî nişi eu nu am venit cu mâinili goali, îi declară Ivan şi scoase dintr-o geantă o găină perpelită.

Atunci a deschis şi Anton uşa frigiderului, din care a extras o bucată de salam şi o roată de caşcaval, nu conta că erau ale lui Cătă, important era ca să nu-şi păteze blazonul şi le trânti pe masă. De când nu mai mâncase nimic! Ivan se aruncă asupra salamului, iar Anton, asupra şoldurilor de găină. Unul mâncând mai lacom decât celălalt. Între o înghiţitură şi alta Ivan îi spuse:

— Amu înţăleg di şi nu vrai tu sî ti întorşi la Flutura. Nişi eu nu m-aş întoarşi dacî aş trăi aşa de ghini ca tini, turuia întruna Ivan, uitând că i-a mai zis treaba asta de o sută de ori.E-he-he, dacă aş ave şî eu condiţiili tali, apăi, m-aş apuca şî eu di soşinit poezâi.

Asta era ceva nou. După părerea vărului său Anton trăia în lux datorită poeziilor pe care le scria. Ce naiv mai era! Calul de bătaie al vărului său era

să-l gratuleze la nesfârşit. Nu încercă să-l contrazică, pentru că oricum nu l-ar fi crezut.

— O, da’ tu ai şî ghitarî, îi mai zise Ivan şi luă chitara lui Cătă din cui, la care începu să zdrăngăne un cântec de Grebenşcikov.

De la atâta haleală, lui Anton i se făcu rău şi vomită la budă. După vreo patru zile de foamete, dacă nu şi mai mult, a borât tot ce-a păpat în seara aia.

Din casă au ieşit pe la şapta dimineaţă. Ivan chemă liftul, iar el băgă cheia sub preş, aşa cum s-au înţeles cu Cătă. La piaţa de maşini, Ivan a pus ochiul pe un Mercedes foarte bengos. În timp ce negocia, văru-său se străduia să vorbească într-o română literară, se străduia să cânte cuvintele şi să folosească cât mai multe „ce“-uri şi „â“-uri, acolo unde, până acum, vorbea doar cu „ş“-uri şi „î“-uri. Părea foarte caraghios. Pentru că se vedea de la o poştă că e basa. Şi, brusc, lui Anton îi pică fisa că, probabil, şi el tot aşa apare în ochii românilor. Şi aşa cum pe el îl pufnea râsul auzindu-l pe văru-său vorbind cu accent bucureştean, probabil că şi românilor le vine să râdă de el când îl aud cum verbalizează pe româneşte. Pe neaşteptate, realiză că era tot aşa de caraghios ca şi personajul ăla al lui Constantin Cheianu, care, de fiecare dată când se trezea în România şi îi auzea pe români vorbind româna, i se năştea în suflet un complex de inferioritate de natură lingvistică. El nu suferea de nici un complex de inferioritate, dar avea o dramă. Drama sa era că el se considera român, spre deosebire de Ivan, care se credea toată ziua, bună ziua, moldovean.

Ivan opri în faţa blocului, lângă maşina lui Cătă, care reveni din Budapesta mai repede decât le fusese înţelegerea. De sus, se răspândeau vocile lor arţăgoase. Cu atât mai tare a apreciat delicateţea lui Ivan care nu vru să mai urce sus şi se grăbi să plece în mare trombă. Oare să fi înţeles Ivan că aia nu e casa lui şi că, în tot răstimpul ăsta, a jucat teatru? Anton trăgea nădejde că nu, că acesta a plecat cu impresia că e un mare nabab şi un scârţan nesuferit, odată ce nu se grăbea să-i întoarcă datoria. După ce Ivan dispăru după linia orizontului, Anton se amestecă printre bombagiii din parc căutându-şi un loc unde să doarmă la noapte.

— Hei, Cătă, te-a sunat Swift seniorul, îşi informă Cristinuţa soţul, îndată ce acesta ieşi din baie.

— Şi ce ţi-a spus?

— Vorbea aşa de repede, că nu am înţeles o iotă.

— Cum aşa, doar tu ştii bine engleza?

— Oricum ar fi, un lucru tot l-am înţeles, că vrea neapărat să discute cu tine şi că te roagă să-ţi ţii mobilul deschis. Părea foarte agitat. Zicea că e ceva foarte important şi că e legat de Martin.

Nevastă-sa i se urcă pe genunchi.

— Dragă, scuze pentru scena pe care ţi-am făcut-o ieri, dar chiar nu înţeleg oare cine putea să ne pape toată mâncarea din frigider?

— Nu ştiu, Cristinuţa. Oare crezi că eu nu aş vrea să ştiu cine? Vreau şi eu?

— Nu vreau iar să ne certăm, dar ia zi, cui i-ai lăsat tu cheia?

Cearta lor o întrerupse zbârnâitul telefonului. Era tatăl lui Martin şi Cătă îi făcu un semn imperios Cristinuţei să tacă. Dar nu tăcea Ferdinand, care, nitam-nisam, începu să scâncească şi ea fu nevoită să-l ducă într-o altă cameră.

Un boschetar pescuia resturi alimentare dintr-o ghenă. Măcar eu nu am păpat niciodată din tomberoane, îşi spuse cu mândrie Anton, chiar şi dacă am fumat uneori chiştoace aruncate pe stradă. Culese şi acum o ţigară de la picioarele unei bănci fără să-l mustre conştiinţa. Era sfârşitul zilei şi se făcu foarte rece. Din cauza frigului, pur şi simplu nu putea să fumeze şi o apucă la picior în gară pentru a se mai încălzi şi el un pic. Încălzindu-se niţel, intră în sala de aşteptare. Din nou, nu mai erau locuri libere. Erau locuite toate scaunele, dar mai ales alea lipite de calorifiere, pe care se băteau bombagiii. Făcând un tur de orizont al sălii, Anton se surprinse la gândul că-i invidiază pe boschetarii care le ocupaseră. În cele din urmă, se aciuă pe pervazul unei ferestre, unde îl şi fură somnul. Un ziar care îl pocni în faţă îl făcu să se trezească. Cel care i-l azvârlise în ochi făcuse de mult picioare. Îl ridică de jos. Era *Monitorul de Braşov*. Începu să-l frunzărească şi dădu peste un text de-al Iuliei Popovici în care era făcut praf şi care se întitula „Iată de ce mie nu-mi place literatura lui Anton Şleahtiţchi" şi tot de aceea, probabil, vreun binevoitor de-al său ţinu neapărat să afle şi el despre acest articol, aruncându-i, ca pe un scuipat, ziarul în faţă.

Un boschetar de pe banca de vizavi îl privea şi îi rânjea în faţă. Anton abandonă ziarul pe pervazul ferestrei şi sări pe podea. În timp ce sărea peste trupul obosit al unui bărbat cu chelie care dormea la picioarele unei bănci, îl recunoscu pe avatarul lui Constantinescu, care, şi el, stătea chircit pe duşumea, certându-se de mama focului cu sine însuşi. Ieşi afară. Mergea alandala, fără să aibă vreo direcţie anume. Încotro îl duceau picioarele, încolo mergea şi el. Fără să ştie cum, s-a trezit în faţa porţii lui Traian, care, din nou, era încuiată. Dintr-o cabină telefonică de pe strada Aviatorilor îl sună pe Matei Rusu, care nu îi răspunse la telefon. După cum nu îi răspunse nici Doru. Sau Ionuţ. Şi atunci a urcat colina şi s-a cuibărit într-un auditoriu de la Universitate, în care preda Pleşea. Pe spătarul unui scaun, cineva îşi uitase paltonul. Luă paltonul ăla călduros şi-l întinse pe catedră şi adormi imediat, dar îl treziră vocile studenţilor care se apropiau pe coridor şi el reuşi să iasă pe fereastră afară, înainte ca aceştia să pătrundă înăuntru. La poalele colinei, îl ajunse din urmă Cătălin Bod, cu limba scoasă, după ce a alergat după el o jumătate de cartier.

— În sfârşit, te-am găsit, după ce te-am căutat toată dimineaţa.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A dispărut Martin.

— Cum?
— A dispărut Martin.
— Când a dispărut?
— Alaltăieri dimineaţă.
— Măi să fie.
— De atunci nimeni nu l-a mai văzut pe la hotel sau prin oraş. De atunci nu mai răspunde la telefoane şi e-mailuri. Taică-său m-a sunat şi m-a rugat să merg la Chişinău şi să-l caut pe Martin, dar eu nu pot pleca la Chişinău, fiindcă nevastă-mea s-a internat la spital cu Ferdinand, căruia i-au ieşit bube pe faţă. Şi eu nu o pot lăsa în clipele astea complicate singură. Deci, rugămintea mea e asta: du-te la Chişinău şi, copt, necopt, găseşte-l pe Martin.
— Dar de ce nu aţi anunţat poliţia?
— Am anunţat şi poliţia, dar oare poţi să ai încredere în poliţia moldovenească?
— Asta cam aşa e.
Pe lângă ei treceau râuri de studenţi. Majoritatea dintre ei, studenţi la Filologie, printre care şi studenţi de-ai lui Pleşea.
— Ei, ce zici, mergi să-l cauţi pe Martin la Chişinău sau nu?
— Mai încape vorbă?
— Să ştii că îţi sunt tare recunoscător pentru asta.
Au ajuns la gară cu un taxi. În faţa casei de bilete, Lora şi Vio se pupau cu foc, blocând circulaţia şi stârnind rumoare printre călători. I-au ocolit, fără să-i deranjeze pe cei doi soţi, care plecau într-o călătorie de nuntă. Un bombagiu jegoşit îi ceru senvdvişul pe care Anton îl halea în acele clipe. I l-a dat. Cătă îl depăşi şi el se grăbi să-l ajungă din urmă. Au traversat subterana în şir indian, reîntâlnindu-se faţă în faţa în dreptul vagonului. După ce trenul se puse în mişcare, şi-a scos din buzunar şumuiagul de bani pe care i-l dăduse Cătă şi, zbang, l-a aruncat pe fereastra larg deschisă. Şi, în timp ce bancnotele alea verzi dansau sarabanda în hăul nopţii, trenul, brusc, o cârni la stânga, lăsând Braşovul departe în urmă.